

XV legislatura · sisè període · sèrie P · número 119

Ple del Parlament

Sessió 55, segona reunió, dimecres 21 d'octubre de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 55.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar la modificació d'una delegació de vot i dues noves delegacions. El diputat Mario García Gómez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en el diputat Jordi Riba Colom només per a les tardes dels dies 20, 21 i 22 d'octubre. El diputat Alberto Tarradas Paneque, del Grup Parlamentari de VOX, ha delegat el seu vot en el diputat Sergio Macián de Greef per a les tardes dels dies 21 i 22 d'octubre. Finalment, la diputada Núria Lozano, del Grup Parlamentari Comuns, ha delegat el seu vot en el diputat David Cid Colomer per als dies 21 i 22 d'octubre.

Atès que aquesta darrera delegació de vot ha entrat al registre aquest matí i no s'ha pogut adequar al sistema de votació, en les votacions d'aquest matí li demanaré al portaveu del Grup Parlamentari Comuns quin és el sentit de vot d'aquesta delegació. Hi estan d'acord? *(Pausa.)* Molt bé.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral, i comencem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius del seu canvi d'opinió amb relació a l'aplicació de l'amnistia

317-00320/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, s'acaba una injustícia: el conseller i diputat Lluís Puig torna a casa (*alguns aplaudiments*). Nou anys de dignitat i de persistència a l'exili. I ahir el Tribunal Suprem va amnistiar Turull, Junqueras, Romeva i Bassa, obligat, tard i a contracor. Ara falta que l'amnistia s'apliqui a tothom, amb el president Puigdemont al capdavant, sense més excuses.

L'amnistia és una victòria extraordinària de l'independentisme i una derrota dels poders de l'Estat. Una victòria que no ha arribat sola, que ha estat possible per la combinació d'estratègia jurídica i de fermesa política, i també per la determinació de Junts, que vam fer valdre els nostres set vots a Madrid per tenir una amnistia per a tothom.

Avui és un dia per reconèixer aquesta perseverança i també per recordar que molts, com vostè, deien que no n'hi hauria, no la volien. Primer s'hi va oposar, després se la va empassar i ara se'n vol posar la medalla. Apliqui's la humilitat que sempre demana als altres, president.

Pregunta fàcil: vostè va canviar d'opinió per obra divina o per ordre de Pedro Sánchez?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Sales, el Tribunal Constitucional va enraonar, ho va fer abans el Tribunal de Justícia de la Unió Europea i, finalment, el Tribunal Suprem ha fet el que nosaltres des del primer dia d'aquesta legislatura demanem –personalment ho he demanat, jo–, que és que es faci efectiva la llei per a la normalització política, social i institucional de Catalunya, coneguda com a «lleï d'amnistia».

Tothom pot participar, exercir tots els seus drets políticament; això és el que volíem. Catalunya tanca una etapa i obre un futur nou. I és el triomf de tots –de tots–, sobretot de la convivència a Catalunya.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

President, vostè no és de fiar. Diu que el 29-N va de triar entre progressisme o involució. Si vol que parlem d'involució, parlarem de la seua. Perquè, miri, involució és aplaudir els cops de porra de l'U d'Octubre, és votar a favor del 155, és dir que el 155 s'hauria d'haver aplicat abans, és manifestar-se amb Societat Civil Catalana i és combatre l'amnistia fins que van necessitar els vots de Junts. Involució és també impedir amb el PP que Xavier Trias fos alcalde de Barcelona.

Perquè el seu progressisme sempre s'acaba allà on comencen els interessos del PSOE. I, en el cas de Montse Mínguez, allà on comencen els interessos familiars. No va dir vostè, president, que amb l'habitatge no s'havia de fer negoci? I amb el seu decret sàpiga que ahir hi va haver un desnonament a Barcelona. Per tant, ni lliçons de progressisme ni lliçons d'habitatge. Lliçons, cap.

Mentre vostè canvia de bàndol segons les conveniències del PSOE, Junts mai no canviem de principis: sempre amb la democràcia, sempre amb la llibertat i sempre amb Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Hi ha moments en què s'està a l'alçada o no s'hi està. I si s'hi sap estar, s'hi sap estar, i si no s'hi sap estar, no s'hi sap estar, jo què vol que li digui. Però, miri, dues coses li recordaré, perquè les tingui ben presents, vostè i el conjunt de la ciutadania catalana: si fos pel Partit Popular i per VOX, vostès avui o part dels seus companys no veurien recuperats els seus drets polítics, no ho oblidin. Els seus set vots han sigut necessaris, els dinou del meu partit també, els d'Esquerra Republicana també, els dels Comuns també. No ho oblidin. Si fos pel senyor Feijóo i pel senyor Abascal, amb els que vostès algun tracte sembla que tenen, no estarien vostès avui aquí.

I la segona cosa (*aplaudiments*): reflexionin si en aquest context és intel·ligent posar-se al mig. Reflexionin si en aquest context és intel·ligent ser equidistant. Equidistant de què? Dels que volen retallar l'autogovern de Catalunya?, dels que posen en risc el català?, dels que els hi neguen a vostès l'amnistia? Aquesta és l'equidistància que vostès defensen? Home, home, home, home...

I la nova etapa que s'obre a Catalunya és una nova etapa en què tothom ha de poder participar, i això ho desitjo i ho vull, i la ciutadania triarà. I nosaltres aquesta etapa volem que serveixi per parlar, sí, de l'accés a l'habitatge –i aquí tenim enormes diferències amb vostès–; sí, d'infraestructures; sí, de pensions, i, sí, de sanitat, és a dir, del benestar de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la negativa a aclarir l'espionatge amb el programa Pegasus

317-00321/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, amb l'aplicació de l'amnistia al vicepresident Junqueras i els consellers Romeva, Bassa i Turull i amb l'aixecament de les ordres de detenció del president Puigdemont i els consellers Comín i Puig, el Suprem sembla confirmar el final de la seva resistència prevaricadora. Ha claudicat. I ens n'alegrem molt, d'aquesta victòria, perquè l'amnistia comença a reparar personalment i políticament tots aquells que han patit anys de persecució policial i judicial. Ben aviat podran tornar a Catalunya, ocupar escons, presentar-se a unes eleccions, fer classes a la universitat, i viure –sobretot viure– amb plena llibertat, amb les seves famílies, amb la seva gent.

I ara toca, com vostè ha reconegut, afrontar la resolució del conflicte polític. No busqui excuses ni s'amagui rere eleccions o emergències socials, perquè la història els jutjarà. I si incompleix amb la paraula donada el veredicté serà contundent, com ho ha estat amb aquells que ens deien que els nostres companys no sortien de la presó i amb aquells que deien que el delicté de sedició no desapareixeria i amb aquells que deïeu «ni amnistia ni nada de eso».

Perquè, president, vostè no hi creia, en l'amnistia, i ho ha d'admetre. Com jo li reconec el seu canvi d'opinió i la defensa sense fissures que fa avui de la llei i de la seva aplicació total. Tothom pot rectificar, evidentment, però cal reconèixer l'error, ser humil i no apropiat-se de les victòries dels altres.

Li ho dic, president, perquè ara que reconeix que el camí de la política i, per tant, l'amnistia, ara que vostè, inclosos ministres, s'atreveixen a criticar decisions judicials i denuncien

lawfare, ara que enarboren la bandera de l'antifeixisme, ara, president, els toca ser coherents i valents.

Per això no poden tornar a votar amb PP, VOX i Aliança contra estratègies antifeixistes, encara que no comparteixin la voluntat d'exercir el dret a l'autodeterminació. Per això, president, no poden seguir donant l'esquena a qui encara avui pateix la repressió, com fan quan es neguen a esclarir qui ens va espiar amb Pegasus, no desclassificant els documents necessaris o no donant suport a Amnistia Internacional en la seva denúncia de l'obstrucció i el sabotatge de les investigacions judicials per part de la fiscalia espanyola.

President, no esperin més a esmenar la seva posició sobre aquest repugnant afer, aquí i al Consell de Ministres, o la seva credibilitat democràtica quedarà en entredit. Perquè, president, ser al costat correcte de la història no es proclama, es demostra amb fets.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Jové, la història ens jutjarà a tots. A mi, per descomptat; també a vostè. A tots, ens jutjarà. I, en fi, ja veurem què diu.

Dos, humilitat, tota i tots; humilitat, tota i tots i tothom, eh? Jo crec que..., en fi, jo hi estic disposat, i ho sap vostè, i no tinc cap problema i no m'agrada anar amb posicions d'arrogància ni de tenir sempre..., però tots –tots–, eh?

Tercer, política, per descomptat que sí. Aquí vostès tenen un projecte; jo en defenso un altre. Tenim punts en comú? Sí. Punts de discrepància? També. Això és la pluralitat del país. Els ciutadans, quan arribi el moment, escolliran, i serà responsabilitat nostra articular fórmules que transformin aquesta expressió de la ciutadania en forma de vot en governs viables. Per tant, tota la llibertat en defensar cadascú el seu projecte polític, vostè el seu i jo el meu.

Les qüestions polítiques, efectivament, s'han de resoldre en l'àmbit de la política. Hi estem completament d'acord. I vostè sap quin és el nostre projecte: el projecte de prosperitat compartida en una Catalunya amb un autogovern fort –fort, fort–, que defensarem amb dents i ungles.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els efectes negatius per a Catalunya dels governs dels presidents Pedro Sánchez i Salvador Illa

317-00314/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. En la última sesión de control se negó usted a contestar mi pregunta sobre vivienda y se puso directamente en modo electoral, con ese tono que solo saca a pasear cuando se pone nervioso. De hecho, yo solo le había oído así de nervioso cuando tuvo que dar explicaciones sobre el asunto del Chili.

Yo no le reprocho que esté usted nervioso. Pedro Sánchez y usted forman una unidad de destino en lo comarcal y no se puede entender al uno sin el otro, y como caiga uno caerá el otro, y usted lo sabe. Pero, más allá del nerviosismo patente que demuestra, al final son las preguntas sencillas las más eficaces. ¿Ha sido Pedro Sánchez bueno para Cataluña? Es evidente que para Puigdemont y Junqueras sí, pero para los catalanes de a pie es evidente que no.

Bajo el mandato Sánchez-Illa, Cataluña se ha convertido en un auténtico paraíso para okupas y delincuentes multirreincidentes. Bajo el mandato Sánchez-Illa, los trenes han colapsado y las carreteras van llenas de socavones como nunca. Bajo el mandato Sánchez-Illa, Cataluña registra sus peores datos históricos de calidad educativa. En definitiva, bajo el mandato Sánchez-Illa, en Cataluña ha colapsado el mercado de la vivienda y para un joven es totalmente inviable poder comprarse un piso.

Y me acusa, señor Illa, de no apoyarles. ¿De verdad pretende usted que les apoyemos para que sigan hundiendo Cataluña? Repite usted estos días: «El PP no merece gobernar.» Son ustedes los que no merecen seguir gobernando. Lo que sí merecen ustedes es pasarse una buena temporada en la oposición, en el rincón de pensar y castigados sin recreo.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president... Senyor Fernández, això pot estar apagat o fora de cobertura (*el president mostra un mòbil*). Vostès porten fora de cobertura molt temps a Catalunya, i per la seua pregunta veig qui segueix fora de cobertura. En quin món viu? Sap vostè les inversions que s'estan fent a rodalies després de que vostès passessin quinze anys sense fer-n'hi cap i altres sense reclamar-les-hi? Sap vostè com neix la crisi de l'habitatge? Se'n recorda, vostè, de la Gran Recessió? Se'n recorda, vostè, del rescat a la banca? Se'n recorda, vostè, dels actius tòxics? Se'n recorda, vostè, del banc dolent? Vostès governaven.

Pregunti als treballadors de Catalunya que han pogut veure com els seus contractes a temps parcial s'han convertit en contractes indefinits. Pregunti als pensionistes de Catalunya que han vist revaloritzades les pensions amb el cost de la vida quan vostès els hi revaloritzaven un 0,25 per cent. Vergonya em donaria, jo, de dir això. Pregunti als ciutadans de Catalunya que han vist reconeguts ajuts en forma d'ingrés mínim vital o de més drets socials. O als estudiants que tenen beques i no en tenien. I pregunti's a vostè per què segueixen bloquejant el català a Europa. I pregunti's a vostè per què estan dient que retallaran el català i posen en risc el model d'escola catalana, que ha sigut un factor de cohesió. Fora de cobertura –fora de cobertura.

I, miri, l'hi dic molt tranquil: estigui'n vostè pendent, no sigui cas que vostè acabi la seva trajectòria política abans d'hora.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Es el cuarto Pleno, señor Illa, en que se preocupa usted por mi futuro político. Y yo le recomendaría que recuperara su anterior prudencia, porque todo el que me ha dado por muerto ha acabado desfilando antes que yo. (*Remor de veus.*)

Muchas gracias.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la destinació de diners dels catalans a ajudar el camp del Marroc en contraposició a la manca de suport a la pagesia catalana

317-00317/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Senyor Illa, vint-i-quatre hores abans de la invasió promoguda pel rei del Marroc a Ceuta, el seu conseller, Miquel Sàmpser, va liderar una missió de suport a empreses marroquines. També en el seu pla de cooperació per al desenvolupament de 2026, que paguem tots els catalans, anuncien que finançaran la innovació agroalimentària al món rural marroquí, o sigui, al camp marroquí.

Mentre vostès perpetren aquesta traïció, els nostres pagesos han tornat a sortir, amb tota la raó, al carrer per protestar contra l'asfíxia normativa que tant la Generalitat de Catalunya com les seves polítiques a la Unió Europea els hi imposen. I també protesten, justament amb VOX, contra la competència deslleial dels productes marroquins, que entren sense passar els mateixos controls sanitaris ni les mateixes traves administratives, ni pagant els mateixos impostos que aquí sí que imposen als nostres pagesos.

Senyor Illa, amb quina cara, amb quina barra diu vostè que defensa la nostra pagesia mentre destina diners dels catalans a ajudar el camp del Marroc?

El president

Senyor president, li haig de demanar excuses perquè no li he deixat marge perquè abans pogués respondre al senyor Alejandro Fernández. Té la possibilitat de fer-ho, i després respondrà al senyor Garriga. Disculpi.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Accepto les seves disculpes i sé, l'hi dic sincerament, que no és un gest de complicitat de vostè amb cap grup polític. *(Rialles.)*

No, senyor Fernández, no tinc cap preocupació pel seu futur polític. És vostè prou gran per espavilar-se. En fi, vostè sabrà, eh? Tampoc en tingui vostè pel meu, que ja me n'ocupo jo, del meu futur polític. Gràcies.

Senyor Garriga, miri, el que està passant amb la pagesia, que és un increment de costos bàsicament de dièsel i de fertilitzants, és degut a guerres que els seus referents polítics han provocat al món: guerres a l'Orient Mitjà i guerres a Rússia. Tinguem-ho clar. És per això, que estan pujant. I aquest món de desordre i d'ús de la força que han provocat referents polítics que vostès han defensat és el que porta a que la pagesia pateixi.

I nosaltres el que estem fent des del Govern de Catalunya és estar al costat de la pagesia i desenvolupar polítiques de cooperació amb tots els països del nostre entorn: amb el Marroc, amb França i amb tots els països del nostre entorn, tenint clar que el nostre lloc és Europa.

I vostès avui..., crec que..., formula vostè la pregunta en lloc del president del seu grup. Crec que la raó és perquè està donant la benvinguda a Milei. Aquests són els seus referents polítics: jornades de treball de dotze hores, pagament per medicaments, retallar les pensions o, a Castella i Lleó, retallar les subvencions a la cultura perquè no volen una cultura ideològica. Bon començament –bon començament.

Que els ciutadans sàpiguen qui són vostès és sempre bo a l'hora de decidir a qui votaran.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señor Illa, ¿qué le debe el PSC a Marruecos? ¿Qué información tienen de ustedes, que se niegan a defender nuestro campo y potencian el suyo?

Los catalanes deben saber que su tradición no acaba ni en sus viajes a Marruecos ni en financiar el campo marroquí. Tenemos también el plan Midcat para convertir Marruecos en su socio prioritario. O, por ejemplo, trasladar una delegación del Govern a Rabat. Es una vergüenza. Dan la espalda a nuestro campo mientras apuestan por Marruecos. Frente a su «primero Mohamed VI», nuestro «primer els de casa». Y será posible el próximo 29-N gracias a una gran movilización que liderará VOX.

Y, para acabar, ya que me queda tiempo, deje que le diga que ustedes dicen que el PSC no es el PSOE, pero hasta ayer una diputada del PSC de Lérida, Montse Mínguez, era la portavoz nacional del PSOE. Dicen que les preocupa la vivienda, pero llevan ocho años gobernando España y no ha parado de subir y cada vez es más difícil el acceso a la vivienda. Dicen que hay que combatir los fondos inmobiliarios y los desahucios, pero la pareja de su portavoz tiene una empresa con treinta pisos en alquiler y practica desahucios.

Señores socialistas, señores del PSC, señores del PSOE, mienten más que hablan. Y, por supuesto, su continuidad en los gobiernos da miedo a la *pagesia*, a los que buscan una vivienda y al conjunto de la sociedad.

El president

Gràcies, senyor diputat. Un aclariment: Lleida és Lleida, manllevant paraules de l'antic vicepresident del Govern, «aquí i a la Xina popular». *(Aplaudiments.)* Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Garriga, motoserra, motoserra, motoserra; retallar, retallar, retallar; acusar el més vulnerable; mentir descaradament; generar odi a través de les xarxes; defensar les guerres, l'ús de la força, en lloc dels organismes multilaterals, per dirimir les diferències d'una forma enraonada i pacífica. Aquest és el seu model.

I, sobretot, sempre anar contra Catalunya: contra el català, contra les institucions d'autogovern de Catalunya; dient mentides als barris, als que només hi van a demanar vots, no a treballar-hi. Aquest és el model que vostès defensen. I es veu molt clarament amb la fotografia que avui vostès es faran amb Milei, el de la motoserra.

Bé, aquest no és el model de Catalunya. Catalunya els hi ha donat l'esquena i els hi seguirà donant l'esquena per molt temps.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la prohibició de la compra especulativa d'habitatge

317-00318/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, Govern i Comuns vam pactar tirar endavant una llei per prohibir la compra especulativa d'habitatge, amb una idea que era molt simple: les cases són per viure-hi, i no per acaparar ni per especular. Repassem què va vendre després.

Junts i el Partit Popular la van portar al Consell de Garanties Estatutàries, que va emetre un dictamen que no compartim, però sí que vull insistir que no és vinculant. I vostès què van fer? Estan donant la batalla? No. Vostès ens estan proposant una espècie d'«apanyo» que no acaba amb un dels principals problemes que tenim amb l'habitatge, que és l'acaparament de pisos en poques mans. És lo de sempre, vostès només necessiten la mínima excusa per

aturar-se. Ho han fet amb la unitat antidesnonaments; fa un any que hauria d'estar en marxa. Ho han fet amb les sancions de qui se salta la llei pel dret a l'habitatge; dotze multes en dos anys. I ara fan el mateix amb la prohibició de les compres especulatives.

Però això sí que vull deixar-ho clar: la prohibició de les compres especulatives és constitucional i s'ha de fer. Ho diu el comissari d'Habitatge de la Unió Europea, ho diu el grup d'experts de constitucionalistes que l'han treballat. El decret, a més, que ha aprovat el Gobierno és un primer pas que ja ens deien que era impossible. Ara a Catalunya, president, hem d'anar més enllà, hi insisteixo, per prohibir aquest acaparament d'habitatges en poques mans.

I, a més, és que ho diu la Constitució. Article 47, l'habitatge és un dret i els poders públics han d'impedir l'especulació; article 33, la propietat privada és un dret delimitat per la seua funció social, i article 128, tota la riquesa està subordinada a l'interès general.

Per tant, president, ara és l'hora de la veritat. Pensen vostès prohibir la compra especulativa d'habitatge? Sí o no? És molt senzill.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyora Albiach, vostè no pot trobar cap govern –cap– a Espanya, cap comunitat autònoma que faci més per l'habitatge que el Govern de Catalunya. No pot, no pot perquè no hi és. Els que més fem som nosaltres.

Compartim l'objectiu, ho he dit explícitament en aquest faristol i a moltes altres tribunes, que l'habitatge no és un negoci i que l'habitatge és un dret. I, per tant, no volem especulació en l'àmbit de l'habitatge. I per això vam presentar amb vostès una proposició de llei per evitar això.

I, efectivament, com vostè ha recordat, hi ha un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries no vinculant, però, miri, hi ha una cosa que es diu «responsabilitat», quan es governa, i és un dictamen que ens adverteix que hi han diverses qüestions no menors –no menors– que s'han de fer d'una altra manera. No posa en discussió, el dictamen, l'objectiu. Això és l'important, no ho posa en discussió, però diu que s'ha de fer ben fet i amb respecte, perquè, si no, estarem fent un brindis al sol. I a mi de brindis al sol no m'agrada fer-ne.

Vostè sap que estem treballant amb vostès i amb altres grups, perquè el seu grup i el meu grup sols tampoc tenim majoria en aquesta cambra per tirar-ho endavant, per buscar un consens per tirar endavant aquest decret. I vostè té el meu compromís de fer-ho. Ara, també l'hi dic, ho farem amb rigor. I espero que tots estiguem també en aquestes posicions de rigor i de responsabilitat. He dit sempre que no em tremolaran les cames a l'hora de prendre decisions en habitatge, però també he dit sempre que les solucions que posem en marxa han de ser solucions rigoroses, viables i que s'adeqüin al nostre marc legal vigent.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, la llei que vam treballar va ser elaborada per un grup d'experts escollits per vostès i per nosaltres. Per tant, vull pensar que li agafem la confiança i pensem que són suficientment rigorosos, perquè hi havia experts constitucionalistes.

Segona cosa. Vostè, *erre que erre que erre*, «som els que més fem en habitatge». Però és que s'està comparant amb Ayuso, amb Pérez Llorca i amb Moreno Bonilla. Per favor, una mica de rigor. Jo sí que els hi demano una mica de rigor a vostès, perquè estan en l'antítesi del model de funció social de l'habitatge, aquesta gent.

I tercera cosa. O siga, nosaltres presentarem la llei perquè és necessària... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Hi ha un grup d'experts que va treballar aquesta llei i hi ha un consell de garanties estatutàries que també està format per gent prestigiosa. I jo tinc l'obligació..., vostès tenen la seva, jo tinc l'obligació, o així ho entenc jo, d'escollar. I no vaig ser jo que vaig demanar un dictamen. Va ser un grup i hi ha un resultat.

El que jo vull és que això surti endavant, i que surti endavant amb garanties de que no és un brindis al sol, no sé si m'entén. I, per tant, els convido a seguir treballant perquè això tingui majoria en aquesta cambra i ho puguem aprovar al més aviat possible.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a blindar el model d'immersió lingüística

317-00319/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Celebrem que el conseller Puig ja és al Principat. Esperem en breu el retorn del president, també. I celebrem que el Suprem apliqués ahir l'amnistia a Junqueras, Turull, Romeva i Bassa. Però denunciem les dues velocitats: mentre es va aplicar automàticament als policies agressors, encara hi ha molts activistes i manifestants que continuen esperant entre traves judicials. L'amnistia plena s'ha d'aplicar ja al conjunt de represaliats.

President, el PP torna a fer campanya atiant la catalanofòbia i competint amb VOX per disputar l'odi. Ara anuncia que vol imposar el bilingüisme pacífic a l'escola. Vostè ha respost que el català no es toca. El problema, president, és que la seva resposta és literal: vostès no toquen el català a l'escola, vostès no toquen el marc que permet imposar percentatges de castellà. Aquesta ofensiva judicial i política contra la immersió fa molts anys que dura. La CUP vam presentar una llei per blindar-la, però el seu grup, precisament amb PP i VOX, va impedir fins i tot que es debatés al Ple.

Quina és la seva alternativa, si la nostra no el convenç? Quines decisions prendrà per blindar la immersió? I quan les portarà al Parlament?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies. El català no es toca. Ho vaig dir ahir i ho torno a dir aquí, en aquesta cambra. El català és part de la columna vertebral del nostre autogovern i de la nostra identitat. I el meu Govern té una estratègia per defensar el català i, de moment, malament del tot no va. I passa, en primer lloc, per fer un pacte ampli i passa per posar-hi recursos i passa per tenir una

conselleria de Política Lingüística i passa per desplegar una intel·ligència legal, intel·ligent, per protegir el català.

I, efectivament, hi ha formacions polítiques, PP i VOX, que ja ho han dit clarament: volen un retrocés no només en aquesta qüestió –atenció–, en d'altres. Volen un retrocés de l'autogovern de Catalunya. I aquí ens trobaran, almenys a mi, mentre sigui president de la Generalitat de Catalunya –espero ser-ho bastants anys–, al davant i ferm, i espero comptar amb el suport d'aquesta cambra.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

President, l'escola en català ha permès que generacions d'infants, parlessin la llengua que parlessin a casa seva, se la fessin seva. I aquest és un dret compartit que vostès han de garantir. No n'hi ha prou amb pactes que ni tan sols contemplen què faran amb aquestes imposicions del castellà a l'escola.

Vostès alerten que si governen PP i VOX es perdran drets, però qui governa ara és vostè i qui va bloquejar amb ells el debat d'una llei per blindar la immersió va ser el seu grup. No pot fer servir aquesta amenaça de la dreta per demanar suport mentre bloqueja les eines per defensar-nos. La seva responsabilitat no és advertir-nos del que farà Feijóo si arriba a governar, sinó explicar per què vostès no actuen avui, quan tenen el Govern, quan poden impulsar aquests canvis.

Si el català no es toca, actuï ara ja per garantir-lo. Els drets que diu defensar a les urnes, garanteixi'ls des del Govern.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Reitero el meu compromís, davant de vostè i davant tota la cambra, de que el català no es toca i de que el model d'escola catalana és un model efectiu que cohesiona la societat catalana, i que el Govern el defensarà.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el sacrifici del país, dels valors occidentals i del benestar de les generacions futures per a obtenir rendibilitat electoral

317-00316/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Avui PSC, Junts, Esquerra, els Comuns i la CUP m'amonestaran públicament per haver-me oposat al vel islàmic dins aquest hemicycle. Avui havíem de debatre la llei de memòria democràtica i no podem fer-ho perquè el PP ho ha paralitzat. VOX ha entrat en campanya i parla de prohibir formacions polítiques que reivindicuin la independència del Principat de Catalunya.

Se n'adonen? L'únic partit d'aquesta cambra que no coarta la llibertat d'expressió, que respecta la democràcia, que està obert al debat i que destrueix opositors amb moratòria en comptes de amb tripijocs, repressions o cordons sanitaris és Aliança Catalana. Pretenen vendre a la societat que som retrògrads, involucionistes, primitius, però qui defensa la misogínia i el fonamentalisme que encarna el vel islàmic són vostès. Pretenen fer-nos passar per feixistes i autoritaris, però qui limita el lliure pensament i escarmenta i sanciona qui discrepa no som nosaltres, són tots vostès.

S'han convertit en allò que deien combatre. S'han venut els principis per vots. Avui les xarxes socials són plenes de marroquins recomanant el vot per al PSOE. Sembla que Esquerra no ha sabut rendibilitzar la diputada amb vel tan bé com en Sánchez ha rendibilitzat la regularització massiva. (*Remor de veus.*) A tots vostès no els interessien el progrés ni la prosperitat compartida que invoquen tothora. Els interessien el poder i l'allau de privilegis i de nòmines que se'n deriven. I si per mantenir o assolir el poder han de sacrificar el país, els valors occidentals o el benestar de les futures generacions, doncs, ho sacrifiquen sense mirar enrere.

Vós, que sou tan viatjat, senyor Illa, i que sempre em recomaneu agafar avions, heu set darrerament a París? Perquè potser us convindria fer-hi una volteta.

El president

Senyora diputada, les normes sempre són germanes de la llibertat i enemigues de l'arbitrarietat, i aquest Parlament sempre aplicarà les normes. Vostè ha fet referència a

diverses possibilitats que estableix aquest Parlament, una llei que permet que els grups parlamentaris puguin assistir, puguin anar al Consell de Garanties Estatutàries –ho diu l'Estatut, garantirem aquest Estatut–, o el codi de conducta –garantirem el codi de conducta. I sempre que assenyala un altre diputat o una altra diputada s'aplicarà el codi de conducta. I no pateixi, que el tornarem a aplicar les vegades que faci falta.

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Orriols, vostè és una demagoga, una maleducada, una ignorant i una provocadora, *cuatro en uno*. Tot això, és vostè. Viatgi vostè a Gaza i adoni's del que està passant allà. Viatgi vostè a Gaza i adoni's del genocidi que hi ha. Viatgi vostè a Gaza i adoni's del genocidi i adoni's també del que han provocat les guerres innecessàries i de l'acció que s'ha generat al conjunt del país. I tingui vostè respecte per altres diputats i altres diputades que vesteixen com els hi sembla, només faltaria –només faltaria–, i que resen al déu que volen, només faltaria. Aquest és un país lliure, adoni-se'n. És un país lliure i ho seguirà sent malgrat vostè.

I, a part de retallar llibertats i de generar i sembrar odi a Catalunya, l'he sentit a dir recentment que les pensions són una «estafa piramidal» –una «estafa piramidal». El gest, el símbol, l'exercici millor i més bonic de solidaritat intergeneracional, que part del meu salari vagi a pagar les pensions dels meus pares i de les persones grans d'aquest país, i vostè diu que és una estafa piramidal. L'estafa és vostè –l'estafa és vostè.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No accepto lliçons, senyor Rull, perquè Junts avala aquesta amonestació en contra meva al·legant que vulnero els valors constitucionals, els mateixos valors constitucionals que el van reprimir a vostè i ara vostè els utilitza en contra meva. (*Remor de veus.*) És vergonyós – vergonyós.

El president

El codi de conducta, senyora Orriols, ha estat aprovat per unanimitat d'aquesta cambra, que és el subjecte de la sobirania nacional de Catalunya. Per tant, valdria la pena d'endinsar-se en l'àmbit del dret públic de Catalunya. Seria convenient.

Té la paraula per respondre... (*Josep M. Jové Lladó demana per parlar.*) Sí. El... Ara primer té la paraula el president de la Generalitat per respondre.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No tinc massa més a dir. Reiterar que Catalunya és un país de llibertats, plural. I, miri, Catalunya es defensa en molts llocs, en aquest Parlament i també al Congrés dels Diputats d'Espanya, on vostè, per cert, ha renunciat a ser-hi present o a que els ciutadans de Catalunya hi tinguessin l'oportunitat de dir un cop més que li barren pas.

El president

El president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Josep Maria Jové, demana la paraula. Per què demana la paraula?

Josep M. Jové Lladó

Crec que és evident, per les al·lusions a una diputada del meu grup parlamentari, per expressar el nostre rebuig...

El president

Té la paraula.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies. Per expressar el nostre rebuig i la nostra indignitat davant les paraules que s'han dit de la nostra diputada. Però, Najat, no pateixis, ni tu ni la resta de ciutadans que es veuen amenaçats per aquesta onada reaccionària, perquè nosaltres aixafem el feixisme.

Moltes gràcies.

El president

L'última pregunta al president és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la sostenibilitat del sistema públic de pensions i el capteniment del Govern en matèria de pensions

317-00315/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Als anys trenta del segle passat, els predecessors ideològics d'algunes formacions que ara tenen representació parlamentària agitaven l'espantall del judeobolxevisme. Avui en dia s'han inventat un inexistent islamoesquerranisme per fer exactament el mateix que pretenien als anys trenta del segle passat. En tot cas, com aprenem de la història, malgrat que alguns vulguin bloquejar la memòria democràtica, sabem molt bé a què ens enfrontem i, certament, derrotarem aquesta onada reaccionària. *(Aplaudiments.)*

Però, president, a Catalunya hi viuen un xic més d'1.220.000 persones que són perceptores d'una pensió de jubilació, i si hi comptem el conjunt de les pensions –també d'orfenesa, viduitat– estem parlant del voltant d'1.800.000 persones que viuen a Catalunya i que són perceptores de pensions. En el que ens ateny als governs que encapçalen els socialistes, han garantit increments de les revaloritzacions de les pensions d'acord amb l'increment del cost de la vida. I, pel que fa al Govern de la Generalitat de Catalunya, molt recentment s'ha assolit eliminar el topall que impedia que es complementessin les pensions no contributives com és de justícia i, de fet, molt recentment s'han incrementat aquestes quanties que aporta la Generalitat de Catalunya per als perceptors de les pensions no contributives.

Estem sentint com alguns portaveus del consorci PP-VOX i també Aliança estan posant en dubte el sistema públic de pensions, probablement perquè alguns dels interessos econòmics que sempre estan al darrere d'aquestes formacions polítiques saliven davant la possibilitat de convertir el conjunt del sistema de pensions en terreny fèrtil per als seus negocis.

Quin és el parer del Govern de la Generalitat de Catalunya respecte a la sostenibilitat del sistema públic de pensions? I quin és el capteniment del seu Govern en matèria de pensions?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Pedret. El parer del Govern de Catalunya és que és un sistema públic de pensions de repartiment, com tenim a casa nostra, funciona, és sostenible i és un exercici, com he dit abans, de solidaritat intergeneracional essencial. Redueix setze punts la pobresa a Catalunya i a Espanya.

És el gran diner, com sempre. És el gran diner, que vol fer negoci amb això. I com ho fan? Sempre igual: estudis aparentment tècnics i independents que diuen «no és sostenible». Què

no serà sostenible? Si les hem revaloritzat amb el nivell de la vida. Hi ha un consens social molt ampli a favor d'això. Són 10 milions de persones al conjunt d'Espanya, i a Catalunya devem estar als 2 milions de persones pensionistes, que, després de tota una vida de treball, reben una justa pensió per poder enfocar la darrera etapa de la seva vida.

És el gran diner. És el gran diner. I els que els li fan el joc al gran diner: PP, VOX i Aliança Catalana, que comencen a introduir dubtes sobre un sistema que és solvent, que requereix, efectivament, una part d'aportació dels pressupostos generals de l'Estat, però que en termes de producte interior brut i del percentatge que s'hi ha d'aportar és perfectament sostenible.

Per tant, el que nosaltres farem serà defensar aquest sistema, no defensar els sistemes de capitalització que, on s'han aplicat, no han funcionat, i sortir al pas d'aquests interessos del gran diner, que, un cop més, volen fer amb les pensions el negoci que ja estan fent amb l'habitatge.

Gràcies.

El president

Obrim el capítol de preguntes al Govern, la primera de les quals és sobre el desequilibri entre l'oferta i la demanda d'habitatge a Catalunya.

Pregunta al Govern sobre el desequilibri entre l'oferta i la demanda d'habitatge a Catalunya

310-00519/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; molt bon dia, consellera. Com pensa afrontar el desequilibri entre l'oferta i la demanda d'habitatge a Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Doncs construïnt per primera vegada un parc d'habitatge públic de protecció permanent, que mai ha tingut Catalunya, amb diferents estratègies, com vostè coneix, des d'aquest nou parc –per tant, construcció amb operadors del tercer sector, operadors socials, sector privat, cooperatives–, i també actuant en allò construït –per tant, amb polítiques de rehabilitació, amb polítiques de regulació. I també acabant totes aquelles estructures que encara existeixen a Catalunya, estructures inacabades, que són la imatge física de les pitjors polítiques que mai s'han aplicat en aquest país, en aquell moment liderades pel Partit Popular i que suposo que són les que proposen vostès en comandita PP-VOX.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Consellera, aquesta setmana, en un article d'opinió en el diari *Ara*, un referent per a l'esquerra com és Miquel Puig, professor d'economia, destacava en el seu article la següent conclusió –i obro cometes–: «Qualsevol política creïble d'habitatge ha de començar per frenar el creixement demogràfic» –tanco cometes. Entre 2020 i 2024, han entrat més de 900.000 persones a Catalunya, i vostès continuen negant-se a afrontar aquesta qüestió. I és que la demanda impròpia que estan fomentant és completament inassumible sense que aquesta tingui, doncs, conseqüències sobre l'habitatge, la sanitat i l'educació. I tot això, amb un discurs contra el desenvolupisme que fan alguns dels partits aquí presents en aquest hemicicle, que, de fet, és totalment incongruent amb el que s'està fomentant alhora.

Pel que fa a l'enorme dèficit d'habitatges que tenim, jo crec que vostè, consellera, hauria de saber que la demanda en el sector immobiliari és inelàstica i que, davant d'aquesta situació, el pla 50.000 és clarament insignificant. Per tant, hi segueixo insistint: quina és la proposta del Partit Socialistes? Seguir incidint en totes aquelles polítiques que han agreujat la situació de l'habitatge a Catalunya? Seguir amb totes les polítiques que han afavorit el barraquisme vertical i que han acabat elititzant el mercat de lloguer i expulsant les persones més vulnerables de la nostra societat? Pensen continuar afirmant que aquí a Catalunya hi cap absolutament tothom, sense tenir en compte les conseqüències que això comporta per als catalans?

I, després, el pla 50.000. Jo me'n ric, del pla 50.000. Això són engrunes. Si més de la meitat d'aquests habitatges estan a dia d'avui en estudi! Però és que, de fet, a nosaltres això no ens sorprèn, perquè vostès segueixen la mateixa senda del seu amo, Pedro Sánchez, que s'ha

de tenir en compte que en vuit anys de govern només ha sigut capaç d'acabar 78.000 habitatges protegits, la pitjor xifra en tota la democràcia, i, alhora, hem de tenir en compte que la demanda no ha parat de pujar i tampoc han parat de pujar tots els sol·licitants d'habitatge de protecció oficial. I aquest és el model del Partit Socialistes i del PSOE, el d'administrar l'escassetat, la precarietat i la pobresa.

I, en definitiva, sobretot gravi's dos paraules a foc: cases i persones, persones i cases.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

A vostè li deu fer molta gràcia el pla 50.000, però jo li puc assegurar que per als consellers, conselleres, alcaldes i alcaldesses, quan anem a donar claus una rere l'altra d'aquest pla 50.000, l'emoció que senten les persones, efectivament, de tenir una llar assegurada, de poder desenvolupar el seu projecte vital..., allà a ningú li fa gràcia aquesta qüestió, al revés, és emoció de saber que la seva vida està assegurada a través d'una llar i a través d'una casa. Per tant, no entenc la seva expressió de que li faci gràcia el pla 50.000.

Sap què és el pla 50.000? Hi ha un pla territorial sectorial d'habitatge aprovat en aquest país, que portava quinze anys en un calaix, que ens marca que d'aquí al 2044 hem d'incorporar – d'aquí al 2044– 330.000 habitatges al parc social. El pla 50.000 és l'objectiu del primer quinquenni. I, sí, ho farem. Els recordo que vostès, quan vam parlar del pla 50.000, se'n reien, però se'n reien perquè deien que no compliríem. I ara que veuen que les dades, efectivament, ho van avalant i ara que veuen grues als municipis que van construït aquest parc, ara resulta que són engrunes. Per tant, el pla 50.000 va a bona marxa. Hi ha en aquests moments prop de mil solars cedits pels ajuntaments de tot Catalunya per construir aquest parc, i destinem 1.100 milions d'euros cada any a construir-lo. Per tant, continuarem.

I a això s'hi ajunten –no sé si també li farà molta gràcia– els 2.500 joves que han pogut accedir al seu primer habitatge gràcies al fons d'emancipació, 100 milions d'euros l'any passat, aquest any i el que ve i el següent que hi destinarem. Això també li deu fer gràcia, aquests 2.500 joves?, vostès que diuen que tant es preocupen. I vuitanta mil famílies que es veuen beneficiades dels ajuts al lloguer. Això també li fa gràcia? Dos-cents milions d'euros destinats cada any a ajudar les famílies a mantenir els seus lloguers.

Aquesta és la política que fem, la més ambiciosa, efectivament, que s'ha fet mai a Catalunya i respecte al nostre entorn, i la que continuarà fent aquest Govern.

El president

La següent pregunta és sobre l'accessibilitat dels equipaments educatius.

Pregunta al Govern sobre l'accessibilitat dels equipaments educatius

310-00518/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Consellera, hi ha nens i nenes que no poden anar al seu institut, a la seva escola, a Catalunya, bàsicament perquè és inaccessible. Això passa, per exemple, a l'Institut Terres de Ponent, que no tenen ascensor; fa més de trenta anys que l'esperen i per això els alumnes s'estan mobilitzant per fer-ho possible. Passa, per exemple, a l'Institut Escola Mestre Andreu, a Sant Joan de les Abadesses, que la segona fase espera des de fa molts anys i que també és clau perquè pugui ser accessible aquest centre. I passa també en aquest cas a l'Escola Cèsar August de Tarragona: sí que tenen ascensor, però no funciona, i no funciona des de fa deu mesos, des del desembre del 2025. Més de deu mesos atrapats entre les anades i vingudes entre un govern socialista a l'ajuntament i una conselleria socialista a la Generalitat; uns els hi diuen que és cosa seva i els altres els hi contesten que «no és cosa meva».

Mirin, vostès són el Govern contra la burocràcia, diuen que volen acabar amb la burocràcia. Doncs ja em diran vostès si no és burocràcia deu mesos per arreglar un ascensor en aquest cas a l'Escola Cèsar August.

I la meua pregunta és clara: quan poden fer funcionar d'una vegada aquest ascensor?, quan poden garantir que qualsevol alumne pot accedir a aquesta escola?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Diputat, miri, conec aquest cas, com en conec d'altres, d'un parc de més de 2.500 centres públics, escoles i instituts a tota Catalunya. Sap vostè..., confio que vostè sap que això està en vies de solució gràcies al pla RAM, no?, aquest pla de 100 milions

d'euros que hem dotat addicionalment i de manera extraordinària gràcies també al seu suport i al suport d'Esquerra Republicana en l'últim pressupost.

I, efectivament, soc conscient i compartim que l'accessibilitat és una condició indispensable per garantir una educació realment inclusiva i amb igualtat d'oportunitats. I, per tant, volem escoles, necessitem escoles que siguin espais segurs, espais per a tothom, per al conjunt de nens i nenes i, per tant, sense barreres que limitin el seu desenvolupament, la seva autonomia i també el seu aprenentatge.

I som conscients també que encara continuen algunes..., existeixen encara barreres estructurals arquitectòniques en molts centres educatius de Catalunya, però també, certament, podem dir que a dia d'avui, doncs, estem fent inversions, estem abordant aquest repte en molts centres. Fins i tot tenim casos de nous alumnes, evidentment, amb mobilitat reduïda que s'incorporen en un nou centre i, per tant, s'han de fer actuacions per garantir plenament la seva participació.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Consellera, si la pregunta és clara: quan? És que, escoltin, els anuncis, les campanyes publicitàries, els powerpoints no fan que els ascensors funcionin. Si jo ja sé que hi ha un RAM, si l'han pactat amb nosaltres. Si jo ja sé els anuncis que fan vostès: fa pràcticament només deu dies van anunciar que a Tarragona al RAM hi ha 1,5 milions d'euros. El que jo li pregunto és quan. Deu mesos més? Deu mesos més perquè es posin vostès d'acord amb l'ajuntament, que és socialista, i la conselleria, que és socialista?

Vostè creu que a la mare d'aquesta alumna que no pot accedir en aquest cas a l'Escola Cèsar August li serveix que vostè avui em digui que hi ha un RAM, que no sap ni lo que és, i que això donarà resposta a que la seva filla pugui accedir, per exemple, a la biblioteca del centre?

Mirin, jo els hi dic sincerament: l'escola inclusiva no és només un eslògan, l'escola inclusiva s'aconsegueix amb coses com aquestes. I és una vergonya que vostès triguin deu mesos a arreglar un ascensor en un centre escolar.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Miri, li he dit que això està en vies de resolució i, per tant, espero que ben aviat..., no li puc dir ara la data, però espero que ben aviat això ho tinguem resolt, perquè hi ha la disponibilitat pressupostària com per fer-ho i, per tant, hi confio. I ara mateix, quan sortim, garantiré que això sigui com més aviat millor.

Dit això, com li deia abans, som conscients que encara existeixen aquest tipus de barreres i en tenim a diferents llocs. I, per tant, l'obligació del departament és, primer, identificar on existeixen aquestes barreres, i això forma part de la feina dels serveis territorials i també dels equips directius, poder identificar aquestes barreres, per poder prioritzar-ho en aquestes obres de reforma, ampliació i millora i adequació que s'han de poder fer. Perquè l'accessibilitat és un dels principis principals d'aquests criteris, igual que la seguretat, la salubritat o la retirada de fibrociment. I, per tant, puc dir que aquest mateix any hem invertit més de 3 milions d'euros per precisament fer actuacions prioritàries d'accessibilitat en molts centres educatius. I, per tant, aquesta..., vagi per endavant, i d'altres.

Efectivament, aquest pla de reforma, ampliació i millora de molts RAMs... És imprescindible aquesta col·laboració necessària amb els ajuntaments. És veritat que històricament hi han aquestes discussions que..., què és primer, no?, què és?, una inversió de substituir un ascensor?, o és modificar o arreglar una peça d'un ascensor? I, per tant, això ens porta a la discussió de si és una inversió o si és una reforma o és un manteniment, però, en tot cas, el que s'ha de fer és garantir que aquest alumne, aquesta alumna, pugui tenir aquestes condicions.

I, per tant, espero que ben aviat, amb aquest pla d'inversions de RAM i amb aquesta agilitat...

El president

Se li ha acabat el temps...

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

...ho puguem fer.

Gràcies.

El president

...senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la situació de la pagesia

310-00521/15

La següent pregunta és sobre la situació de la pagesia. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Conseller, dos anys després, els tractors, la pagesia, han tornat a omplir els carrers de Barcelona per protestar i reivindicar solucions a les problemàtiques que pateix el seu sector. Què en pensa, de les demandes que fan i de la situació actual de la pagesia a Catalunya?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Diputat, gràcies per la pregunta. Bé, en primer lloc, deixi'm dir que jo crec que la protesta de la setmana passada va ser una protesta exemplar, sense cap incident, amb demandes concretes, i, a més a més, en un moment també molt important per reivindicar la sobirania alimentària, la capacitat de produir aliments de manera sostenible, saludable, segura, suficient a Catalunya i a Europa. I, per tant, a vegades..., un missatge també al conjunt de la societat –no només al Govern, eh?, també al conjunt de la societat–, de reivindicar...

Per tant, el missatge és que estem al seu costat. Que el president els va rebre també per escoltar les demandes, que la consellera d'Economia s'hi va reunir i que jo m'hi he reunit, com sap, nombroses vegades. I ja estàvem treballant i hem continuat treballant per presentar una bateria de mesures, algunes demandes a Brussel·les, alguna que va fer arribar precisament el president la setmana passada, algunes demandes al ministeri. I, evidentment, assumir..., la màxima és que els propers dies presentarem també una bateria de mesures de suport molt encaminat a les demandes que ens han fet en un moment extremadament complex. Llavors m'hi referiré.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Miri, el que li passa a la pagesia és el que li passa a la majoria de gent d'aquest país: que treballen molt i cada cop els costa més guanyar-se la vida i arribar a final de mes. L'augment

dels costos de l'energia, els efectes del canvi climàtic –cada vegada més visibles i més severos–, la dificultat d'accés a la terra, la competència deslleial amb productes que arriben de milers de quilòmetres d'aquí, l'envelliment del sector i, alhora, les problemàtiques dels joves per poder-hi accedir. A sobre, aquí cal sumar-hi l'enorme burocratització i, com bé saben, que la pagesia està cobrant per sota de preu de producció; això sí, els preus dels aliments s'enfilen cada dia per a totes les famílies que viuen en aquest país. L'any 2000 eren 37.000 pagesos professionals; aquest any 2026, en són poc més de vint mil.

Al llarg d'aquests anys han governat uns i altres, aquí i a Madrid, i les coses sempre han anat a pitjor. El mercat sempre vol guanyar-hi més, i ho fa a costa d'arruïnar i explotar la pagesia, alhora que vostès, els qui manen, malgrat tenir lleis aprovades per evitar-ho, no fan absolutament res. Ja els va bé, suposo, la famosa frase d'«és el mercat, amics».

El país necessita més pagesos i pageses, i per això calen solucions sobre la taula. No promeses; solucions. Que l'Administració s'impliqui activament en les transformacions que ha de fer el sector per garantir aliments de qualitat i de proximitat, i també un territori viu més enllà de les ciutats.

Aquest 11 de novembre també sortiran al carrer per donar suport a la vaga general, perquè calen polítiques públiques que garanteixin rendes i salaris per viure bé, per garantir drets i oportunitats: l'habitatge, la mobilitat, els serveis públics, la transició energètica justa i, sobretot, un preu de la cistella alimentària bàsica...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Dani Cornellà Detrell

...accessible per a tothom.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bé, diputat, jo crec que, primer de tot, podem parlar molt..., es fa poc?, es fa res? Hi ha molts reptes, ja ho he dit. Escolteu, tenim un problema derivat dels últims mesos, eh? La política i els governs poden ajudar o poden perjudicar molt, com s'ha dit aquí, la qualitat de vida dels ciutadans i també del sector agroalimentari.

Escolti, en pocs mesos, ha saltat pels aires la rendibilitat de les explotacions per guerres que han provocat un encariment dels costos inassumibles. Per tant, escolteu, això no ha caigut del cel. Portem quatre mesos amb l'estiu més calorós que hem registrat al llarg de la nostra història, amb uns danys en els cultius que no ens hauríem pensat, i, per tant, hem de veure com ens preparem per a això. I també la caiguda, com ha dit, dels preus, d'alguns preus, que s'han enfonsat.

Per tant, no diguem que sempre va tot malament, perquè, llavors, evidentment, no sabem allà on hem de posar els nostres esforços. I la pregunta que ens hem de fer és: com ens preparem per a aquesta situació que anirà a més? Els canvis geopolítics i climàtics aniran a més. Per tant, més enllà d'aquesta retòrica que només la traiem a passejar quan hi ha problemes, què és el que hem de fer per estar preparats?

Els regadius. Hem fet els deures amb els regadius? No prou. Hem fet els deures...? Estem ara celebrant, a Girona, el Congrés de l'Horta. Només produïm el setze per cent de l'horta que consumim. Hem fet els deures amb l'horta, amb els hivernacles, que són una oportunitat, que valoritza el metre quadrat, que, a més, genera més valor? No prou.

I també hem de canviar la conversa: de la queixa a posar els esforços, les inversions, la regulació, precisament, en la bona direcció. I això és el que hem fet i això és el que farem, diputat.

El president

Se li ha acabat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre els aldarulls i els disturbis al carrer.

Pregunta al Govern sobre els aldarulls i els disturbis al carrer

310-00522/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mestres agredits, escoles incendiades, vehicles calcinats, botigues saquejades, ajuntaments històrics esfondrats; civils, bombers i policies, ferits greus. L'Estat francès, rendit davant

immigrants de tercera generació que no només no se senten del país, sinó que odien França amb totes les seves forces.

No, no és una revolució d'estudiants. Qui demana millores dels equipaments públics no els crema ni vandalitza. Qui demana més recursos per a ensenyament no clava cops de puny als mestres ni llença pedres als bombers ni crema el rostre de ciutadanes que esperen l'autocar a la marquesina.

No són estudiants en lluita pels seus drets, són immigrants conquerint Europa. Els francesos han trigat tres generacions a entendre que no els hi pagaran les pensions, que l'objectiu que els va dur aquí era un altre.

No sé quantes generacions ens caldran als catalans per adonar-nos de l'enganyifa de les esquerres, però la pregunta que li vull fer, consellera, és: arribat el moment, estem preparats per aturar aquesta barbàrie? L'han prevista?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Bon dia, president. Diputats, diputades, president de la Generalitat, consellers i conselleres i públic assistent... M'ha semblat que se salivava, fins i tot, recreant un escenari semblant aquí a Catalunya. M'ho ha semblat.

Estem preparats sempre per a dues coses fonamentals: garantir el dret de protesta i reunió i també garantir la resta de drets que poden col·lidir amb els drets de protesta i reunió. Vostè ho sap molt bé.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Defugint la resposta no aturaran el problema. Europa ha deixat entrar milions de musulmans sense entendre que per a tots ells i per a la gran majoria dels seus descendents la nació no és Catalunya, Itàlia o Suècia, sinó l'islam. La bandera amb la que s'embolcallen no és la de l'estat europeu a on han anat a raure, sinó la de l'Estat Islàmic. Ho veiem a Anglaterra, a França, a tots i cadascun dels països que van precedir-nos en l'art d'obrir fronteres.

I en comptes de posar-se les mans al cap, entomar el *mea culpa* i batallar per revertir-ho, vostès continuen venent-nos la riquesa de la multiculturalitat. Per què no miren endavant a l'hora de prendre decisions? Per què no pensen en les futures generacions de catalans? Per què condemnen a l'infortuni els nostres fills i nets? És que es pensen que els seus, de fills i nets, podran salvar-se d'això que ve?

Si no aixequem un mur de contenció, arrasaran Catalunya, i tots vostès en seran còmplices.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Després del tall comercial que acaba de fer sobre el seu programa polític, consells dono, que per a mi no en tinc. Deu de setembre, Fossar de les Moreres. Vostè fa veure que és una dona d'ordre, i el seu partit també. Presenta a la DGAS la petició de poder fer servir l'espai. Òbviament, hi ha una contramanifestació. Nou-cents vuitanta efectius dels Mossos per protegir-la a vostè i el seu partit.

Onze de Setembre, Òmnium, Assemblea Nacional de Catalunya demanen el permís, demanen la plaça Catalunya. No la volen en el seu acte, perquè consideren que el seu ideari és totalment contrari al que ells defensen. I vostè, que tant defensa la policia, que tant està a favor dels Mossos i dels cossos de seguretat, per força ha d'entrar a un espai que no havia demanat, que havia demanat una altra entitat que no la volia, i els Mossos l'han de tornar a protegir. La núvia en el casament, la nena en el bateig i el mort a l'enterrament. (*Aplaudiments.*) Per tant, vostè no doni lliçons de que li preocupa l'ordre públic.

Per això abans li deia que salivava, i a nosaltres mai ens trobarà aquí. A nosaltres ens trobarà sempre defensant els drets de manifestació i de protesta des de la neutralitat i garantint drets fonamentals.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del sector de la pagesia.

Pregunta al Govern sobre la situació del sector de la pagesia

310-00526/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, la pagesia ha tornat a sortir al carrer, i no només perquè moltes explotacions viuen una situació límit, sinó perquè el sector està cansat de promeses que no es compleixen. Les demandes són conegudes, les organitzacions agràries han fet la diagnosi i han posat propostes sobre la taula. El que falta no són més anuncis, el que falta són decisions i resultats.

Per defensar el futur de la pagesia cal un govern amb ambició, i aquesta ambició, conseller, la trobem a faltar. Vostè anuncia mesures, assumeix compromisos, promet solucions, però els resultats arriben tard o no arriben, i la pagesia no pot esperar indefinidament.

Conseller, el sector ja ha fet la seva feina. Ara li toca al Govern, a vostè, assumir les seves responsabilitats. I la pregunta és molt concreta: de tot el que ha promès a la pagesia, què ha complert i quan pensa complir la resta?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Home, diputada, m'ho posa en safata, eh? Que em diguin «ambició» vostès, que van estar tretze anys sense anar a Brussel·les... Nosaltres estem a Brussel·les dia sí dia també, i arreu del món defensant els nostres interessos.

Vol mesures concretes? Escolti, li dic lo que hem fet, pactat, algunes coses amb vostès, algunes coses que havien deixat pendents vostès de fer. Des del juny, 40 milions d'euros convocats en regadius, alguns regadius històrics, eh?, deu i quinze anys encallats. Recorda el Xerta-Sénia, quinze anys encallat? Recorda del reg de Tremp, deu anys encallat? Recorda la proposta històrica: «sí, farem la modernització del canal d'Urgell»? Escolti, hi ha una proposta sobre la taula per a tots els regs d'aquest país, i el pla de regadius encarat, també.

Trenta milions d'euros, projectes de transformació d'aliments. Cal fer transformació, no quedar-nos només amb la producció. Trenta milions d'euros. Recorda les assegurances agràries, com ajudem a que la gent es guanyi la vida, a lluitar contra les adversitats? Hem multiplicat per dos els diners per a assegurances agràries. Pot preguntar als agricultors quant estan pagant de les primes per a les assegurances? O no assegurarem els cultius a partir d'ara, amb el temps que ens està tocant viure? El doble. Fets, no paraules. El doble.

Vint-i-dos milions d'euros en franges de protecció d'incendis, 15 milions d'euros per a la pesca en un moment especialment advers, 13 milions d'euros ja convocats per a adversitats

climàtiques. O els fons de les nuclears, 3 milions d'euros per a bioseguretat; 2 milions d'euros per a fruites i hortalisses; 2,3 milions d'euros per a una demanda històrica, el sector de la mel i el sector cunícola, que està tocat de mort. Què van fer vostès?

I els propers dies ja hem dit que, pel que ha passat els últims mesos, el que farem serà una bateria de mesures de suport consensuades amb el sector per tal de que ningú es quedi enrere i que les explotacions puguin seguir endavant.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Conseller, no es posi nerviós. Me'n recordo de moltes coses, i també dels viatges que ha fet la consellera Jordà a Brussel·les. *(Alguns aplaudiments.)* Jo li he preguntat de les promeses que ha fet, no de la feina feta, molta de la qual se suposa que se'n recorda que es va trobar molts projectes al calaix del Govern Aragonès.

El seu problema és que hi ha massa distància entre el que anuncia i el que acaba fent. Jo li parlo dels anuncis: molt bones paraules, molts compromisos, però pocs resultats. I la pagesia no pot viure d'anuncis, i així l'hi estem dient.

No estem parlant només de donar més ajuts. Estem parlant de prendre decisions i impulsar mesures estructurals que garanteixin la viabilitat de les explotacions. Per exemple, què està fent per garantir preus justos? Cal fer complir la llei de la cadena alimentària, intensificar les inspeccions. Quines propostes té en aquest aspecte? Què està fent per impulsar els productes de proximitat en la compra pública? No cal esperar a tenir la llei d'alimentació, com diu. Ja pot actuar demà, si vol.

I què ha passat amb els ajuts per a les xarxes antipendra, que van tardar més d'un any en convocar-se des de que vam aprovar que es fessin, des de que li vam demanar que es fessin?

Conseller, no li demanem impossibles. Li demanem que governi, que prengui decisions i que compleixi allò que promet. Des d'Esquerra Republicana tenim clar que defensar la pagesia és defensar el país, la sobirania alimentària i el futur del nostre territori. Calen respostes immediates i mesures estructurals, però les urgents arriben tard i les estructurals no arriben.

Conseller, la pagesia no necessita més promeses, necessita un govern que compleixi. Per tant, menys promeses, conseller, menys anuncis, més resultats...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Montse Bergés i Saura

...més fets i més ambició.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Tota la complicitat amb la consellera Jordà i la feina que havia fet, i ho sap, ho sap perfectament. Escolti, he respost també a algunes afirmacions que no hi coincidim en absolut.

Escolti'm, cal fer canvis. I a vegades..., tots tenim la tendència a fer una miqueta més del que havíem fet l'any anterior, o a vegades hi ha una resistència als canvis. Què vull dir amb que cal fer canvis? Centre de millora genètica a Lleida. Els cultius no s'adaptaran al nou clima. Podem ser una referència a Europa. Planta de *mozzarella* a Gurb, que compta amb el nostre suport i que assegurarà la viabilitat de les explotacions de llet. La fàbrica de Boix, canvi de paradigma també, la construcció a un costat. O les xarxes anti...

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 3/2024, per a millorar la qualitat de vida de persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible

310-00527/15

La següent pregunta és sobre el desplegament de la Llei de l'Estat 3/2024, per a millorar la qualitat de vida de persones amb esclerosi lateral amiotròfica i altres malalties o processos d'alta complexitat i curs irreversible. Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Bon dia, conseller Moreno. La setmana passada va fer set mesos que el Govern va aprovar el decret llei per desplegar la llei ELA, i la setmana vinent farà sis mesos que aquest Parlament la va convalidar.

En aquella aprovació per part del Govern de la llei ELA, abans de que el Govern ho fes, vam tenir l'oportunitat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, en concret, vostè i jo, de poder treballar per millorar-la, incloent-hi l'actualització de les quantitats que poden percebre les persones afectades i, alhora, que els municipis de menys de vint mil habitants, on els costos de l'atenció a les persones són molt diferents als que poden haver-hi en grans ciutats, puguin ser incrementats a través d'un acord de govern.

Conseller, per què sis mesos després de que aquest Parlament convalidés aquest decret el Govern encara no ha fet aquest acord de govern?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Raúl Moreno Montaña, conseller de Drets Socials i Inclusió.

El conseller de Drets Socials i Inclusió (Raúl Moreno Montaña)

Gràcies, president. Senyor diputat, en primer lloc, permeti'm, i jo crec que hi deu coincidir, tenir un missatge d'escalf i de record per al Cristian Lago, activista de les persones amb ELA i d'altres malalties irreversibles, que ens va deixar la setmana passada. I, per tant, que la terra li sigui lleu.

Sap, diputat, que Catalunya ha estat una de les primeres comunitats autònomes en aplicar aquesta llei ELA, aquest grau III+ per a les persones amb ELA i d'altres malalties de curs irreversible. I a data d'avui cent set persones es beneficien d'aquesta prestació, les persones i les famílies. A més a més, amb una prestació que cobreix el cost total del servei i que, per tant, la renda no sigui la barrera d'accés.

Tot seguit li respondré al dubte concret que vostè em planteja, però nosaltres estem ben satisfets de com està funcionant aquesta prestació.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Conseller, li agraeixo les dades que ens ha donat, però jo li he fet una pregunta molt concreta que espero que ens respongui, perquè a les persones que tenen aquesta situació i viuen en municipis de menys de vint mil habitants els hi sembla estupenda, segur, la situació, molt

millor que la que tenien, però el que volen és saber quan el Govern pensa aprovar aquest acord de govern.

Alhora, tenim una situació que en els propers mesos hi haurà un increment del setze i mig per cent del cost del servei d'atenció domiciliària, uns costos que suposaran un increment d'entre vuit-cents euros i 2.400 euros al mes, en funció de si tens el mínim d'atenció o el màxim d'atenció, vuit o vint-i-quatre hores.

El decret que vam convalidar en aquest Parlament deia que el Govern pot actualitzar aquestes quanties en les pròrrogues pressupostàries o en els pressupostos. Tenen vostès previst actualitzar aquests imports per aquest setze i mig per cent en la propera pròrroga pressupostària, que de ben segur hauran de fer perquè el mes de gener es pugui tenir un pressupost del 2027?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials i Igualtat.

El conseller de Drets Socials i Inclusió (Raúl Moreno Montaña)

I Inclusió. Ho dic per no...

El president

I Inclusió. Li estem expandint competències, eh?, respecte de Badia del Vallès.

El conseller de Drets Socials i Inclusió (Raúl Moreno Montaña)

Efectivament, Santa Coloma de Badia. *(El presidentriu.)* Bé, diputat, cent set persones que se'n beneficien. Avui dia al grau III+..., hi han cinquanta-nou persones que estan en tramitació, algunes d'elles de territoris també com els que vostè indica.

I ho estem fent en un temps de quaranta-tres dies de mitjana des de que es demana fins que es dona. Per tant, estem fent una tramitació àgil, posant per endavant les valoracions de dependència d'aquestes persones, treballant amb els professionals del Departament de Salut, dels metges del Departament de Salut, i ajudant les famílies en la selecció, en la selecció i en la trobada de les empreses que han de proveir aquests professionals. Ens veiem amb elles cada setmana, amb aquestes entitats, i fem un seguiment de com va aquesta prestació, i també parlem d'aquells colls d'ampolla que s'hi puguin produir.

Miri, un d'aquests colls d'ampolla és justament la manca de professionals. En aquests moments no és un problema del procediment administratiu, és que ens calen professionals

especialitzats per poder donar atenció i anar encara més ràpid per a aquelles famílies que estan buscant professionals que han d'estar especialitzats per donar aquest tipus de cura.

Evidentment, i parlem amb les empreses proveïdores de serveis..., quan nosaltres siguem capaços d'atendre i millorar la formació, estarem en disposició d'aprovar aquest acord de govern per tal d'incrementar les possibilitats de que aquests professionals puguin atendre el conjunt de les persones afectades.

El president

La següent pregunta és sobre el deteriorament dels serveis públics.

Pregunta al Govern sobre el deteriorament dels serveis públics

310-00520/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; gràcies, president. Siendo los catalanes los que más impuestos pagan, ¿cree su Gobierno que los servicios públicos están al nivel del sablazo fiscal que nos pegan?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputada, sí, creiem que estem treballant per millorar els serveis públics, i més ràpid aniríem si vostès haguessin facilitat l'aprovació d'un nou sistema de finançament.

Moltes gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Hace unos días, Salvador Illa, con aires de suficiencia preelectorales, nos espetaba desde un atril del PSC: «Señor Feijóo, a Cataluña se la respeta.» Debe ser la única verdad que han dicho ustedes desde que llegaron al Gobierno. A Cataluña se la respeta, sí, pero empezando por ustedes.

Porque dígame, señor Dalmau, ¿es respeto tener la sanidad colapsada y tener que esperar meses para visitarse con un especialista? ¿Es respeto ver como la inseguridad crece cada día en nuestros barrios con tiroteos, secuestros y ajustes de cuentas cada dos por tres? ¿Es respeto el espectáculo bochornoso de tener que alterar las pruebas PISA para tapar el fracaso escolar en Cataluña? ¿O es respeto decir que han cesado a la responsable de ese escándalo y luego intentar enchufarla por la puerta de atrás en otro organismo, que no se corta ni un pelo?

¿Es respeto hacerse los dignos con la vivienda mientras Miquel Iceta colecciona pisos como si jugara al Monopoly, o Montse Mínguez, del PSC, por cierto, con más cara que espalda? ¿Es respeto venir aquí cada miércoles a dar lecciones de ética mientras la policía investiga las joyas de Zapatero? ¿Es respeto ir a inaugurar un eclipse para dejar después a la gente tirada en un andén? ¿Es respeto irse de vacaciones a cuerpo de rey a La Mareta con Pedro Sánchez mientras los catalanes sufren aquí el colapso de los servicios públicos? ¿Eso es respeto, señores socialistas? ¿Eso es respeto? (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, para solucionar los problemas de los catalanes ustedes van a paso de tortuga, pero para irse de vacaciones o para ponerse la camiseta de animador de Moncloa..., para eso baten récords olímpicos.

El verdadero respeto a Cataluña no es irse de vacaciones con su jefe, no es irse a inaugurar eclipses. El respeto se demuestra dando explicaciones, gestionando con rigor el dinero público, asegurando la calidad educativa, garantizando la seguridad en nuestros barrios y dejando de tratar a la Generalitat como si fuera la sucursal de Ferraz.

Respeten Cataluña y respeten la institución del Parlamento. Aquí no se viene a ser el vocero de Pedro Sánchez, se viene a trabajar y a dar la cara por sus fiascos y fracasos, que no son pocos.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Roldán, jo li he de dir «gràcies», perquè ja s'ha vist clar, vostè tenia zero interès en preguntar pels serveis públics. Però, a més, jo li agraeixo que ens preguntí pels serveis públics, perquè és clarament quan parlem de serveis públics on es veu quina és la diferència quan governa el Partit Popular de quan governen formacions progressistes.

Miri, jo li compartiré... Sap què tenen en comú Lleida, l'Hospitalet de Llobregat, Santa Perpètua, Viladrau, Sabadell, Montgat, Badalona, Mollerussa, Tàrraga, l'Escala, Cabrils, Almenar, Mollet, Sant Quirze, Cornellà, Manlleu, Salt, Lleida, l'Ametlla de Mar, Roquetes, Barcelona, Esplugues, Sant Boi, la Galera, Josa i Tuixén, Pineda de Mar, Hostalric i Sant Fruitós de Bages? Que són els vint-i-vuit municipis on només en dos anys aquest Govern ha obert, ampliat i reformat centres d'atenció primària, mentre vostès a la Comunitat de Madrid maquillen les llistes d'espera. *(Alguns aplaudiments.)* Aquesta és la diferència entre governs progressistes..., el nostre.

Jo no sé si vostè ha tingut l'infortuni de preguntar justament el dia que..., ahir es va publicar l'actualització de les llistes de dependència, on sabem que en aquest país tenim un repte importantíssim en reduir les llistes de dependència. Sap qui lidera...?, sap quines són les comunitats que lideren el termini mitjà en les llistes d'espera? Múrcia, Andalusia, Madrid, Galícia i Comunitat Valenciana. Sap què tenen en comú? Que són governades pel Partit Popular.

Sap qui lidera la baixada de les llistes d'espera en dependència a tot l'Estat? Catalunya, que és on hi ha un govern progressista. *(Alguns aplaudiments.)* Sap quina és la diferència quan parlem de serveis públics? Que mentre aquest Govern fa un préstec d'emancipació perquè 2.500 joves puguin accedir al mercat de l'habitatge, vostès dediquen els diners públics a comprar un àtic a la senyora Ayuso.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la seguretat i la convivència.

Pregunta al Govern sobre la seguretat i la convivència

310-00523/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Consellera, la multireincidència i les ocupacions són dos problemes que preocupen cada dia a molts catalans. Sap que Junts per Catalunya ha impulsat reformes legislatives. La multireincidència va estar dos anys bloquejada al calaix del PSOE abans de ser aprovada i la llei d'ocupacions continua bloquejada al Congrés. I ara, amb les eleccions espanyoles a tocar, sembla que tothom se'n vulgui apropiat.

Per tant, la pregunta és què està fent el Govern de la Generalitat perquè la reforma de la llei d'ocupacions avanci i perquè la defensa i la seguretat dels catalans sigui una prioritat real i no només electoral.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Gràcies, president. De fet, moltes vegades li he agraït al seu grup el lideratge en la defensa de la llei de multireincidència. Per cert, tots els alcaldes de Catalunya, i alcaldesses, de tots els colors polítics estaven al darrere, empenyent perquè aquesta llei fos una realitat. I el grup parlamentari que ens representa a Madrid, amb els nostres diputats del PSC a Madrid, doncs, també van fer esmenes per millorar aquesta llei.

Una llei, per cert, que ens està donant eines, fins i tot als ajuntaments, per poder lluitar i combatre amb més força la multireincidència. I això es comença a veure en les dades, especialment davant del delictes patrimonials. Per tant, totes aquelles lleis, totes aquelles reformes que ens ajuden a que l'eficàcia policial sigui major..., és perfecte.

Per altra banda, també el que no podem deixar de banda és l'increment de fiscals i de jutges per poder donar una resposta també en l'àmbit judicial. Perquè si la policia fa molta feina, el que fem, si no tenim mitjans perquè els judicis continuïn i, per tant, tinguem condemnes, sentències i, en alguns casos, delinqüents a presó, doncs..., estaríem fent un coll d'ampolla que no tindria sentit. Per tant, estratègia a dues bandes: més recursos policials, canvis legislatius.

Ara sap que nosaltres estem promovent un canvi de lleis pel tema de les armes de foc vinculades al crim organitzat, un dels elements fonamentals que a dia d'avui ens ocupa i ens preocupa.

I amb relació a la llei d'ocupacions, home, aquí tenim una dualitat, no?, tenim dues ànimes: per una banda, l'emergència habitacional, que requereix una resposta clara, i, per altra banda, les ocupacions il·legals vinculades al crim organitzat, que també requereixen una resposta.

Després li explico policialment què és el que estem fent.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Sí; gràcies, president. Miri, consellera, jo el que veig és que vostès confonen governar, a vegades, amb fer propaganda i amb fer campanya electoral. I a la darrera sessió de control i en aquesta ja vam veure el president Illa i vam veure tot el Govern fent ja campanya per Pedro Sánchez. I, de fet, el PP s'hi va afegir recolzant el Feijóo immediatament. Però aquí no estem en un míting electoral, aquí estem al Parlament de Catalunya, i vostès formen part del Govern de la Generalitat i la seva obligació és donar resposta als problemes que patim els catalans.

Amb la multireincidència, ja l'hi he dit, Junts va impulsar una reforma que va estar dos anys – dos anys–..., i durant aquests dos anys parada al calaix del PSOE i del Congrés no vaig sentir ni una sola vegada el president Illa ni cap membre d'aquest Govern alçar la veu per mirar de que es desbloquegés. Una vegada desbloquejada, ja semblava que aquesta iniciativa fos seva. Vostè ho ha agraït, però moltes vegades ha costat, que ho agraeixin, eh? I amb les ocupacions passa el mateix: primer bloquegen, després callen i ara el PP se'n vol apropiat.

La diferència és que n'hi ha alguns que mirem de treballar els 365 dies de l'any per defensar els interessos de tots els catalans i resoldre els seus problemes. I el PSOE i el PP..., moltes vegades el PSOE i el PP semblen recordar-se'n només quan ve la campanya electoral.

I és que, consellera, vostès governen Catalunya, però quan han de triar entre defensar els catalans o ajudar Pedro Sánchez, sempre trien Pedro Sánchez. I aquesta és la diferència entre el PSOE, el PP i Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Déu-n'hi-do, per ser jo la que feia campanya i falca electoral, eh? (*rialles*), no és per re. Jo li parlaré de dades. I aquí hi ha contribuït la seva proposta, però li sona el nom de David Bote? Li sona el nom del tinent d'alcalde Batlle? Perquè han pressionat molt, eh? –ja no li diré el meu, quan era alcaldessa de Santa Coloma–, per millorar l'impacte de la feina policial, també pel que fa a les condemnes en multireincidència.

Però anem a les dades. La comparativa, gràcies a la llei que vostès van impulsar i que nosaltres vam millorar en el tràmit del Senat: la mitjana del 2022-2025 comparada amb les dades d'agost de 2026 ens dona una reducció dels delictes en el món físic –després anirem

al virtual– d'un 12,3 per cent; dels delictes contra el patrimoni, d'un 14,3 per cent, 38.990 fets menys. Això és feina, no és publicitat.

Però, davant del tema que més ens preocupa, les armes de foc...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Ai, bé, doncs...

El president

La següent pregunta és sobre el patrimoni cultural.

Pregunta al Govern sobre el patrimoni cultural

310-00524/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. Consellera Hernández, vostè sap que els béns culturals d'interès nacional són la màxima expressió del patrimoni cultural en els quals la Generalitat té competència. Quines intencions té el Govern sobre dos BCIN que la propietat privada ha posat a la venda: el palau medieval de l'Ardiaca, a Tarragona, i el monestir gòtic de Sant Jeroni de la Murtra, a Badalona?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Doncs, com no pot ser d'una altra manera, i com vostè molt bé remarca, jo soc molt conscient que el patrimoni declarat Bé Cultural d'Interès Nacional té la més gran protecció, i la nostra intenció és seguir protegint aquest patrimoni amb totes les eines i amb tota la nostra energia.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. Consellera, el cas de Sant Jeroni ha estat denunciat per Junts en preguntes escrites. De fet, el conseller Espadaler fa uns dies estava allà i és coneixedor de la situació. El cas del palau de l'Ardiaca de Tarragona fa vint-i-cinc anys que acumula projectes hotelers fallits. Per cert, el de 2009, amb una alcaldia del PSC, i el més recent, del *parador nacional*, també. Tretze anys d'una bastida enorme perquè no caigui l'immoble, perquè degrada la visió de la catedral. Ocupes dins de l'immoble. El juliol d'aquest any, el Parlament va aprovar una resolució per adquirir-lo exercint o bé el dret de tanteig o el de retracte, d'acord amb la llei de patrimoni.

De fet, l'àmplia política de la Generalitat, sobretot a Barcelona, per adquirir immobles tant patrimonials com d'oficines ens deixa un registre d'una forquilla de 3 a 71 milions d'euros per immoble en cada un d'ells. El PSC votà en contra d'aquesta resolució que es va aprovar. El Govern argumentà que no tenia constància que la propietat volgués vendre. En canvi, el gran interès pel tema ha fet transcendir una operació de compravenda del palau medieval entre dues societats.

Ara vostès tenen un avantatge, saben el preu que han parlat: 2,4 milions d'euros. L'operació no s'ha materialitzat, pendent d'un informe tècnic sobre els danys reals, pendent de dos propietaris secundaris que sembla que no volen vendre i de qui assumeix el deute amb l'ajuntament per obres de seguretat. Per tant, poden exercir el dret de tanteig en dos mesos des de la data que la propietat els comunicui la voluntat de vendre, comunicació obligatòria segons la llei. I, en tot cas, si han venut, vostès podrien exercir el dret de retracte en tres mesos des de la inscripció en el registre o del coneixement de la venda.

Molt ens temem, però, que el Govern no exercirà cap d'aquests dos drets. Molt ens temem que, un cop més, el Govern desatendrà els mandats del Parlament de Catalunya. Un exemple més del seu nul interès per tot el patrimoni que pugui exemplificar la importància de Catalunya com a nació.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Miri, diputat Bertran, vostè sap molt bé que la conservació del patrimoni cultural no ha de passar i no passa sempre, i no necessàriament, per la seva adquisició per part de les administracions. Hi ha un munt d'exemples en aquest país de propietats en mans

privades, particulars, de l'Església catòlica, per exemple, que estan en un excel·lent estat de conservació.

El Govern vetlla pel compliment de les obligacions de protecció, de conservació i restauració de tots els béns d'interès nacional, com li deia i com vostè mateix ha dit. Obligacions que, com bé sap, corresponen en primer terme sempre als seus propietaris, els quals disposen d'ajuts per dur-les a terme, i vostè ho sap també molt bé. I, quan cal, els requereix actuacions de conservació i millora, com ja es va fer amb l'anterior propietat de Ca l'Ardiaca. I vostè també ho sap molt bé, és tarragoní i coneix el cas a fons.

Podem estar segurs que el Departament de Cultura vetllarà perquè el projecte hotel·ler respecti els valors patrimonials d'aquest immoble. Estem atents a les intervencions que es puguin fer sobre aquest immoble i a la compatibilitat dels usos que tingui amb la preservació dels valors d'aquest patrimoni, que vostè sap que tindrem molt en compte. I, així mateix, assessorarem i estem ja assessorant la propietat per tal que no només en tingui cura, sinó que el posi en valor i en faci un dels atractius del seu projecte empresarial.

I vostè sap també que la ciutat de Tarragona està molt contenta de que hi hagi aquesta adquisició i que finalment aquest projecte tingui un propietari i un ús, que sap que el patrimoni en ús és la primera eina perquè el patrimoni estigui ben conservat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la gestió de la fauna salvatge.

Pregunta al Govern sobre la gestió de la fauna salvatge

310-00525/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Conseller, en deu dies, tres protestes de pagesos i ramaders: Lleida, Barcelona i avui el Pallars. Amb moltes reivindicacions que no són noves i que, malauradament, degut a la seua gestió, es cronifiquen o empitjoren: preus justos, lluita contra la competència deslleial, fer front a l'augment de costos, garantir el relleu generacional i gestió de la fauna.

Una gestió de la que parlem molt sovint però que vostè no acaba d'afrontar. Cérvols, daines, cabirols, senglars, conills, coipús..., en tenim una sobrepoblació que afecta la viabilitat de la nostra pagesia. Arrasa camps, és portadora de malalties, condiona la bioseguretat. I, si parlem de fauna salvatge protegida, directament ataca els nostres ramats, posant en risc la ramaderia extensiva. I, mentrestant, el Govern dubtant dels atacs.

I jo em pregunto, conseller: on estan els plans de control poblacional per mesos? Quin grau de compliment tenen? Què en sabem, de la llei de caça? Com de fiables són els seus censos? I obro parèntesi: la pesta porcina africana continua activa, però sap què és el més preocupant? Que van dir que hi havia uns 1.500 animals i ja en porten catorze mil de capturats.

Vostès han perdut el control de la fauna cinegètica i protegida i ho fan pagar als pagesos i ramaders, que estan farts de promeses incomplertes. Fins quan, conseller?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, diputada. Gràcies per la pregunta. Primer de tot, una prèvia, eh?, no per a vostè, sinó per al conjunt del país, de la gestió de la PPA: no hem acabat la feina i, per tant, demanar responsabilitat a tothom per poder acabar amb aquesta crisi al més aviat possible. I, per tant, també recordar que no hem acabat.

En segon lloc, tenim grans reptes al país, ho hem dit, i reclamem també un canvi de mentalitat o un punt d'inflexió en la gestió de boscos, que ho hem explicat molt, però també en la fauna cinegètica o en la gestió de la fauna salvatge. I li dono la raó, no ho tenim prou ben resolt.

En la gestió de la PPA parlàvem de censos de sis, de vuit senglars per quilòmetre quadrat, i hi ha llocs on ens hem trobat uns censos de vint senglars per quilòmetre quadrat. Això no pot ser. Això no és bo per als ecosistemes, no és bo per a la transmissió de malalties, per als accidents, per als cultius. Per tant, escolti, ens hi hem de posar, no només en la gestió de la PPA, sinó al conjunt del territori. La no gestió no és una opció.

Jo li proposo, diputada... Vostè és d'un partit de govern. Vostès són un partit de govern. Jo els hi proposo que pactem la nova llei de control cinegètic, que els hi farem arribar abans d'acabar l'any, i que la pactem. I també els hi proposo un nou sistema d'acompanyament i de compensació dels danys de la fauna salvatge que hem pactat amb la consellera de Territori.

I és veritat, ho hem de fer millor: hem de respondre abans, hem d'acompanyar, ho hem de fer des del territori i hi ha d'haver unes indemnitzacions justes.

I, per tant, què vol que li digui? La ramaderia extensiva és estratègica per al país. Si ens la carreguem, si hi anem posant traves, si hi anem posant dificultats, evidentment, no ens en sortirem. Per tant, li faig aquesta..., li estenem la mà, i ens agradaria que poguéssim treballar conjuntament.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Sí. Conseller, jo li agraeixo també molt sincerament aquesta mà estesa, però lamentablement li he de dir que fa una mica tard. I m'explico. Perquè l'hi hem dit moltes vegades, la pagesia no viu només de bones paraules, sinó que necessita acció. I és per això que, per sentit de la responsabilitat i perquè no podem esperar més a obrir aquest debat, avui mateix Junts per Catalunya ha registrat la llei de caça i de gestió sostenible de la fauna cinegètica. Un text que molts grups teníem damunt de la taula i que serveix de punt de partida. I, de veritat, espero i desitjo que puguem obrir aquest debat, que tots hi fem esmenes i que tinguem la llei aprovada abans de finalitzar la legislatura.

Junts entra la llei de caça. Aquesta rèplica, com veurà, no té pregunta. És una constatació: vostè és el conseller del fum; nosaltres, l'oposició dels fets.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Aquesta no ha de ser una llei de Junts; ha de ser una llei de país i, per tant, hi ha el sector... (*Remor de veus.*) Aquesta llei l'hem de pactar el conjunt de les forces polítiques i, evidentment, amb el sector, amb la Federació de Caça, amb les organitzacions agràries. I, per tant, no passa re, està bé que vostès també posin l'accent aquí. Esperem poder-la pactar.

Per cert, suposo que sap que tant que havíem reclamat unes indemnitzacions justes per la dermatosi nodular, es varen donar, històriques; ara hem tret, la setmana passada, unes noves ajudes de 5 milions d'euros per a la recuperació del potencial productiu.

Què hem de fer amb el control de la fauna cinegètica? M'ha demanat els plans de control poblacional. Tenim quatre plans de control poblacional activats al territori. Totes les propostes demanades pel sector s'han aplicat. Amb ajudes: 2 milions d'euros per a protectors, per a visors, per a munició, per contractar empreses; tres mil persones formades als cursos per fer actuacions, o 2 milions d'euros... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre el pla director 2026-2036 de Poblet

310-00515/15

La següent pregunta és sobre el pla director 2026-2036 de Poblet. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Molt bon dia. Gràcies, president. Honorable consellera, la cultura està en marxa. Som a l'equador de la legislatura i el pla del seu departament avança a bon ritme. Catalunya està liderant grans projectes culturals que aviat seran una realitat. I ho està fent atenent les demandes, escoltant el món local, les comunitats, els sectors professionals, les entitats, els agents culturals del conjunt del país. I amb diàleg i amb mirada àmplia, garantint l'equilibri territorial, els drets i l'accés a la cultura, i amb cooperació institucional.

I és així com s'avança, amb idees, amb projecte, amb participació, determinació i, per descomptat, amb inversió pública, gràcies als increments històrics aprovats als pressupostos del Departament de Cultura, i que ja estem a prop d'aconseguir el dos per cent. El Govern ha posat la cultura en el centre com una política clau per cohesionar socialment i territorialment Catalunya. Actuar sobre el patrimoni cultural és una de les prioritats d'aquesta legislatura. I, com deia, hi ha molts projectes en marxa, i la volem felicitar per aquesta bona feina.

I la setmana passada es van presentar dos nous projectes de gran abast, de país, i que comptaran amb una gran inversió pública de la Generalitat de Catalunya: la reserva nacional de Catalunya, que donarà servei a la xarxa de museus del conjunt del territori, i el nou pla estratègic del monestir de Poblet. Aquests responen també a estudis, a criteris tècnics, a demandes històriques i a necessitats culturals i patrimonials que el Govern està impulsant amb determinació i consens.

Consellera Hernández, el passat 15 d'octubre, després de quinze anys, es reunien els membres del patronat del monestir de Santa Maria de Poblet. A l'acte institucional, el seu departament, el Departament de Cultura, va tenir un paper molt important. Per això voldríem que ens aproximés al projecte Rellançar Poblet, a la seva missió i estratègia, a les línies del nou pla estratègic del monestir per a la propera dècada, que sabem que és molt important, que esperem que ens pugui explicar, i que tindrà una inversió de 17 milions d'euros per actuar en l'entorn natural, l'espai arquitectònic i patrimonial i per protegir els valors socials, culturals i comunitaris.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputada Garcia. Doncs sí, efectivament, el monestir de Poblet, com vostè ha dit, és un símbol de la història i de la identitat cultural de Catalunya i és també patrimoni mundial de la UNESCO. Un llegat que tenim la responsabilitat de preservar i de transmetre a les generacions futures.

La reunió del patronat celebrada la setmana passada representa un pas important per obrir una nova etapa en el futur del monestir, amb un objectiu precís: reposicionar Poblet en l'imaginari col·lectiu, tot incrementant-ne l'impacte social, que és el més important, i garantint-ne la sostenibilitat econòmica a llarg termini.

Per això vam presentar el que vostè esmentava, aquest projecte de Rellançar Poblet, que preveu un instrument bàsic i essencial, que és aquest pla estratègic 2026-2036, que estableix les bases d'una actuació integral que preveu mobilitzar, com vostè deia, 17,1 milions d'euros per a la preservació i la dinamització del conjunt. Una part fonamental d'aquest esforç serà la conservació del patrimoni arquitectònic, com no pot ser d'una altra manera, amb actuacions com la consolidació de la volta de l'església, la intervenció en la muralla i la millora de l'accessibilitat.

Però preservar Poblet no significa únicament restaurar els seus immobles; també significa reforçar-ne la dimensió cultural, educativa i social i el seu paper com a centre de coneixement, d'humanisme i d'espiritualitat. Per això es desplegaran noves propostes museístiques, exposicions temporals, activitats vinculades a l'Arxiu Tarradellas, així com la creació d'una futura universitat d'estiu.

Alhora, cal entendre el monestir com una part inseparable del seu entorn natural i territorial, en connexió amb la ruta del Cister, el futur parc natural de les muntanyes de Prades i de les comarques de Tarragona. Si a Poblet li va bé, al territori li anirà bé.

Tot aquest projecte s'ha de desenvolupar amb una condició essencial: fer compatible la projecció pública de Poblet amb el projecte i el respecte a la comunitat monàstica, al silenci i a l'espiritualitat que li dona sentit. Per això la Generalitat fa un pas endavant i assumeix el lideratge i la responsabilitat que li pertoca amb relació a aquest conjunt. I treballarem amb la comunitat cistercenca, que garantirà la governança i una gestió propera i professional que permeti convertir aquests objectius... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre l'evolució de l'economia catalana

310-00516/15

La següent pregunta és sobre l'evolució de l'economia catalana. I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Consellera Romero, Catalunya viu un bon moment econòmic, i és important posar-ho en valor. Venim d'un any 2025 en què l'economia catalana va créixer un 2,7 per cent, molt per sobre de la mitjana de la zona euro, i les dades d'aquest 2026 ens mostren una economia dinàmica, que genera activitat, que atrau inversions i que crea ocupació. De fet, hem superat els 4 milions de persones afiliades a la seguretat social, mai no havíem tingut tanta gent treballant al nostre país. Tenim, per tant, una economia que avança i que genera riquesa malgrat un context internacional incert, i això és una molt bona notícia, perquè ens dona més capacitat per millorar el benestar de la ciutadania.

Ara bé, també sabem que les grans xifres macroeconòmiques no sempre es perceben de la mateixa manera a la vida quotidiana de les persones, i des de la política tenim l'obligació de posar veu també a aquestes realitats. Perquè, tot i les bones dades, hi ha veïnes dels nostres barris que, malgrat tenir una feina i un sou, troben moltes dificultats per accedir a un habitatge. De fet, les dades ens diuen que encara hi ha un quaranta-set per cent de la població catalana que manifesta dificultats per arribar a final de mes.

I aquesta és una realitat que ens consta que aquest Govern té molt i molt present, perquè el creixement econòmic no és un objectiu en si mateix, sinó que el nostre repte és transformar-lo en més benestar, més oportunitats i millors condicions de vida perquè arribi a totes les famílies, a tots els barris i al conjunt del territori.

Per això, consellera, li voldria preguntar quina valoració fa el Govern de l'evolució de l'economia catalana i de quina manera està treballant per aprofitar la fortalesa d'aquest creixement i transformar-lo en més benestar, més oportunitats i una millora real de les condicions de vida de tots els catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Diputada, doncs és veritat, deia vostè que l'economia creix. Al juliol crec que va ser que vaig explicar que les previsions eren d'un creixement de 2,3. Avui les actualitzem a un 2,6. A la zona euro la mitjana és d'un 1,1, és a dir que estem creixent molt per sobre de la mitjana. Per tant, ho tornem a dir: la nostra economia està forta, robusta, és diversificada, dinàmica i oberta al món. Per això som capaços d'exportar i atraure moltes inversions. Per tant, és una economia que està en una bona situació. Com deia vostè, crea ocupació i, per tant, estem en nivells d'atur..., els més baixos des de l'any 2008.

I no ho diem nosaltres, perquè, mira, podria ser una valoració..., potser alguns dirien subjectiva, malgrat que les dades són molt evidents i molt contundents, però és el tercer any consecutiu que l'agència de *rating* DBRS ens posa en una bona situació. Ens valora positivament a la Generalitat, sobretot elevat les nostres expectatives, reconeixent la nostra fortalesa econòmica i la millora de les nostres finances. Per tant, també hi ha agències externes que valoren la nostra situació econòmica.

Ara bé, no ens podem quedar aquí, no podem ser autocomplaents. Sabem que la prosperitat que generem l'hem de compartir, hem d'aconseguir que arribi al màxim de ciutadans possible. I molts d'ells ens ho estan passant malament, com vostè deia, no? Per exemple, en l'àmbit de l'habitatge, que és una de les principals preocupacions o la principal preocupació que tenen els ciutadans de Catalunya. Està augmentant la inflació, al 4,5 per cent, i això ho estem notant, òbviament, per molts motius, en la nostra compra diària, quan anem a la benzinera...

Ara bé, el Govern és conscient d'això i està desenvolupant polítiques i programes que intenten millorar la capacitat adquisitiva de les nostres famílies. Com? Doncs miri, ho deia abans la consellera Paneque, amb els ajuts al lloguer, 200 milions d'euros per a ajuts al lloguer; préstecs d'emancipació, l'altre dia ho anunciava el president, ara no només arribaran a persones de quaranta anys per comprar habitatge lliure, sinó també a VPO i rehabilitació –hi incorporem la rehabilitació–; però també els ajuts menjador o els ajuts al transport escolar, on dediquem 253 milions d'euros; o els 107 milions d'euros que dediquem a bonificar el transport públic perquè els joves i qualsevol ciutadà tingui un preu menor a l'hora de transportar-se, ja sigui amb autobús o amb tren o amb qualsevol altre mitjà.

Per tant, estem posant recursos també per ajudar les famílies a que la seva situació econòmica vagi millorant o com a mínim els impacti menys aquesta situació de la inflació que tenim en aquests moments.

El president

Se li ha acabat el temps.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Moltes gràcies.

El president

L'última pregunta és sobre la millora i les noves actuacions en les infraestructures de recerca i innovació.

Pregunta al Govern sobre la millora i les noves actuacions en les infraestructures de recerca i innovació

310-00517/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tots i totes. Consellera, Catalunya té un sistema de recerca de primer nivell. Tenim investigadors i investigadores excel·lents, centres de referència internacional i universitats d'alt nivell acadèmic. Tot i així, cal apostar més que mai per la ciència. I apostar per la ciència és molt més que una simple despesa econòmica: és progrés, és ocupació de qualitat, és competitivitat i, sobretot, és una eina fonamental per millorar la vida de tothom.

Per això quan parlem de grans infraestructures científicotecnològiques no parlem només dels edificis en si mateixos, sinó que parlem de com volem donar als nostres investigadors i investigadores les eines necessàries per generar el coneixement amb l'objectiu de crear solucions als reptes que té la nostra societat. I en aquest àmbit a Catalunya estem fent passos importantíssims.

Tenim projectes concrets, projectes impulsats conjuntament pel Govern de Catalunya i pel Govern d'Espanya i que demostren que, quan les administracions públiques col·laboren, podem impulsar infraestructures singulars i situar Catalunya entre els grans pols científics d'Europa. Però per fer-ho bé, que nosaltres ho volem fer tot bé, necessitem que aquest pol científic surti de l'àrea metropolitana de Barcelona i arribi a tots els indrets de Catalunya, des de l'entorn rural als municipis petits, a totes les províncies i a totes les comarques. És un repte ambiciós que cap govern s'ha proposat mai abans, i és un deute amb tot el territori treballar per la seva equitat.

Per tot això li preguntem, consellera, quines són les accions que impulsa el Govern per millorar les infraestructures de recerca i ciència i quin és l'impacte real que aquest desplegament pot tenir en tot el territori.

I, ja que parlem de ciència, cal tenir en compte el context global en el que ens trobem i el que ens juguem a casa nostra les properes setmanes, que és molt molt important. Hi ha qui fa d'altaveu de l'anticiència, qui alimenta la desconfiança i menysté constantment la recerca. Nosaltres, en canvi, defensem que el futur no es construeix amb prejudicis ni amb negacionisme; es construeix amb el coneixement. Perquè la ciència no és un luxe ni és una despesa prescindible, és la millor manera de construir una societat que sigui més forta, més cohesionada i la fórmula més real per millorar la vida de tots els catalans i totes les catalanes.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputat González. Com vostè deia, Catalunya disposa d'un sistema de recerca i universitats d'excel·lència reconegut de manera internacional, i des del Govern hem treballat per reconèixer aquesta singularitat i també per les línies estratègiques del nostre país en aquests àmbits, com la biomedicina, la salut agroalimentària, entre d'altres.

I m'agradaria, com vostè ens preguntava, citar alguns exemples d'aquests darrers dos anys, fruits dels acords entre el Govern d'Espanya i el Govern de la Generalitat i grups parlamentaris que estan també aquí en aquesta cambra.

Per exemple, a Tarragona, a l'Institut de Recerca Biomèdica de la Catalunya Sud, doncs, hem anunciat darrerament una inversió de 4 milions d'euros que permetrà noves infraestructures o modernització d'espais des de feia vint anys, aproximadament dos mil metres quadrats perquè els investigadors de Tarragona puguin treballar en les millors condicions.

També el projecte del celler tecnològic enològic del Priorat, a Falset, un celler avançat que vol fer aquests bessons digitals per entendre el procés de vinificació i que permetrà, amb aquesta inversió de 4 milions d'euros, que el talent que està al Priorat pugui investigar sobre dues denominacions d'origen i que es pugui transferir aquest coneixement a tot el país.

Altres exemples. Per exemple, a Girona, l'Institut de Recerca Biomèdica de Girona Josep Trueta, amb una inversió de mig milió d'euros, doncs, també per garantir que els gironins i gironines tinguin accés a teràpies emergents avançades i que cap pacient quedi fora o privat d'aquestes noves tecnologies.

O, recentment, també la inversió que vam anunciar al Pallars Jussà, un nou telescopi totalment orientat a la seva automatització, el primer telescopi d'Europa de 2,5 metres de diàmetre, amb la seva visió per poder treballar en un dels cels més obscurs i de més qualitat d'Europa per fer recerca en astronomia.

Totes aquestes inversions, més enllà de les xifres, el que posen en relleu és l'actuació del Govern amb aquesta mirada territorial, que cap talent tingui mancances per trobar aquestes instal·lacions de recerca de primer nivell a nivell internacional. Perquè, com sempre diem, la inversió pública en ciència permet que el coneixement es pugui traduir en productivitat, en reforç econòmic, i també anar cap a aquesta direcció d'esdevenir una de les cinquanta regions més innovadores d'Europa en l'horitzó 2030, com ens va instar el nostre president.

Moltíssimes gràcies.

El president

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei de participació ciutadana (debat de totalitat)

200-00024/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del projecte de llei de participació ciutadana. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa

legislativa intervindrà, en nom del Govern, el conseller de la Presidència. Té, doncs, la paraula el conseller, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, tant a la secretària de Funció Pública com a la directora, que ens acompanyen avui aquí, gràcies també per la feina que han fet en l'impuls i redacció d'aquesta llei.

Avui iniciem la tramitació parlamentària d'un projecte de llei que respon a una realitat, ho saben, ben senzilla, i és que una democràcia moderna i efectiva necessita bons mecanismes perquè la ciutadania pugui participar en l'elaboració de les polítiques públiques que l'afecten. Aquesta és precisament la finalitat d'aquesta llei. A més, aquest projecte neix en una circumstància que crec que val la pena destacar, perquè arriba sense esmenes a la totalitat. No és habitual, i permetin-me..., crec que és quelcom per posar en relleu i celebrar, la qual cosa vol dir que comencem en la bona direcció.

El projecte de participació ciutadana és o, millor dit, serà la primera llei marc en la matèria. Quan el projecte esdevingui llei, ens permetrà disposar a totes les administracions catalanes –Generalitat, món local...– d'un procediment comú per tal d'incorporar la veu de la ciutadania en les polítiques públiques que l'afecten. I és important en els moments en els que estem, on veiem un món en el que el que avança és la desconfiança, que reforcem aquells mecanismes que arrelen, que ancorin la confiança de la ciutadania en les seves institucions.

Just ara, que estem en ple context electoral, em permetran apel·lar a aquell consens que sempre hem convingut: que la participació no és convocar els ciutadans perquè votin només cada quatre anys, sinó que les institucions hem de mantenir un diàleg i una escolta activa en el nostre dia a dia per fer millors polítiques públiques, més eficients i més eficaces i, sobretot, per incorporar la veu dels diferents col·lectius, de la societat civil organitzada, dels col·legis professionals, dels sindicats, de les organitzacions empresarials i també del conjunt de la ciutadania en aquells processos que la interpel·len directament.

Òbviament, som els responsables polítics els que hem de prendre les decisions, per això han estat escollits. I no ho hem de fer només de la mà dels tècnics, dels experts, de la mà de dades, sinó també a partir de les aportacions de la ciutadania, dels seus punts de vista i del coneixement del conjunt del territori. És així com es construeixen bones polítiques públiques.

Precisament en això és en el que està treballant el Govern, i en les diverses iniciatives que estem duent a terme, especialment des de l'àmbit de la Secretaria d'Administració i Funció

Pública, que van en aquesta línia, també aprofundint en el que és el paradigma de la reforma de l'Administració.

La llei de l'ocupació pública catalana, la del directiu públic professional, la de l'Escola d'Administració Pública i la llei de participació ciutadana que ara ens ocupa estan traçades pel mateix fil conductor: estar més i millor preparats tècnicament per prendre les millors decisions. En definitiva, per fer una administració més fàcil, més propera, que trenqui les barreres, que escolti més, que incorpori més la veu de la ciutadania i, sobretot, que ens ajudi a tenir resultats més àgils en la consecució dels resultats que el conjunt de les administracions volem tirar endavant.

A Catalunya ja tenim experiència en processos participatius. Recentment, en els darrers anys, la Generalitat ha engegat processos participatius per planificar polítiques públiques sobre el malbaratament alimentari i el desenvolupament agrari en diferents territoris del país, en la planificació hidrològica o en les seves finances públiques, i en l'àmbit local tots coneixen els pressupostos participatius de multitud d'ajuntaments, per posar-ne un exemple. Un cop s'aprovi definitivament la llei, tindrem un instrument jurídic que ens asseguri estàndards de qualitat, igualtat d'oportunitats i garanties que ens permetin retre comptes de les aportacions de la ciutadania. De fet, hem d'assegurar que tothom que vulgui participar-hi pugui fer-ho, amb independència de factors com, per exemple, la majoria d'edat o la seva situació socioeconòmica.

Per últim, deixi'm fer només tres referències a aspectes que crec que val la pena destacar d'aquest projecte de llei. En primer lloc, preveu la supervisió de la Sindicatura de Greuges a través del corresponent informe i presentació al Parlament en el desplegament i aplicació de la llei. Creiem que, en línia amb els informes d'avaluació que ja preveu la llei de transparència..., és en aplicació d'aquesta llei.

La segona és que fixa uns mínims per al món local, que, òbviament, podran ampliar, i també institucionalitza el suport de l'Administració de la Generalitat quan els ajuntaments ho demanin. Però vull posar especialment en relleu un compromís que van acceptar tots ara fa una mica més d'un any per unanimitat en aquesta cambra en l'aprovació de l'estatut dels municipis rurals: en fer la vida una mica més senzilla a aquells municipis de menys de dos mil habitants. Per això la proposta del Govern és que als municipis rurals només se'ls apliquin exclusivament els principis informadors de la llei, essent la resta de l'articulat de caràcter supletori. A més, serà la pròpia Generalitat la que facilitarà els recursos als municipis que, per la seva dimensió o naturalesa, no disposin dels mitjans per aplicar aquesta llei.

I, en tercer lloc, una última dada: dos de cada tres aportacions rebudes durant el procés participatiu, valgui la redundància, de les més de tres-centes han estat incorporades, una prova més de l'ampli consens amb el que neix aquesta proposta.

En definitiva, aquesta és una llei que vol millorar la qualitat de les decisions públiques i reforçar la relació de confiança entre la ciutadania i les seves institucions, i en això ens interpel·la a tots i a totes. Sempre m'ho han sentit dir, que la millor garantia perquè no guanyin determinats discursos és fer funcionar el país.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, obrirem el torn de presa de posició per a tots els grups parlamentaris per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Bon dia a tots, consellers, diputats. En primer lloc, m'agradaria remarcar una cosa sobre aquesta llei, i és que Catalunya no parteix de zero. I això ho hauríem de tenir clar, perquè aquest país ja el 2014, sota el Govern d'Artur Mas, va fer la primera llei de consultes no referendàries i de participació ciutadana, que és la que marca ja una mica aquest marc on el ciutadà pot participar en els afers públics.

I, en aquest sentit, li voldria fer una primera pregunta, i és: si Catalunya ja té un marc on treballar, vostès, que sempre estan parlant, igual que tota la resta de la cambra, d'un excés de regulació..., la primera pregunta seria per què no hem treballat en base a aquella llei per adaptar-la a les necessitats actuals. Jo suposo que aquella llei la vinculen a una pregunta sobre el futur polític de Catalunya, que és el 9-N, però aquella llei tenia molts més models de participació ciutadana i, per tant, crec que podríem haver treballat en aquesta qüestió.

I una segona reflexió a que em convida aquesta llei és una mica la contradicció, perquè quan es pregunta al ciutadà entenem que és una mica per escoltar allò que ens vol dir, i aquest país ja va preguntar en el 9-N a la ciutadania sobre el futur polític de Catalunya i la resposta no va agradar. Després es va preguntar en referèndum també sobre el futur polític de Catalunya l'1 d'octubre i la resposta no només no va agradar, sinó que va ser fruit d'una repressió que en etapa democràtica no havia viscut mai aquest país. I això va ser aplaudit per molts partits polítics, entre ells també el seu. I, per tant, crec que hauríem de treure una lliçó tant d'aquell 9-N com d'aquell 1 d'octubre, i és que quan es consulta la ciutadania, encara

que ens diguin allò que no ens agrada escoltar, sempre –sempre– ho hem de respectar. (*Aplaudiments.*)

I bé, entrem en el contingut de la llei. Crec que hi han molts temes a tractar que ens agradaria treballar, i ho farem amb esmenes. En cinc minuts no tindrem temps, però sí que m'agradaria posar èmfasi en algun punt.

A la llei es posa que la consulta no serà vinculant i que, a més a més, la resposta haurà de ser motivada. Hi estem d'acord. Però nosaltres aquí exigiríem també uns controls. Per què? Perquè el Partit Socialistes, amb aquesta eina a la mà, a vegades ens preocupa una mica. Vostès, quan eren responsables de l'Ajuntament de Barcelona, ja van fer una consulta a la ciutadania sobre si el tramvia havia de creuar o no la Diagonal de Barcelona. La resposta de la ciutadania va ser «no». I què va passar? Doncs que va arribar el Govern d'Ada Colau i la senyora de les samarretes amb eslògans que representa sempre el poble i està al costat del poble va ignorar completament la voluntat popular i va destinar un munt de milions al projecte que ella mateixa va tirar endavant sobre el tramvia. Però per què li parlo d'això? Perquè vostès estaven governant en aquell moment a l'Ajuntament de Barcelona.

Per tant, nosaltres estarem sempre d'acord amb la participació ciutadana, però el que farem és treballar aquesta llei perquè hi hagi controls efectius perquè aquesta participació ciutadana no sigui un aparador i sigui real.

I deixi'm posar alguns altres exemples sobre aquesta llei, i és..., el tema de la publicació. Vostès parlen de publicació, de difusió per als ciutadans. Creiem que s'hauria de treballar una mica més en la concreció d'aquesta publicació. I per què? Doncs perquè a vegades publicar-ho als portals també pot acabar semblant una mica ridícul, perquè la ciutadania no està tot el dia mirant els portals. Per tant, jo crec que això ho hauríem d'apuntar una mica més.

També voldríem parlar de les persones participants. Es diu que serà aleatori. Llavors, nosaltres voldríem més transparència, que es garantís que aquestes persones representen el gruix de la societat, la diversitat, la pluralitat, i que, per tant, la resposta a aquesta participació és real.

També ens agradaria parlar de la burocràcia, perquè diuen «reduïrem la burocràcia», però de cop hi ha tot de fases diferents... Creiem que en això nosaltres hi hauríem de treballar, perquè realment sigui una reducció de la burocràcia.

I, després, els ajuntaments –els ajuntaments. Obligacions per als ajuntaments d'implementar les obligacions d'aquesta llei. I vostès són sensibles i ho mostren en la llei dient que, sobretot, tindran els recursos tècnics necessaris i pressupostaris. Però on són aquests recursos?

Lavors, nosaltres aquesta llei només la tirarem endavant si realment vostès garanteixen que quan als ajuntaments se'ls imposa una altra vegada obligacions, aquesta vegada sí, vegem quins pressupostos tindran aquests ajuntaments per tirar una nova llei endavant.

I ja vaig acabant, president. Ens posarem a treballar, ja l'hi dic, esperem que amb la connivència de tots els partits d'aquesta cambra, perquè la participació directa no és que hagi estat una manera de parlar de Junts per Catalunya, sinó que ho hem demostrat llargament amb diverses consultes fetes pels nostres governs. I creiem que la democràcia –vostè ho ha dit–..., només cada quatre anys potser no significa prou qualitat democràtica i la participació de la ciutadania hauria d'estar més present. Creiem que s'ha de construir no només des de les institucions, sinó des de les persones. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, president, per dir un missatge al Partit Socialista: no tinguin por de la ciutadania, encara que quan contestin els hi diguin allò que no els hi agrada. I crec que hauríem de trobar en ells la força per construir el futur del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Conseller Dalmau, diputades, diputats, molt bon dia a tothom. Aquest projecte de llei arriba al Parlament en un moment especialment oportú, entenem nosaltres, quan la democràcia pateix amenaces globals i la millor manera de protegir-la és enfortir-la. La democràcia necessita més democràcia i, a més a més, de més qualitat. Per això des d'Esquerra Republicana valorem positivament aquest projecte i votarem, evidentment, a favor de la seva tramitació.

Però no ho podem oblidar: per preservar la democràcia cal molt més. Perquè estomacar persones davant d'unes urnes, persones que només volien expressar pacíficament la seva opinió votant, no és defensar la democràcia; espiar entitats socials, periodistes, representants polítics i presidents de les institucions catalanes, del Parlament o del Govern de la Generalitat, tampoc, i que quan es denunciï no passi res, ni cap explicació ni cap responsabilitat, encara menys; mantenir vigents les lleis com la mordassa o bloquejar una sortida política a les aspiracions de milions de catalans tampoc no ajuda a enfortir-la. Tenim una llei catalana de consultes populars no referendàries que va ser retallada pel Tribunal Constitucional per

impedir que es pogués donar veu al conjunt de la ciutadania sobre el seu futur. Per cert –i faig parèntesi–, cal renovar la Comissió de Control de Consultes Populars, que continua amb el mandat caducat i amb presidència vacant. Tanco parèntesi.

I entrant directament en aquest text –que evidentment no entra en aquest bloc de la llei de consultes populars no referendàries, en aquest àmbit–..., un projecte de llei que va començar a caminar l'any 2022, durant el Govern del president Aragonès, amb l'aprovació d'una memòria preliminar i l'inici del procés participatiu. Certament, han passat quatre anys des d'aquell moment –massa temps, sí, sense cap mena de dubte–, però també cal reconèixer la feina feta i les aportacions que han permès construir una bona base legislativa en processos participatius, tant pròpiament en els ajuntaments, com a la ciutadania, a les entitats..., per poder tenir aquesta bona base legislativa que tenim avui. Una base que ara hem de treballar i millorar en ponència, perquè Catalunya necessita una llei que garanteixi una participació de qualitat, inclusiva, transparent i útil.

Aquest projecte cerca unificar i clarificar el marc normatiu existent i planteja avenços que volem posar en valor. La llei reforça el dret a participar, promou una participació més inclusiva, preveu instruments estables i temporals, introdueix mecanismes d'innovació democràtica i incorpora garanties perquè els processos siguin transparents, avaluable i tinguin continuïtat.

Un element que vull remarcar, perquè em sembla especialment fonamental, és la participació del món municipal en l'elaboració d'aquest projecte, amb sessions a Mataró, a Vilanova, a Ullastrell, a l'Estany, amb representants de municipis diferents. Sempre ens omplim la boca dient que els ajuntaments són l'Administració més propera a la ciutadania, però és que aquests ajuntaments, sovint, davant d'aquesta proximitat, han sigut els pioners en aquestes polítiques.

Poso, per exemple, l'exemple de Reus, on s'ha treballat per consolidar pressupostos participatius i altres instruments de participació ciutadana. Són un gran exemple, però no és el mateix impulsar aquests processos des d'una gran ciutat o des d'un municipi petit amb recursos limitats. Per això també valorem que el projecte reconegui aquesta diversitat i contempli un règim específic per als municipis rurals. Cal garantir que els ajuntaments disposin dels recursos tècnics i econòmics necessaris. No volem traslladar-los noves responsabilitats sense facilitar-los les eines per poder exercir-les.

També incorpora altres elements que nosaltres entenem que són cabdals. Un element fonamental, per exemple: el compromís de les administracions d'escoltar, de donar resposta i de retre comptes. Perquè per a Esquerra és una qüestió especialment important. La

participació ha de generar confiança, no desafecció. Perquè poques coses generen més frustració que convidar la ciutadania a participar, despertar expectatives, demanar-li temps, demanar-li idees, demanar-li compromís, i després que no donem resposta a les seves aportacions. No hi ha res més contraproduent que una expectativa desatesa, que converteix la il·lusió en desengany i el compromís en desafecció. Participar, però, no significa que totes les propostes hagin de ser acceptades, però sí que totes han de ser escoltades, valorades i respostes. Cal explicar què s'incorpora, què no i per què.

Des d'Esquerra Republicana afrontem, doncs, aquesta tramitació amb voluntat constructiva. Tenim una bona base, iniciada, com els deia, pel Govern del president Aragonès, que ara ens correspon millorar escoltant especialment el món local. Volem una llei que no burocratitzi la participació, sinó que la incentivi; que no generi expectatives buides, sinó confiança; que no allunyi la ciutadania de les institucions, sinó que l'acosti a les decisions públiques. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I acabo, president. Per tant, endavant, posem-nos a treballar en ponència amb rigor, amb ambició i amb voluntat d'acord. Perquè volem construir una democràcia participativa més propera i de més qualitat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, bon dia. Mirin, des del Partit Popular de Catalunya, com ha dit el conseller, no vam presentar esmena a la totalitat, perquè..., potser començaré amb lo que ens uneix: ens uneix la participació ciutadana. Estem..., perfectament som conscients de que la nostra societat necessita incentivar que els ciutadans no només participin a les eleccions, sinó que participin a les decisions de les administracions públiques. Però hi ha una altra cosa que..., però no amb aquesta llei, senyor conseller.

No hem presentat esmena a la totalitat, perquè creiem que la podem millorar amb les esmenes. Hi presentarem esmenes, perquè nosaltres sí que tenim un projecte vàlid de participació ciutadana. Miri, aquesta llei..., l'hi diré: hem d'incentivar que la gent participi. La diputada d'Esquerra mencionava el procés de participació ciutadana de Reus als pressupostos com un exemple: mil i escaig persones de 110.000 habitants. No és un exemple. M'entén? Però és que sap per què la gent no participa? Perquè no se'ls creu, perquè a vostès

no se'ls creuen. Perquè moltes vegades els hi han demanat..., ho deia la diputada: «Els hi hem demanat consulta.» I després vostès què han fet? Se l'han passat pel forro –se l'han passat pel forro.

Recorden el monument de Tortosa? Ho recorden? Han vist a la llei de memòria democràtica què fan? Es passen pel forro una decisió que es va prendre en un procés participatiu. La Ràpita: vint per cent, només si tenia... Què han fet? També se l'han passat pel forro. No era vinculant i resulta que després va ser vinculant.

Si no fem que la gent ens cregui, difícilment podrem fer processos participatius. I aquest procés participatiu té una complexitat extraordinària: sis fases. I realment els municipis..., estan exclosos –ho ha dit vostè– els municipis rurals, però els municipis en general no tindran capacitat per poder-ho fer.

I l'article 11 parla de..., tres línies. El finançament de la Generalitat per als processos, tres línies. On està el sistema de finançament per als processos participatius? L'article 11, tres línies. Per tant, miri, creiem que no és el...

Després, inclús en temes de competències, és que vostès últimament estan desobeint el Tribunal Constitucional. El Partit Socialista de Catalunya s'ha convertit en..., desobeir el Tribunal Constitucional. Conseller, sí, escolti, l'hi explico: l'article 9.2 parla de que els processos participatius també seran, inclús sense acord, d'infraestructures i d'inversions de l'Estat. No recorden les sentències del 2015 sobre la llei catalana, en què es diu que no poden fer-se processos participatius quan hi ha elements de competència de l'Estat? No ho recorden? Què, ara, també desobeïrem?, igual que els de Junts?

Miri, escolti'm, creiem que podem millorar-la, però que no és aquesta llei. O per exemple..., crec que és una falta de respecte al Parlament que vostès aportin aquí una llei, amb tots els consorcis, taules, consells, grups de treball que tenen, amb errors. És una falta de respecte que el Govern de la Generalitat ens porti a debatre aquí al Parlament una llei amb errors «de bulto». És que no ho han donat a ningú que s'ho repassi? És que no ho han repassat? No tenen tants assessors..., cent i escaig assessors, no s'ho han mirat?

Escolti, l'article 17 i l'article 46 tenen dos apartats tercers. I un d'ells remet a un altre article, a uns percentatges d'un altre article en què no hi han percentatges. Escolti, una mica de serietat. El Govern de la Generalitat ha de portar aquí normes que tinguin un contingut jurídic complet, no que siguin simplement coses...

Perquè això sap lo que demostra? Que el seu interès no és la participació ciutadana; el seu interès és només el titular a la premsa. Però no es preocupin, des del Partit Popular millorarem

la llei i farem una perfecta llei de participació ciutadana si vostès accepten les nostres esmenes.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señor *conseller*, señoras y señores diputados, buenos días a todos. Bien, el artículo 9.2 de la Constitución Española reconoce el deber de los poderes públicos de facilitar la participación de todos los ciudadanos en la vida política, económica, cultural y social. Así mismo, en su artículo 23, reconoce el derecho fundamental de participación en los asuntos públicos directamente o por medio de representantes. Por su parte, los artículos 4.2, 43.1 y 122 del Estatuto de autonomía de Cataluña proporcionan cobertura a la regulación autonómica de determinados instrumentos de participación y de consulta ciudadana.

Y al amparo de la normativa mencionada, el Gobierno de la Generalitat nos trae hoy este proyecto de ley de participación ciudadana para iniciar, con este debate, su tramitación parlamentaria. En VOX –lo tenemos que decir–..., lo primero, en VOX, es que nos genera dudas la necesidad de este proyecto de ley. El derecho de participación ciudadana en los asuntos públicos, reconocido por la Constitución y por el Estatuto de autonomía, ya está garantizado en numerosa normativa, por lo que no nos parece necesaria otra ley que sumar a la ya abundantísima y compleja legislación en vigor.

Es verdad que todos conocemos la afición de la izquierda de regular hasta la más mínima actividad humana, restringiendo la libertad de los ciudadanos, de las organizaciones y de las empresas. Y este proyecto de ley nos parece un ejemplo más de esta afición. En sentido opuesto, la propuesta de desregulación de VOX pretende justo lo contrario: simplificar la normativa existente, eliminando aquellas leyes y normativas duplicadas o innecesarias.

También vemos en este proyecto de ley otra característica de la izquierda: la creación de más burocracia. Hay continuas referencias a nuevos trámites o a nuevos informes periódicos, como los que deberán elaborar la Generalitat o el Síndic de Greuges si se aprueba esta ley, este proyecto de ley.

Este proyecto de ley también está plagado de ideología. Y hay un caso que nos parece especialmente grave, ¿no?, que es el olvido, para los socialistas, del castellano en la

referencia que hacen a garantizar los derechos lingüísticos de las personas participantes. El Gobierno socialista, que presenta este proyecto, se olvida –se olvida– de que el castellano también es lengua oficial en Cataluña y solo garantiza estos derechos lingüísticos para quienes hablen en catalán o aranés. Y aquí, pues hay que hacer una pregunta –hay que hacer una pregunta: ¿los catalanes castellanoparlantes no tenemos derechos lingüísticos para los socialistas? (*alguns aplaudiments*)

Para terminar, pues, tenemos otra de las especialidades de la izquierda –y a esto hay que reconocer que le prestan mucho interés y tiene mucho éxito–, que es la creación de chiringuitos. Les encanta colocar a sus afines y financiar a sus organizaciones satélite; eso sí, a costa del dinero de todos. Y en este proyecto de ley, además, lo explican con mucho detalle.

Vamos a ver las características que deben tener para estos señores lo que llaman «grupos motor» –«grupos motor», lo llaman en este proyecto de ley. Bueno, pues estos grupos motor van a estar compuestos por representantes de la Administración y los que ellos mismos designen, otras personas, otras entidades que ellos designen. Y, lógicamente, a estas personas o a estos grupos que van a formar parte de estos grupos motor, pues hay que..., se dice «se les compensa económicamente a quienes participen». También dice que se les facilitará ayudas para los desplazamientos. No explica si les van a dar la T-mobilitat o les van a poner un chófer; no lo explican (*alguns aplaudiments*), pero se les ayudará para que se desplacen. También, por supuesto, se les dotará de equipamientos públicos adecuados; es decir, oficina pública.

Y, encima, además, pues, contempla que estas entidades puedan gestionar espacios, equipamientos o servicios públicos directamente, sin participar en concursos públicos. Es decir, todas las características de un chiringuito expresadas con claridad en este proyecto de ley del Gobierno socialista.

Desde VOX, estaremos atentos a que este proyecto de ley se mejore en el trámite parlamentario y se eliminen todas estas aportaciones ideológicas de la izquierda.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats, secretària, directora... Bé, participar no és només opinar o ser escoltat; participar és, precisament, poder incidir en les decisions públiques i exigir-ne comptes. La democràcia no desapareix entre eleccions, sinó que continua i no s'esgota, doncs, a les urnes. També es construeix als barris, als municipis, als centres de treball i als espais comunitaris.

Catalunya té una tradició de moviment veïnal, sindical i associatiu. La participació, per tant, no comença quan l'Administració convoca una reunió. I una bona llei ha d'aconseguir que aquesta força col·lectiva tingui incidència real en la presa de decisions. I això és fonamental en la lluita contra els populismes i contra l'extrema dreta.

La llei ordena la normativa dispersa i fixa unes garanties comunes de qualitat democràtica, reconeix el dret universal a participar, també dels menors; exigeix informació, resposta motivada, traçabilitat i seguiment de les aportacions. Incorpora també mesures d'inclusió i obre la porta a noves eines de deliberació ciutadana. Són passes rellevants, sí, però un dret escrit no és encara un dret efectiu.

I pels Comuns, aquesta llei ens planteja tres reptes. El primer és que la participació canviï decisions, que sigui efectiva. El projecte regula què passa quan una administració obre un procés, però continua deixant un marge molt ampli per decidir què és el que se sotmet a participació i què no. Els grans debats sobre urbanisme, sobre habitatge, sobre equipaments, serveis públics o transició ecològica han de començar quan encara hi ha alternatives reals sobre la taula, no quan ja està tot decidit.

I sobre la resposta motivada és evidentment necessària, però la ciutadania ha de poder comprovar no només la resposta motivada, sinó què és el que s'ha incorporat, quins compromisos assumeix l'Administració i sobretot, després, si es compleixen. No podem convidar la ciutadania a participar per explicar-l'hi i després, quan arribin a una reunió, que tot ja estava decidit; això no és participar.

Deia, doncs, primer repte: incidència. Un segon repte: igualtat social i equitat territorial. No participa amb les mateixes oportunitats, evidentment, qui té una jornada precària, qui assumeix cures, qui necessita suports d'accessibilitat o qui no disposa d'eines digitals. Cal garantir, doncs, en els processos participatius, que hi hagi horaris accessibles, canals presencials, mesures de conciliació i, quan calgui, aquestes compensacions i ajuts als desplaçaments. I, als municipis petits i rurals, respectar l'autonomia local no ha de significar menys possibilitats de participació. Fan falta, doncs, recursos, suport tècnic i cooperació

supramunicipal. Si només pot participar qui té temps i qui té recursos, reproduïrem les desigualtats de sempre.

Deia incidència; el segon, l'equitat, i un tercer repte: el teixit social i els serveis públics. Les noves formes de participació que planteja la llei, com les assemblees per sorteig, poden sumar veus, sí, però no han de substituir el que ja tenim: el teixit associatiu, el moviment veïnal i els espais propis del diàleg social. La gestió comunitària d'equipaments pot ampliar la democràcia i la corresponsabilitat, però no pot ser una fórmula perquè l'Administració es desentengui de les seves obligacions. Qualitat, accés universal, control públic i drets laborals han de quedar garantits i amb garanties. El dret a una resposta motivada ha d'anar acompanyat d'un seguiment verificable i de mecanismes útils per reparar la vulneració dels drets de participació, si es produeixen.

I acabo. Aquest debat no s'acaba avui. La tramitació continua en la ponència, on els Comuns treballarem per reforçar aquesta incidència real, aquesta igualtat i equitat, el municipalisme i les garanties públiques. Volem una llei que no multipliqui les consultes sense conseqüències, sinó, precisament, que contribueixi a una democràcia més oberta, més igualitària i més exigent amb les institucions. Com he dit al principi, participar no és només ser escoltat; és poder incidir i exigir-ne comptes. No volem una llei per consultar molt i per canviar poc; volem fer que participar serveixi realment per transformar.

Gràcies.

El president

A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, consellers, diputats, diputades, públic. Bé, avui parlarem d'aquest projecte de llei de participació ciutadana. Nosaltres és evident que també haguéssim preferit aprofundir en la llei del 2014, la llei de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana; entre d'altres, perquè té marge de millora i, al final, quan parlem d'altres formes de participació ciutadana, doncs, aquesta llei del 2014 ja obre la porta a poder millorar aquest tema. Però, bé, suposo que vostès no volen, més que re perquè els hi porta records d'una participació ciutadana real que no volen recordar, que va ser quan la gent va participar activament en les consultes municipals a tots els municipis de Catalunya; després, a la consulta del 9-N, i, finalment, al referèndum de l'1 d'octubre del 2017.

I quan parlem d'aquesta participació ciutadana, vostès no en volen parlar; vostès s'espanten, perquè la seva participació ciutadana és la petita, és l'escrita amb lletra petita, és aquella que desvirtua el propi mot «participació ciutadana», és aquella que volen que la ciutadania hi participi, però que no pugui decidir les coses més essencials de la seva vida, que els afecta diàriament, com el dret a ser un poble, a ser un estat. Per tant, ens presenten una llei amb moltes mancances, una llei pensada, ho repeteixo, per desvirtuar què és la participació ciutadana. Perquè fins i tot quan el PP diu que no ha presentat esmena a la totalitat, ens indica claríssimament el problema que té aquesta llei: que, quan vostès parlen de participació ciutadana, puja el preu del pa, perquè realment ni s'ho creuen ni ho volen portar a terme; volen cobrir l'expedient, i ho veiem un article darrere l'altre.

Primera, perquè nosaltres entenem que la participació ciutadana es basa en fer participar la ciutadania perquè puguin no només opinar, sinó que el que proposen pugui ser vinculant. I vostès, en l'article 8, ja deixen claríssim que això no pot ser vinculant de cap manera, perquè no reproduceix el cens electoral, etcètera, ni altres premisses seves. Aquí recordar que, per exemple, el Govern, el partit, doncs, que ostenta aquest Govern, té una representació molt petita comparada amb el cens electoral –de fet, és petitíssima–, i la resta de partits també. Per tant, si ens basem en el cens electoral, també ho hauríem de fer en totes les qüestions que ens afecten a la ciutadania. I quan aquí el tant per cent de votació a les eleccions és tan i tan baix i cada vegada és més baix, ens demostra que la participació ciutadana han aconseguit desvirtuar-la, han aconseguit pervertir-la i que la gent ja no confiï en la participació. Perquè quan la política agafa aquestes paraules i, en lloc de fer-les grans, de posar-les en un pedestal, les desvirtuen i les trepitgen, després la gent ja no creu en la participació ni creu en la política ni creu en les institucions. Per tant, així estem avui, en l'actualitat.

M'he anat apuntant diferents articles, que són molt millorables, en aquesta proposta de participació ciutadana de molt baixa intensitat. Primer era el títol, no?, que l'hauríem de canviar perquè quedi clar que és una participació ciutadana consultiva i de molt baixa intensitat. I hauríem de dir que, clar, en tot cas, més que fer-los participar, volem escoltar la seva opinió, i que si ens agrada en aquests processos –qui els faci, siguin els ajuntaments, la Generalitat, etcètera, l'Administració pública– el que diuen, doncs, bé, perquè van en línia amb el que pensa la persona que ha proposat la consulta, i, si no, doncs ho desestimarem. Al final, això no és participació ciutadana; això és demanar l'opinió a la gent i després ometre el que no ens interessa i, evidentment, dir que sí als que estan a favor de les nostres propostes.

Per tant, la participació..., o garantim que tingui una resposta real o no cal ni que ens hi posem, perquè, per enganyar la gent..., ja ho fem sovint, massa sovint en la política, quan es voten..., de manera participativa, la gent vota uns programes electorals que després els qui governen no compleixen, i no passa absolutament res.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aquesta llei de participació ciutadana és una operació de màrqueting del Govern per fingir avenços democràtics sense renunciar, però, al control absolut. Si espolem la propaganda, el que ens queda és una proposta modesta i intranscendent que regula la fórmula en què els ciutadans podran fer aportacions no vinculants a l'Administració, propostes que es podran anar descartant amb una simple resposta motivada. La sobrecàrrega administrativa i burocràtica de tot plegat promet generar nous llocs de treball d'aquells que agraden i necessiten tant les esquerres. Suposo que aquesta era la finalitat, oi?, continuar sobredimensionant l'estructura de partit a costa de les arques públiques.

Presenten aquesta llei com una conquesta democràtica sense precedents, però el que han redactat aquí no deixa de ser el que tots els batlles ja fem als nostres municipis i sense tants romanços: escoltar els veïns i nodrir-nos dels seus suggeriments i experiències personals. Vostès mateixos admeten a l'article 8 que els resultats que obtinguin no són representatius ni expressen el conjunt del cens electoral ni s'equiparen a cap sufragi actiu. Volen vendre aquesta llei com un avenç en la capacitat de decisió dels ciutadans, però el propi articulat desmenteix i posa en evidència el titular fictici que han provat d'enjoncar-nos. El que fan aquí és simplement regular mecanismes d'assessorament i deliberació, res més. Això d'escoltar la gent és més vell que l'anar a peu; deixin de vendre-ho com una mesura avantguardista.

Significatiu que aquest projecte no nombri ni reguli els referèndums i consultes populars o entri a qüestionar la normativa específica per la que es regeixen, enèsima evidència que el Govern socialista no té cap intenció de presentar iniciatives que permetin consultar el conjunt de ciutadans amb serietat i garanties. Com semblar més demòcrates sense sortir de la zona de confort, aquest és el manual que tenen a la tauleta de nit i que els ha esperonat a redactar aquest projecte de llei, oi, senyor Dalmau?

El cas és que les converses i debats que es generin a partir d'aquesta llei els dictarà l'Administració. L'article 12 estableix els límits del debat. Si el Govern decideix implantar una

determinada política i obre un procés per discutir-ne certs detalls, els participants podran proposar modificacions, però sense sortir del perímetre prèviament fixat. A ulls de l'opinió pública, ho vestiran com un exercici de participació ciutadana, però en realitat tot el procediment estarà viciat d'inici, a on es predeterminarà l'orientació política del debat. Els municipis també hauran d'obrir aquest tipus de debats. La pregunta és si rebran realment els recursos necessaris per finançar-ne el cost o si bé hauran d'entaforar la iniciativa entremig dels seus migrats i infradotats pressupostos.

Ha estat bé, eh?, sentir Junts, Esquerra i la CUP donant-nos lliçons sobre participació ciutadana. Ells, que van prometre que el referèndum del primer d'octubre seria vinculant, que van demanar als catalans que protegissin amb els seus cossos les urnes, que van jurar arribar fins al final. El poble va ser valent als carrers; vostès es van acovardir dins dels despatxos. Abans de promoure o avalar nous processos participatius, responguin pel que van deixar a mitges. Està molt bé invocar la veu del poble als discursos i demanar participació ciutadana, però a l'altra banda hi ha d'haver algú que assumeixi la responsabilitat i que entomi el mandat popular. No es pot «anar de farol» ni jugar amb la reputació i prestigi internacional de tot un poble.

Tornant a la moció, em temo que els únics que celebraran l'aprovació d'aquesta llei seran les guinguetes que el Govern manté a còpia de subvencions. Nous encàrrecs per dinamitzar sessions fantasma, elaborar informes que no es llegeix ningú i redactar mesures per mirar d'incentivar la participació ciutadana. En resum, el veí hi posarà el seu temps i la seva il·lusió; els contribuents, els seus diners. I per a què? Doncs perquè els intermediaris habituals obtinguin una nova font de facturació i el Govern de torn continuï fent i desfent sense despenyar-se. Escoltar els catalans? Sempre. Forjar noves guinguetes per netejar la consciència de qui va aplaudir els cops de porra del primer d'octubre? Mai.

Aquest projecte obvia els mecanismes de consulta directa i vinculant que sí que suposarien un avenç democràtic i, en detriment seu, desplega una estructura administrativa i burocràtica costosa i irrellevant. Saben a on tenim poder efectiu real i vinculant els catalans? A les eleccions. Allà escollim qui ens representa i fem confiança a l'ideari i propostes que més s'adiuen amb la nostra visió de país. Volen consultar els ciutadans? Volen saber què pensen realment? Posin les urnes i acabarem abans.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I per acabar, i també per un temps màxim de cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, vicepresident. Consellers, conselleres, secretària i directora general, diputades i diputats... En democràcia hi ha una pregunta recurrent que els partits democràtics ens fem contínuament: com podem reforçar i fer canvis a les nostres institucions perquè no només governin per a la ciutadania, sinó que també governin *amb* la ciutadania? Aquesta és, al meu entendre, la gran pregunta que dona sentit al projecte de llei de participació ciutadana que avui debatem. Perquè la participació ciutadana no s'esgota en el moment d'introduir una papereta en una urna; la democràcia és també la possibilitat d'expressar una opinió, de compartir una experiència, de formular una proposta i de contribuir a decidir el futur col·lectiu, d'incidir com a individu o com a col·lectiu en la definició de polítiques públiques. No és només escoltar la ciutadania, senyors de Junts, és fer-la partícip. Cal evolucionar, des del 2010, senyora Freixa, com ha fet la societat.

Com millorar i fer evolucionar la participació ciutadana és, al cap i a la fi, una manera d'entendre el poder públic com una responsabilitat compartida i com un compromís permanent amb la societat –ja s'ha dit–, i en aquesta convicció té una sòlida tradició acadèmica Catalunya: la reivindicació de la deliberació i la intel·ligència col·lectiva del professor Quim Brugué, l'aprofundiment en les normes de governança i innovació social del professor Subirats o els treballs de l'Elena Cruz i altres investigadores que han contribuït en com comprendre, en com participar, en com transformar els barris. Aquestes aportacions ens han permès fer polítiques públiques més legítimes, informades i sensibles a la diversitat social.

I Catalunya, com s'ha dit, també disposa d'experiències que ho demostren: els pressupostos participatius de molts municipis que han permès canviar l'espai públic, equipaments, mobilitat o serveis comunitaris.

Els municipis han d'incorporar la participació ciutadana en la seva actuació pública. Això implica actuar per difondre les actuacions estratègiques que s'obriran a participació, garantint els processos participatius amb informació suficient, canals presencials i digitals accessibles, com també comentava el diputat dels Comuns, i mesures de conciliació i inclusió. Per facilitar-ne el compliment, aquesta llei preveu que la Generalitat doni suport tècnic i recursos econòmics i formatius als ens locals. A més, aquesta llei estableix que, per als municipis rurals, únicament els sigui d'aplicació els principis fonamentals de la llei.

En fi, una llei per a la ciutadania i per al món local. Aquest projecte de llei que votem avui, iniciat durant el Govern Aragonès, és un salt qualitatiu en la implantació a la participació ciutadana en les polítiques públiques.

Quins són els elements que per al Grup Socialistes i Units per Avançar considerem innovadors? En primer terme, la universalitat. Perquè la participació sigui real, hi ha una condició imprescindible: ha de ser universal. Hem d'escoltar la màxima diversitat de veus. Cal crear les condicions perquè hi participin persones joves, la gent gran, les persones amb diversitat funcional, les persones amb menys recursos, les que viuen en municipis petits i les que sovint queden al marge dels espais de decisió.

Això exigeix accessibilitat, diversitat de canals, informació comprensible i mesures que eliminin qualsevol barrera. És aquí on la llei pot representar un endavant decisiu, eliminant barreres econòmiques o contemplant serveis de cura, perquè, per exemple, cap mare o cap persona gran d'un municipi del Pirineu o una persona amb mobilitat reduïda puguin deixar de participar.

En segon lloc, necessitem un marc jurídic innovador que reconegui la participació com un dret efectiu, que estableixi principis comuns i reguli les diferents fases dels processos participatius. Aquesta llei resoldrà un marc jurídic dispers i l'actualitzarà i establirà un règim de garanties.

I, per últim –i ho deia també la diputada d'Esquerra Republicana–, la importància del retorn. Cal que els processos de participació garanteixin el retorn de les aportacions i la rendició de comptes a la ciutadania i actors implicats, i que permeti avaluar-ne els resultats. De fet, aquest avantprojecte de llei, com ja s'ha dit, ja ha comptat amb la participació de molts ajuntaments, moltes regidores, regidors, alcaldes i alcaldesses en la definició d'aquesta iniciativa, que inclou dues-cents propostes ja a dins.

I és que els ajuntaments són espais privilegiats de la democràcia viscuda, i la seva experiència a contribuir ha fet que aquesta llei sigui útil, aplicable i arrelada al territori. Aquest projecte de llei segur que millorarà en la ponència. De fet, animo el Grup Mixt a participar en la ponència. Ja ho veuran, és tota una experiència, si s'hi sumen.

En fi, diputades i diputats, aquesta llei de participació no es mesurarà només pel nombre de processos que impulsem, sinó en la qualitat dels seus resultats per les persones que puguin incorporar i les seves aportacions.

Fem, doncs, que aquesta llei sigui molt més que una norma. Millorem-la entre totes i tots, fem-ne un compromís democràtic amb una Catalunya on tothom pugui tenir veu, on les

institucions escoltin activament i on la ciutadania pugui sentir que el futur col·lectiu també es construeix amb les seves mans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Acabat el debat, i atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei d'actualització de la legislació amb relació als termes emprats per a referir-se a les persones amb discapacitat

202-00083/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposició de llei d'actualització de la legislació amb relació als termes emprats per referir-se a les persones amb discapacitat.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 23 de juliol, procedirem, a continuació, al debat final de l'esmentada iniciativa. En acabar el debat, procedirem a la votació.

Segons va acordar la Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun per posicionar-se, atès que no s'hi han presentat esmenes. Té la paraula, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Isaac Padrós i Suárez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Bon dia a tothom, i especialment a les persones amb discapacitat. Aquesta llei és especialment per a nosaltres. Fa tres mesos, des d'aquest mateix faristol, deia que les paraules importen, i avui ho fem llei. Gràcies als grups parlamentaris per la bona entesa, als serveis de la cambra i, sobretot, a les entitats Dincat, Fepccat i Cocarmi, que avui ens acompanyeu, i a totes les persones que l'han fet possible.

Vull començar parlant-vos a vosaltres, a les persones amb discapacitat i a les nostres famílies, a tots els qui hem hagut de sentir en una consulta, en una finestra o hem hagut de llegir en un document que érem disminuïts, minusvàlids, menys vàlids. Avui, des del Parlament, des de la casa que representa la sobirania del poble de Catalunya, us diem que no ho sou, que no ho som. Som persones, hi insisteixo –ho vaig dir l'altra vegada–, persones amb discapacitat. Primer, la persona, sempre la persona.

Aquesta llei actualitza més de vint lleis, incorpora termes com «discapacitat intel·lectual», «psicosocial» i «pluridiscapacitat», i exigeix a les futures normes legals i reglamentàries un llenguatge respectuós, lliure de terminologia pejorativa.

Com bé saben, a més, s'ha acceptat una esmena tècnica, i la sotmetrem també a votació, que té per objecte la supressió de l'article 32 de la proposició de llei, atès que la modificació del Codi civil de Catalunya, al llibre segon concretament, que ja conté aquest precepte, ja està aprovada mitjançant la Llei 13/2026, de 3 d'agost. Va ser la llei que va modificar el Codi civil de Catalunya en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones, de totes les persones.

I sabeu per què és tan important que aquesta llei es faci ara? Ho és perquè vivim en un moment en què una part de la societat deshumanitza l'altra, en què s'assenyala el diferent, i la deshumanització, sovint, comença amb una sola paraula. Per això, aprovar i promoure lleis com aquesta és més necessari que mai. Hem de tornar a les paraules el sentit i el significat que mereixen. I hem de ser pulcres, molt pulcres, amb les paraules que fem servir, especialment quan estem aquí, perquè les paraules no són innocents. Hi insisteixo, la deshumanització, sovint comença amb una sola paraula.

Però una llei no canvia una societat si la societat no la fa seva. Per això m'adreço també als qui convivia i treballava amb nosaltres, amb les persones amb discapacitat: metges, mestres, treballadores socials, personal de l'Administració, comerciants, periodistes i polítics. La primera paraula que sentim ens pot fer sentir ben vinguts o fer-nos sentir com un problema. I no us demanem perfecció; us demanem respecte. I si dubteu, que és molt humà, només ens heu de preguntar.

M'adreço a tothom. Les paraules que diem a casa, al pati o a la feina són les que aprendran els nostres fills. Permeteu-me que us expliqui una història real. En Jordi camina pel carrer agafat de la mà del seu pare. Està aprenent a llegir, i ho llegeix absolutament tot. Arriba a una plaça d'aparcament reservada, i lletra a lletra llegeix la placa: «Excepte minusvàlids.» Sense que ningú li ho expliqui, aquella placa transmet una idea terrible: que hi ha persones que valen menys.

Avui demano –us ho demano a tots– que cap nen ni cap nena de Catalunya no hagi de tornar a llegir aquesta paraula en una placa del seu carrer. Donem-los l'exemple que mereixen. De fet, el Codi d'accessibilitat de Catalunya ja parla de places reservades per a persones amb discapacitat. La norma ja ha canviat. Ara hem de canviar els carrers. Per això convido també els ajuntaments, l'Administració més propera, a revisar ordenances i formularis, i a substituir

les plaques a mesura que es renovin. Que les entitats municipalistes acompanyin els municipis més petits.

I demano al Govern –vull pensar que hi ha algun conseller per aquí– que revisi documents, webs i certificats, que cap document de la Generalitat torni a dir «disminució» on ha de dir «discapacitat».

Canviar les paraules no substitueix canviar la realitat, però és un començament, és l'inici. Després han de venir –això que es deia fa un moment, eh?– accessibilitat, també l'educació, també la feina, també l'habitatge, la participació política de les persones amb discapacitat, i, evidentment, la promoció de la vida independent. Els drets no poden quedar ben redactats i mal executats.

Gràcies un cop més a tots els grups per la predisposició i la bona entesa, a tots els actors implicats. I acabo dient que hi ha moments en què allò que realment importa és reconèixer-nos en la dignitat de l'altre, i avui és d'aquells moments. Cal que ens mirem uns als altres, els que podeu, i reconèixer la vostra dignitat en l'altre.

Junts per Catalunya hi votarem a favor. I tant que hi votarem a favor! Perquè avui, en aquesta cambra, diem en veu alta allò que moltes persones i famílies fa anys que diem en veu baixa: «No som menys, som persones i amb tots els drets.»

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, senyora consellera... Dono també la benvinguda als representants del Cocarmi i de les federacions de la discapacitat que ens acompanyen en aquesta sessió. Agrair la feina del senyor Padrós i felicitar-lo pel seu discurs, que l'ha fet en un to molt personal i molt convincent, i agrair la feina que ha fet el senyor Padrós en la tramitació d'aquesta proposició de llei que ha permès que aquesta iniciativa avui surti, doncs, amb una majoria molt àmplia, molt sòlida i molt robusta, no?

I recordar –ho vam dir en l'anterior debat– que aquesta és una iniciativa resultat de la iniciativa del president Rull i del conjunt de la Mesa, arran d'una trobada amb el Cocarmi en què es va

plantejar aquesta necessitat d'actualitzar tot el marc legislatiu del nostre país per adaptar-nos a la terminologia que utilitza la convenció de Nacions Unides de Nova York de l'any 2006.

És una reivindicació, per tant, també de la societat civil organitzada del nostre país en l'àmbit de la discapacitat, que és molt sòlida, que és molt potent i que els grups parlamentaris teníem l'obligació de donar-hi resposta.

I, justament, aquests dies he volgut recuperar un document que el Cocarmi va elaborar fa uns quants anys: *Recomanacions per a parlar i escriure sobre la discapacitat*, que crec que val la pena que el conjunt de representants polítics el tinguem en compte.

És un document que aborda una qüestió que legislativament resolem en aquesta llei, però que va més enllà d'un estricte canvi legislatiu, no?, i que convida a superar el paternalisme, a posar les persones al davant, a parlar d'inclusió, a evitar conceptes que a vegades ens semblen més tous o més amables, com la «diversitat funcional», però que ens allunyen d'allò que sovint volem posar de manifest, que són les dificultats, les barreres que impedeixen l'exercici dels drets de les persones amb discapacitat. Hi insisteixo, un document que, aquells de vostès que tinguin interès, val la pena que el llegeixin.

I certament, s'ha dit, les paraules importen, perquè expressen la manera en la que mirem les persones. I és evident que, per a la nostra dignitat col·lectiva com a societat, expressions com «disminuït» o «minusvàlid» avui no poden figurar a les nostres lleis.

És un text ambiciós, perquè modifica vint-i-cinc normes en àmbits tan diversos com l'educació, l'habitatge, els serveis socials, l'esport o la funció pública, introdueix precisió en el llenguatge, incorporem per primera vegada –i m'atreveixo a dir, senyora Batlle, que segurament en l'àmbit de tot l'Estat– l'expressió «pluridiscapacitat» en una norma legal, reconeixem l'existència de la pluridiscapacitat i això no és menor. I, per tant, ens permet parlar amb més respecte i precisió, quan estem parlant de les persones amb discapacitat, dels seus problemes, de les seves discriminacions, de les seves necessitats de suport.

I la disposició final primera de la llei estableix un compromís rellevant, que és que a partir d'ara totes les normes reglamentàries i legals que s'aprovin des de la Generalitat hauran de respondre també en la terminologia que estem utilitzant en aquesta legislació.

Però, s'ha dit, és evident que l'exercici dels drets i el ple reconeixement d'aquests drets va més enllà del que podem expressar en aquesta llei. I és evident que, en el camp de la discapacitat, en aquests trenta o quaranta anys, indiscutiblement, hi han hagut avenços, però no ens podem avui sentir ni molt menys satisfets. Continuen havent-hi barreres, continuen havent-hi taxes d'ocupació absolutament desproporcionades respecte a la manca

d'oportunitats que pateixen les persones amb discapacitat per trobar la feina; els models educatius no estan acabant de donar les respostes que haurien de donar; l'accessibilitat, malgrat el canvi conceptual que suposa el codi d'accessibilitat, continua sent encara un repte per a moltes administracions i per al mateix sector privat. I, per tant, continua havent-hi molta feina pendent a fer.

Aquesta llei, més enllà del seu valor intrínsec per allò que suposa de canvi de la manera en què ens referim a les nostres lleis a les persones amb discapacitat, ha de ser un nou estímul perquè les polítiques públiques i les legislacions a Catalunya continuïn avançant en el ple exercici dels drets de les persones amb discapacitat.

Crec que és un bon dia i que anticipa el que haurem de celebrar el proper 3 de desembre.

Moltes gràcies, senyors i senyores.

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, entitats, associacions, fundacions que avui ens acompanyeu, Dincat, Fepccat, Cocarmi, famílies, persones amb discapacitat... Agraïments especials també al diputat Padrós en la seva funció com a ponent relator per la seva tasca excel·lent, la seva visió i mirada empàtica.

Ja ens hi vam referir en el debat de totalitat a aquesta proposició de llei, és tot un exemple de democràcia d'aquesta cambra, de deliberació i de repte assolit amb un ampli consens. No és un tema banal ni tampoc menor. També és fruit d'experiències viscudes que, malauradament, han hagut de suportar persones amb discapacitat, les quals han sofert en la seva pròpia pell menyspreus, discriminacions, burles, insults i un fort estigma social. Darrere de cada paraula inadequada s'amaguen moments de ràbia, d'impotència, d'indefensió, d'incomprensió diària. La por a rebre noves burles, agressions verbals pot fer que aquesta persona es retregui, eviti espais públics o interaccions socials.

La proposició de llei d'actualització de la legislació amb relació als termes emprats per referir-se a les persones amb discapacitat s'erigeix fruit de lluita, de reivindicacions i d'un necessari avenç social camí a la igualtat. Per aquest motiu, hi votarem a favor.

L'ús d'un llenguatge respectuós cap a les persones amb discapacitat és vital per reconèixer la seva dignitat, evitar estereotips i afavorir la seva inclusió social. Amb aquesta llei es posa

la persona al capdavant en lloc d'etiquetar-la per la seva condició o trastorn. Deixem enrere termes com «minusvàlid», «disminuït» i erradiquem termes que comporten estigma. Es subratlla, per tant, la importància d'utilitzar un llenguatge inclusiu i sense eufemismes. La discapacitat és una característica més de moltes que pot tenir una persona. Tot i que és important no invisibilitzar-la, cal evitar caure en etiquetes que limitin.

I en aquest punt, m'aturo. Referir-nos a persona amb discapacitat no ha d'implicar necessàriament, i en totes les circumstàncies i condicions, fer ús de diagnòstics clínics, perquè llavors el que estem fent és reduir la singularitat de l'ésser humà a un conjunt de símptomes propis d'un manual. L'etiqueta en limita els recursos i en disminueix la seva autoestima. Una qüestió altament innovadora d'aquesta llei i pionera d'arreu és la inclusió del terme «pluridiscapacitat», com pugui ser-ho la paràlisi cerebral.

Vull fer referència a l'obra autobiogràfica d'en Màrius Serra, *Quiet*. Ofereix un retrat íntim i colpidor del seu fill Lluís –vuit anys. Ell pateix una encefalopatia severa. És inexpressiu, no aguanta la mirada. En un dels seus moments, en aquesta obra és descrit com un alienígena. En aquest cas, lluny de ser un terme despectiu, és metafòric i s'utilitza des de la tendresa i des de l'admiració.

L'infant, malgrat estar privat totalment de mobilitat i parla, aconsegueix transformar el món, aconsegueix produir canvis importants en el seu entorn. I precisament es defuig d'aquest victimisme i, amb dosis d'ironia i humor, però també amb sentiment contingut, ens fa que el lector reflexioni.

I l'amor dels seus pares... Diu: «Tenir un fill tan vulnerable em fa invulnerable a molts contratemps que abans de conèixer-lo em podien haver amargat l'existència.» L'ambivalència emocional d'aquests pares, el patiment per la fragilitat de la salut del seu fill, conviu de manera natural amb la fascinació pels seus petits i grans moments i les seves reaccions.

Ens reafirmem, doncs, en que cal canviar la mirada, perquè les úniques barreres reals són aquelles que construïm amb els nostres propis prejudicis. Sols quan enderroquem, en podem veure les capacitats. Ens queda, com s'ha dit, molt camí per recórrer i molt treball per fer en drets, en inclusió i també en un compliment amb el codi d'accessibilitat.

En temps convulsos com els actuals, aquesta proposició de llei és un avenç en la direcció correcta a la justícia, la pau i per enderrocar aquests murs d'intolerància.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... Existe un largo debate en torno a la terminología que debemos utilizar para referirnos a las personas con discapacidad. Y es por ello que la presente proposición de ley tiene por objeto la adaptación terminológica para referirse a estas personas y así se modifican diversas leyes a fin de eliminar expresiones que puedan resultar peyorativas, mandando a las autoridades y empleados públicos a usar un lenguaje jurídico más respetuoso. Se trata, por tanto, de sustituir términos malsonantes o peyorativos por el de «personas con discapacidad».

De la misma forma que las leyes han de adaptarse a la realidad social del tiempo en el cual deben ser aplicadas, resulta también que el uso de expresiones que pudieran considerarse correctas años atrás, y que ahora resultan obsoletas o desconsideradas, deben substituirse por un lenguaje más acorde con la realidad social del tiempo en el cual vivimos.

El término «personas con discapacidad» está reconocido por la Convención internacional de los derechos de las personas con discapacidad, convenio suscrito por España y que cuenta con el respaldo en nuestra carta magna, concretamente en el artículo 49 de la Constitución Española, donde se consagra la terminología «personas con discapacidad», a la vez que se vincula su uso a toda la sociedad, por lo que, de no hacerlo, estamos incurriendo en un incumplimiento normativo.

Pero, más allá de esta exigencia legal, hay una cuestión fundamental de cortesía y respeto hacia estas personas, que han expresado de forma clara y contundente como deben ser denominadas. Se trata de buscar y utilizar la palabra, expresión más correcta y respetuosa para que estas personas se sientan mejor identificadas, sin olvidar que la discapacidad no define a la persona, solamente la acompaña. No se trata de utilizar eufemismos o términos edulcorados, como si se quisiera ocultar una realidad. Porque, de hecho, la persona que tiene una discapacidad la seguirá teniendo por mucho que le llamamos de una o de otra manera.

Y es aquí donde queremos llegar, porque los términos de corrección jurídica en política no bastan, como tampoco las palabras bonitas que solo sirven para maquillar los verdaderos problemas que tienen muchas personas con discapacidad a consecuencia de la marginación y la exclusión social de las cuales, lamentablemente, son objeto.

Resulta, por ejemplo, vergonzoso que solamente una de cada cuatro personas con discapacidad tenga empleo, privando a miles de ciudadanos su voluntad de trabajar y tener

una vida autònoma e independente. Como también resulta lamentable que se dediquen tantos recursos públicos, que son de todos, a quien no lo merece, mientras se condena a tantas personas con discapacidad y a sus familias a listas de espera, colas eternas, colapso de los servicios públicos y trámites interminables para conseguir algún tipo de ayuda que, en muchas ocasiones, tan siquiera llega.

Es indigno que muchas personas con discapacidad se vean obligadas a buscar por tropecientos portales inmobiliarios una vivienda, de las cuales solamente un uno por ciento reúne las condiciones de accesibilidad. Por tanto, todavía queda mucho por hacer en favor de estas personas con discapacidad y sus familias. Y solucionar el problema no es solamente una cuestión de palabras ni de discursos huecos.

En VOX, evidentemente, apoyamos el uso del lenguaje respetuoso, pero entendemos que es inaceptable cómo, a fecha de hoy, estas personas con discapacidad se enfrentan a menudo con la invisibilidad social, la falta de cumplimiento de las leyes y cientos de barreras arquitectónicas que impiden el acceso de las mismas a los edificios, el paseo por las calles o el transporte público no adaptado.

Es impropio que a las personas con discapacidad se les trate de contentar con cortinas de humo semánticas mientras se rebaja la dignidad de las mismas a un error no detectado o a algo no deseado cuando algo sucede. Así me remito a concluir que el error son los que nos gobiernan y sus ideas, nunca las personas afectadas con discapacidad.

Cambiar las palabras de una ley nos cuesta poco, es un trámite sencillo para hacerse la foto. Lo que realmente necesitan los catalanes con discapacidad y sus familias es una financiación real, más plazas y recursos públicos en centros residenciales y de educación especial, una administración más ágil y efectiva y, sobre todo, apoyos familiares.

Por tanto, en esta proposición de ley, como la presente, y nunca mejor dicho, exigimos hechos, no palabras *–res non verba–*, porque las acciones y el compromiso real valen más que los discursos vacíos de contenido. Exigimos recursos reales, porque, para nosotros, detrás de cada palabra, primero la persona.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, públic assistent, especialment les entitats que també han promogut aquesta proposició de llei i tots aquests canvis necessaris per garantir els drets humans de tothom i també els drets humans, en específic, de les persones amb discapacitat.

Volia reconèixer que aquesta legislatura estic absolutament convençut que hauria estat diferent en lo que respecta a l'avenç en la conquesta de drets humans per a les persones amb discapacitats sense l'enorme feina del diputat Isaac Padrós, a qui li vull reconèixer aquest plantejament continu, sistemàtic, no només aquí al Ple, sinó en qualsevol ponència i en qualsevol conversació. Penso que aquest és el camí i l'únic camí: garantint els drets humans de tothom, els assenyalats per Nacions Unides.

Costa... De fet, avui VOX ha reivindicat Nacions Unides, i això que sembla que potser Trump deixarà de finançar Nacions Unides. No ho sé. Ho veurem. En tot cas, aquest és el camí: garantint els drets humans.

Hi ha lleis que creen nous drets; hi ha lleis que creen nous serveis; hi ha lleis, com la que avui aprovem, que ens obliguen a revisar les paraules amb què, durant massa temps, hem descrit les persones. I això també és important. Perquè avui aquest Parlament farà una cosa aparentment senzilla: substituir unes paraules per altres. Fer això és important, però fer-ho encara més a les lleis i als reglaments és encara més important. I per això el que sorprèn és potser haver-hi arribat tan tard.

Darrere de cada paraula, hi ha una mirada, i darrere de cada mirada, hi ha una manera d'entendre les persones, els seus drets i el lloc que ocupen a la societat. Per això voldria començar donant les gràcies a les entitats representatives de les persones amb discapacitat. Gràcies per insistir, per incomodar quan calia i per recordar-nos que quedava feina per fer. Perquè aquesta llei respon a una demanda molt concreta: que les nostres lleis deixin de parlar de les persones amb paraules del passat. I el passat, en aquest cas, és ben visible. Fins fa molt poc, l'article 49 de la Constitució espanyola parlava literalment de disminuïts físics, sensorials o psíquics. Avui diu «persones amb discapacitat». Sembla només un canvi de paraules, però entre una expressió i l'altra hi ha dècades de lluita, de consciència social i d'avanços en drets. Perquè primer hi ha les persones; no una etiqueta ni una suposada mancança. Primer la persona i després els seus drets.

Aquest és el canvi de paradigma que es va consolidar a la Convenció de Nacions Unides sobre els drets de les persones amb discapacitat, aprovada el 2006, i en aquest mandat també forma part del nostre ordenament. L'article 45 de l'Estatut d'autonomia estableix que

els poders públics han de garantir la protecció jurídica de les persones amb discapacitat i promoure'n la integració social, econòmica i laboral. I Catalunya ja havia començat aquest camí. La Llei de serveis socials del 2007 va substituir expressions com «disminuït» o «minusvàlid» per «persona amb discapacitat». Però la feina havia quedat a mig fer, perquè encara avui trobem en normes catalanes vigents expressions com «disminuït», «disminucions», «invalidesa», «persones desadaptades», «discapacitat psíquica» o «discapacitat mental».

I això explica per què aquesta llei era necessària. No estem corregint documents d'un altre segle oblidats en un arxiu. Estem corregint lleis vigents, algunes aprovades fins i tot entre els anys 2010 i 2020. Això ens recorda que els prejudicis no sempre apareixen en forma de grans discursos. De vegades sobreviuen discretament en una paraula, en una definició o en un article de la llei. Amb aquesta norma, per tant, actualitzem la terminologia. Parlem de discapacitat intel·lectual allà on encara es parlava de discapacitat psíquica; de discapacitat psicosocial allà on apareixia discapacitat mental, i eliminem expressions obsoletes, inadequades o confuses.

I fem també una altra cosa important: reconèixer adequadament l'especificitat de la paràlisi cerebral i la pluridiscapacitat. I aquí ja no estem parlant només de llenguatge. Reconèixer correctament una realitat és també el primer pas per dissenyar bé les propostes públiques que hi han de donar resposta. Perquè, darrere d'una definició, pot haver-hi l'accés a un servei, a un suport, a una prestació o a un dret. Per això aquesta llei també és un reconeixement, perquè la nostra societat té encara deutes pendents amb les persones amb discapacitat: deutes en igualtat d'oportunitats, deutes en accessibilitat, deutes en autonomia, deutes en reconeixement.

La llei que avui aprovem no salda tots aquests deutes, però sí que en salda una part; la d'unes institucions que durant massa temps han continuat utilitzant paraules que ja no representaven ni la realitat ni la dignitat de les persones a què es referien. Avui és un bon dia.

I també volia reconèixer la feina que ha fet la meua companya Núria Lozano, ponent d'aquesta llei, que ha portat aquesta llei, que avui no pot estar aquí i jo lo que he fet és llegir també les seves paraules.

Hi continuarem treballant i seguirem treballant en la garantia de drets humans.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Bon dia. En primer lloc, salutacions a les entitats que ens acompanyen i gràcies també a l'Isaac Padrós per la feina que ha fet com a ponent d'aquesta proposició. La CUP ho proposem també, hi estem d'acord, defensem aquesta modificació legislativa, evidentment, perquè les persones amb discapacitat tenen tot el dret del món, evidentment, com tothom el té, que les lleis ens anomenin amb respecte.

Retirar expressions discriminatòries de la legislació és una responsabilitat de les institucions. Fer servir «persones amb discapacitat» als textos legislatius permet parlar d'aquesta realitat amb precisió, sense eufemismes que la desdibuixin. Necessitem també poder anomenar la discapacitat pel seu nom, per fer visibles les discriminacions que hi estan associades i per reclamar els drets i els suports que corresponen a cadascú.

Aquest canvi també contribueix a combatre el capacitisme, perquè algunes paraules incorporen la jerarquia que sosté aquesta discriminació. «Minusvàlid» associa la persona a menys valor. «Disminuït» la representa des d'una suposada inferioritat. I, quan la llei les utilitza, dona autoritat institucional a aquesta mirada. En canvi, retirar-les contribueix a qüestionar-la i deixar de legitimar aquesta paraula des de les institucions. Aquesta és l'aportació concreta del canvi terminològic. No modifica per si mateix els criteris d'accés a un servei, les barreres d'un edifici o qui decideix sobre la vida d'algú, perquè sovint també són pràctiques tan assumides que passen desapercebudes, però aquesta modificació terminològica contribueix a combatre la dimensió cultural del capacitisme.

La modificació revisa vint-i-cinc normes sobre educació, habitatge, salut, serveis socials, treball, cura, esport. Té un sentit plenament transversal. Afecta responsabilitats de tota l'Administració, per tant. I estableix que les normes futures hauran d'emprar un llenguatge respectuós. Això ens permet donar continuïtat a la revisió i fixar un criteri que hauran de seguir els qui legislin després de nosaltres.

Valorem també la incorporació explícita de la discapacitat psicosocial i la pluridiscapacitat en la llei d'igualtat de tracte. L'exposició de motius també recull l'aportació dels moviments en primera persona i la reivindicació del terme «discapacitat psicosocial». Pensem que les institucions han trigat massa a revisar expressions que les persones afectades ja qüestionaven des de fa molt de temps. Cal valorar aquesta lluita concreta i garantir que puguin

intervenir en les decisions sobre les seves vides, els serveis que utilitzen i els suports que necessiten.

També, al mateix temps, som conscients de l'abast d'aquesta modificació. Actualitza essencialment el llenguatge de drets i obligacions que ja existeixen. Però valorem també com una oportunitat que aquesta revisió terminològica serveixi també per examinar què falta perquè es compleixin aquests drets. Podem aprofitar-la per posar aquesta qüestió al centre del debat parlamentari. La vida independent requereix assistència personal suficient per poder decidir on viure, amb qui i com organitzar-se el dia. La protecció de les dones amb discapacitat davant les violències requereix serveis accessibles, informació comprensible, professionals que les escoltin i respectin les seves decisions.

Proposem, doncs, que aquesta revisió tingui continuïtat més enllà dels termes que fem: identificar els desplegaments necessaris a reglaments que s'han de desenvolupar; concretar pressupostos i professionals que calen, i establir calendaris de compliment i fer-ne el seguiment parlamentari per saber qui continua sense els suports que necessita i quina resposta rep el Govern. Posem-ho al centre, però posem-ho fins al final.

En definitiva, quan el Parlament modifica aquests termes, revisa una mirada que la mateixa llei havia contribuït a legitimar. Allò que les institucions escriuen amb autoritat pública influeix en el que la societat considera acceptable, i mantenir determinades expressions en les lleis dona continuïtat a una manera de veure les persones que avui tenim la responsabilitat de qüestionar. Aquesta mirada condiona què esperem de cadascú. Pot fer que escoltem menys una persona, que li oferim menys oportunitats o que decidim per ella abans de preguntar-li què vol. Revisar-la permet ampliar les possibilitats que estem disposats a reconèixer-li.

Per això, aquest reconeixement que avui expressem ens exigeix també coherència. Reconèixer el mateix dret a decidir i a participar compromet també les institucions a garantir els suports que fan possible aquest dret i a transformar les condicions que l'impedeixen. Aquesta modificació legislativa té valor en si mateixa. I tant! Però també ens deixa una exigència oberta: que la igualtat amb què anomenem les persones orienti també les decisions que prenem i els recursos que hi destinem.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, president. Aliança Catalana ja comencem dient que us donarem suport total, com ja vam fer al passat debat del dia 22 de juliol, per parlar de les persones amb discapacitat amb respecte, precisió i plena consciència de la seva dignitat. De la discapacitat que no es veu, també. Perquè no té cap sentit proclamar la igualtat dels drets i, al mateix temps, mantenir expressions que han quedat obsoletes. La dignitat d'una persona no depèn de les seves capacitats físiques o intel·lectuals, ni del seu grau d'autonomia, ni de la seva capacitat de treballar. Tampoc totes les discapacitats no tenen les mateixes necessitats i reconèixer-ne els diferents tipus és entendre la realitat per poder donar una resposta adequada a cada una d'elles.

El nom no fa la cosa i cal canviar les condicions de vida de les persones. I tant que sí! I, com a representants públics, tenim l'obligació de parlar amb respecte, però també de treballar perquè es pugui viure amb una màxima autonomia, es disposi dels suports per al seu dia a dia i els permeti participar plenament en la societat.

Un dels primers àmbits on cal actuar és l'accessibilitat. La seva vida no es pot convertir en una cursa d'obstacles. També en la comunicació i en l'Administració. La digitalització de l'Administració no es pot convertir en una barrera per a qui necessita una atenció presencial, suport personal o sistemes de comunicació adaptats. El suport a les famílies per no haver d'assumir encara més càrregues i la preocupació dels pares que es fan grans no millora perquè s'utilitzi una terminologia més moderna; la seva preocupació és qui atindrà el seu fill o filla quan ells no ho puguin fer.

La responsabilitat pública és ajudar a crear un entorn en què totes les parts visquin dignament: l'adaptació dels llocs de treball i el suport per desenvolupar la seva activitat; incorporar treballadors amb discapacitat en condicions adequades; facilitar aquest accés al món laboral. La igualtat d'oportunitats també consisteix a identificar les barreres i proporcionar els suports perquè cadascú pugui desenvolupar-la. El mateix passa amb l'educació. Les famílies necessiten saber que els seus infants i els seus joves disposaran de professionals, recursos i suport per poder continuar quan s'acabi l'etapa escolar, accedir a estudis superiors –si ho volen– o al món laboral.

Utilitzar expressions adequades és important i evitar la terminologia es converteix en un eufemisme. No és més. També la discapacitat no visible, com ja hem dit. Aquesta actualització, i una vegada acabada, caldrà comprovar que les administracions s'actualitzen i avaluar-ne els resultats.

Aliança Catalana, com ja hem dit, hi votarem a favor. Ho farem perquè considerem correcte actualitzar la legislació catalana, adequar-la als principis de la convenció de les Nacions Unides i utilitzar una terminologia respectuosa i precisa. També ho farem amb la convicció que garanteix accessibilitat, autonomia personal, atenció adequada, suport a les famílies i oportunitats de participació social i laboral.

Les persones amb discapacitat no necessiten que se'ls hi canviï el nom; necessiten que es respongui a les seves necessitats. Les promeses s'han de complir. Aquest és el compromís que s'ha d'assumir.

Moltíssimes gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Mateo Sellas.

Guillem Mateo Sellas

Gràcies, president. Consellera, consellers, diputades, diputats... I una especial salutació a les persones de les diferents entitats del sector que avui ens acompanyen. Cocarmi, Fepccat, Dincat, benvinguts aquí al plenari del Parlament. Avui culminem la tramitació d'una proposició de llei que pot semblar discreta en la seva forma, però que té una gran transcendència humana. Una llei que actualitza el llenguatge de la nostra normativa perquè les persones amb discapacitat siguin reconegudes també des de les nostres lleis, amb tota la dignitat, el respecte i la consideració que mereixen. Perquè les paraules importen, importen molt, ja que les paraules que utilitzem des de les institucions expressen els valors que defensem com a societat.

I per això era necessari deixar enrere expressions que el temps i els anys havien fet obsoletes i adoptar una terminologia respectuosa, inclusiva, coherent amb la realitat del nostre segle, el segle XXI. Però avui no celebrem només una actualització terminològica –ja s'ha comentat en les intervencions anteriors–, avui també celebrem un consens; perquè malauradament vivim un temps en què sovint ocupen més espais les discrepàncies que els acords.

I és important destacar que aquesta reforma ha estat capaç d'aplegar sensibilitats polítiques molt diferents al voltant d'un sol principi compartit: que la dignitat de les persones ha d'estar sempre per damunt de qualsevol diferència ideològica que puguem tenir. I això parla bé d'aquest Parlament. I també parla bé de la societat que representem. Perquè aquesta llei no és ni serà tan sols patrimoni d'un sol grup parlamentari, sinó que és el resultat d'una convicció compartida: que una societat més justa també es construeix amb les paraules que utilitza i

que la inclusió comença també amb la manera que mirem les persones i amb la manera en què ens hi referim.

I vull també expressar el nostre reconeixement als serveis jurídics i tècnics de la cambra, que han fet una feina rigorosa i pacient per tal de fer aquesta actualització legislativa; una feina discreta, però alhora també imprescindible.

Perquè avui aprovem una llei que modifica paraules –sí, així és–; però en realitat fem una cosa més important: actualitzem la nostra mirada. Perquè darrere de cada terme revisat hi ha persones, i darrere de cada expressió corregida hi ha vides, famílies, realitats que mereixen ser anomenades amb tot el respecte.

I des del nostre grup, Socialistes i Units per Avançar, ens sentim especialment satisfets que aquest pas es faci des de l'acord i des de l'entesa. Perquè hi ha una manera pròpia de fer de Catalunya que sempre ha donat els millors fruits: construir i avançar pensant sempre –sempre– en les persones, ja que la millor tradició del catalanisme és profundament, és intrínsecament, és indistricablement humanista. Perquè és la tradició de les institucions que serveixen, de les entitats que acompanyeu i d'una societat que entén que la dignitat humana és el punt de partida de qualsevol progrés que tinguem com a societat. Perquè quan Catalunya ha avançat ho ha fet sempre posant la persona en el centre de les seves polítiques.

I permeti'm acabar amb una darrera reflexió: les lleis no només ordenen la convivència, sinó que també expliquen qui som, què respectem, què considerem valuós; en definitiva, al final de tot, expliquen quin llegat volem deixar a les properes generacions. I, per tant, avui, sí, actualitzem unes paraules, però no tan sols unes paraules, no només unes paraules, sinó unes paraules molt importants; són la manera en com una societat es mira a si mateixa.

I avui a Catalunya hem decidit mirar-nos amb més respecte, amb més inclusió i, sobretot, amb més humanitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació d'aquesta proposició de llei.

En primer lloc, votem l'esmena tècnica. L'esmena tècnica té per objecte la supressió de l'article 32 de la proposició de llei, atès que la modificació del Codi civil de Catalunya que conté aquest precepte ja ha estat aprovada mitjançant la Llei 13/2026, de 3 d'agost, de

modificació del Codi civil de Catalunya, en matèria de suports a l'exercici de la capacitat jurídica de les persones, que aquest Ple va aprovar a finals de juliol.

Comença la votació.

Demano al diputat David Cid i Colomer que expressi el sentit de votació de la diputada que li ha abocat la delegació.

David Cid Colomer

Sí.

El president

El resultat de la votació són 33 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. *(Veus de fons.)*
Cent-trenta-tres, sí.

Finalment, i d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

Senyor Cid?

David Cid Colomer

Sí.

El president

La proposició de Llei d'actualització de la legislació amb relació als termes emprats per referir-se a les persones amb discapacitat ha quedat aprovada per unanimitat. *(Aplaudiments perllongats.)*

Senyores i senyors diputats, em permeten adreçar-los unes paraules molt ràpidament amb relació a l'aprovació d'aquesta llei. No és el costum d'aquesta presidència, però en aquest cas concret voldria fer una expressió de gratitud al Cocarmi i a la resta de federacions de la discapacitat que avui ens acompanyen, i d'una manera molt concreta, a l'antiga presidenta del Cocarmi, la senyora Mercè Batlle, aquí present, que en la primera reunió que vam tenir va plantejar això com una prioritat. I avui el Parlament de Catalunya respon justament a aquest neguit de la societat civil. I avui el que fem és un acte de dignitat.

Deixin-me citar Espriu quan a l'inici de *Càntic en el temple* deia: «Hem viscut per salvar-vos els mots, per retornar-vos el nom de cada cosa.» Avui nosaltres som capaços de retornar-nos el nom de cada cosa, perquè, tal com s'ha dit, les paraules sí que importen. I un país

també es mesura, el seu termòmetre moral, per quina mena de llenguatge utilitza a l'hora de referir-se als seus conciutadans i conciutadanes, que, de fet, són la humanitat en ella mateixa. La convenció de Nacions Unides de l'any 2006 va fer un plantejament clar; avui el Parlament de Catalunya el subscriu.

Vull donar les gràcies als serveis tècnics de la cambra, que van fer una feina excepcional i ingent de buidatge de tota la legislació vigent a Catalunya que feia referències inadequades, d'una manera molt concreta al senyor Ferran Domínguez. I permetin-me, perquè en quedi constància en el diari de sessions, la gratitud als diputats Isaac Padrós, Carles Campuzano, Montserrat Berenguer, Rafael Villafranca, Núria Lozano, Maria Pilar Castillejo, Rosa Maria Soberana i Guillem Mateo.

Avui Catalunya és un país excepcional perquè és dels primers països, en el context europeu i mundial, que aprova una llei d'aquestes característiques. Però, sobretot, avui Catalunya és una nació més digna i més decent. Gràcies per haver-ho fet possible.

(Aplaudiments.)

Interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGBTI i l'erradicació de l'LGBTI-fòbia

300-00358/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el desplegament de la Llei 13/2025, dels drets de les persones LGTBI i l'erradicació de l'LGTBI-fòbia. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Conseller, consellera, diputats, diputades... El 2025 els Mossos d'Esquadra van rebre tres-centes denúncies per LGTBI-fòbia, cosa que suposa aproximadament un trenta-cinc per cent del total de denúncies per delictes d'odi i discriminació a Catalunya. Segons les dades recopilades pel cos policial i per l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia, prop d'un terç d'aquestes dades, d'aquests casos, queden sense esclarir. Segons l'Observatori contra l'LGTBI-fòbia de Catalunya, que van poder comparèixer a la Comissió d'Igualtat i Feminisme del passat mes de setembre, es van registrar 353 incidències el 2025, amb un augment d'un onze per cent respecte al 2024, i la xifra més alta registrada fins ara. En el que portem de 2026 –encara no hi han dades dels Mossos–, l'observatori ja porta 227 incidències.

Posem explicacions, cares i noms a alguns d'aquests casos. Per exemple, a l'estació de rodalies de Girona, la Sandra Ibars, presidenta de l'Associació Trans de l'Alt Empordà, va patir discriminació quan va intentar fer servir els lavabos de dones de l'estació. La Sandra, evidentment, ho ha denunciat. El David Ortiz, que ha denunciat a xarxes i a través de l'observatori que va patir agressions verbals i físiques quan sortia de la sala Razzmatazz, a Barcelona. Les agressions continuaven, els insults continuaven mentre estava parlant amb l'operadora del 112, que li deia que ella no podia fer res i que ja el trucaria la policia. Hores després encara no havia rebut aquesta trucada. No es va activar el protocol que existeix a la ciutat de Barcelona per acompanyar les víctimes que pateixen una agressió LGTBI-fòbica, un protocol que, per cert, només existeix a Barcelona, no a la resta de Catalunya.

I això ens porta al tema, que és el que parlarem després, de per què cal aquest protocol, perquè la majoria de les agressions o moltes de les agressions no es fan en horari d'oficina i d'atenció a la ciutadania. Per això cal un servei vint-i-quatre hores, set dies a la setmana.

Un altre cas més trist i més recent també, que va ser el suïcidi de l'Adonis, una persona de catorze anys de Viladecans que estudiava a un institut de l'Hospitalet, i que la seva família ha denunciat que una de les motivacions podria ser l'assetjament que rebia a l'institut, per LGTBI-fòbia. La família ho ha denunciat, s'està demanant que s'investigui i es demana, des de l'observatori i des d'altres entitats, que es prenguin les mesures necessàries perquè això no torni a passar, perquè, malauradament, el cas de l'Adonis ens recorda molt el cas de l'Alan a Rubí o el de l'Ivan a Sallent.

La LGTBI-fòbia és estructural: és una de les conclusions del Grup de Treball contra la LGTBI-fòbia que vam fer fa tres anys, unes conclusions que es van aprovar en aquest Parlament. Hem fet una enumeració de casos, però no són casos puntuals; és un comportament social estructural. Hi ha odi, hi ha discriminació cap a les persones LGBTI. Hi ha un augment de denúncies. Es constata cada any aquest augment de denúncies. Hi ha una bona part d'aquest augment de denúncies que és perquè ara ja existeixen millors protocols i millors canals per denunciar-ho i perquè moltes persones LGBTI s'han empoderat i han decidit no deixar passar els insults que reben cada dia. Ara arriben aquests insults i ara es denuncien aquests insults. I això forma part també del treball que ha fet el moviment LGBTI en aquest país i també del treball que s'ha fet en aquest Parlament amb les lleis que s'han aprovat.

Però també passa perquè hi ha un blanqueig i una legitimació als mitjans i a les xarxes dels discursos d'odi i dels discursos discriminatoris. Si no hi haguessin aquests discursos, no hi hauria aquest augment de les denúncies, perquè el que es trasllada és que hi ha una impunitat cap a qui fa aquestes agressions. Com que no hi ha repercussions, com que hi ha impunitat,

com que els discursos segueixen sense que passi res, això anima aquells que volen encara fer més agressions, més discriminacions i més atacs.

I ho diem moltes vegades, però és que és cada vegada més cert i està cada vegada aparentment més a prop: l'arribada de la ultradreta a espais de govern retalla drets; retalla drets i censura. I, si no, només hem de veure el que acaba de fer el Govern de Castella i Lleó, que ha anunciat que ja no finançarà més projectes i productes culturals ideologitzats. O sigui, que si els Javis haguessin presentat *La bola negra* a finançament a Castella i Lleó no l'haguessin finançat, no?, la pel·lícula..., una de les pel·lícules més taquilleres de la història d'Espanya. Entenc que tampoc haguessin finançat *Torrente*, perquè també és molt taquillera i també déu-n'hi-do la ideologia que hi ha darrere de *Torrente*. O sigui, *Torrente* tampoc l'haguessin finançat. (*Alguns aplaudiments.*) O sigui, una de les millors pel·lícules que Espanya porta als Oscars a la història –una de les millors– no hagués rebut el finançament per ser ideologitzada. Per què? Perquè parla de la repressió, la persecució i l'assassinat que patien les persones LGBTI, que ho van patir durant la Guerra Civil i durant la Dictadura. Per aquest motiu no hagués rebut aquest finançament.

Crec que és evident que aquest argument..., al final, el que hi ha darrere és la censura, és la voluntat de controlar, és la voluntat de vulnerar drets. I estem aquí. Estem aquí, consellera. Perquè, per exemple, posar la bandera LGBTI als balcons per al 28 de juny, això, segons alguns governs, és ideològic. Diuen que posar aquella bandera és ideologia. Doncs, segons la Llei 13/2025, que ha aprovat aquest Parlament, no és ideologia; és drets. Posar la bandera que reivindica els drets de les persones LGBTI són drets, no és ideologia. Perquè la defensa dels drets no és ideologia, és drets humans.

Nosaltres en aquest Parlament hem fet la feina. És cert que s'ha avançat. Hem aprovat una llei, que és la 13/2025, dels drets de les persones LGBTI i contra l'LGBTI-fòbia, que beu, que s'inspira i que millora la 11/2014, que és una de les lleis més avançades en garantia de drets que existeix a l'Estat i també a la Unió Europea, i també és una de les lleis més avançades en establir mecanismes per combatre aquesta LGBTI-fòbia. És una llei que es va aprovar amb una àmplia majoria. Llàstima que alguns es van quedar fora d'aquesta majoria, però és una llei que avança en prevenció, en formació, en atenció a les víctimes, en garantia de drets, en reparació i en acompanyament. Avança. Avança en la responsabilitat que tenen les institucions, els treballadors i les treballadores públiques en garantir els drets de les persones LGBTI. Per això, proposa coses com la formació de tot el personal que ha d'atendre aquestes persones perquè no hi hagi una violència institucional, com hem pogut veure en alguns casos. Formació, acompanyament.

Per això, alguna de les qüestions que planteja és, per exemple, que la legislació en igualtat de tracte i no-discriminació que tenim en aquest país formi part de les oposicions. Perquè està molt bé que a les oposicions s'hagi de saber quants dies de permís tindrà una persona alliberada sindical en un departament de Girona, però potser estaria molt bé que se sàpiga quins són els drets de les persones LGBTI o, per exemple, els drets de les dones i la igualtat entre dones i homes.

Aquesta llei, consellera, va sobre el desplegament de la llei. I jo sé que vostè em dirà: «Oh, és que només fa sis mesos que es va aprovar i tenim pressupostos des del juliol.» D'acord. Però la qüestió és que moltes de les coses que estan a la llei ja venen de lluny, ja venen de la 11/2014. Per tant, el fet de que hi hagi una llei aprovada fa només sis mesos no és excusa perquè no ens expliqui tot el que s'està fent per garantir els drets de les persones LGBTI i per combatre l'LGBTI-fòbia.

I també sobre el pressupost. Volem saber què és el que estan gastant ja, com estan gastant els recursos que tenen. I hi insistim, no només des del juliol, que és quan s'aproven els pressupostos, sinó des del gener, que tenien pressupostos prorrogats i ja podien gastar coses. No és que els departaments hagin estat sense fer despesa i sense fer actuacions fins al juliol.

Hi ha algunes qüestions que nosaltres hem detectat en l'aplicació de la llei que no estan avançant encara. Per exemple... I són coses que no requereixen pressupost. Com, per exemple, avançar en la reglamentació de com les persones que no poden fer el canvi registral de gènere poden comunicar la seva autodeterminació de gènere, que és una de les qüestions que està a la llei, que va portar molt de debat i que depèn del seu departament que acabi de reglamentar com haurà de ser aquesta comunicació. O, per exemple, la incorporació del no binarisme als formularis. Encara ens trobem que hi han formularis on és obligatori respondre a la pregunta de sexe femení/masculí, sense donar cap altra opció, i, en canvi, respondre a la identitat de gènere és «si ho vols ho respons i, si no, no cal».

O, per exemple, la transversalitat. Totes les formacions que estan contemplades a la llei, que el seu departament ha de garantir que tot el personal i tots els treballadors i treballadores dels altres departaments les comencin a fer i les estiguin fent. Perquè, a més, la llei preveu que siguin de caràcter obligatori.

L'estructura de la xarxa SAI, que la llei també reconeix i que no estava a la 11/2014, la xarxa d'atenció a les persones LGBTI. Segueix sense haver-hi un model, segueix sense haver equitat territorial, segueix havent-hi precarietat en les persones que hi treballen. Si són

interines, als tres anys les fan fora. No hi ha ajuntaments que creïn places estructurals. Hi han persones que estan dedicant-hi menys hores que en altres llocs. Hi ha una quantitat de persones que estan atenent aquí que ja formaven part del personal de l'ajuntament, però no tenen la formació especialitzada per poder-ho fer. I, sobretot, hi ha molts d'aquests SAls on no hi ha presència de persones LGBTI podent oferir aquest servei, que és una de les qüestions que evidentment també hem de corregir.

El desplegament de l'educació sexoafectiva, que no afecta només aquesta llei. Es va fer una enquesta des del Departament d'Educació. No n'hem sabut res més. Volem saber què està fent el seu departament perquè, d'una vegada per totes, es desplegui aquesta educació a tot el currículum educatiu. Perquè, a més a més, és la millor forma de combatre aquesta LGBTI-fòbia estructural.

Quines clàusules socials? Com s'està treballant el tema d'incorporar clàusules socials als contractes públics, que és una de les qüestions que també està dintre de la llei.

I després podrem aprofundir en algunes qüestions més.

Gràcies, consellera.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. És el torn ara de resposta de la consellera i té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminisme, l'honorable Eva Menor Cantador.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. Moltes gràcies, diputada Segovia, per aquesta interpel·lació. No puc dir més que estic d'acord en molts dels plantejaments que vostè ha fet. És cert que estem davant un increment de la LGTBI-fòbia davant una ofensiva antidrets, i la millor manera de combatre-la és amb escut i blindatge de drets.

Vull començar amb una afirmació molt rotunda, i és que hi ha un compromís ferm d'aquest Govern en el desplegament de la norma. Ho farà i està fent feina. És veritat que no comencem de zero ni tampoc depèn exclusivament de les partides pressupostàries que vam aprovar el mes de juny. I ara començaré a contestar algunes de les coses que estem treballant, perquè també està molt relacionat amb molts aspectes del nostre pla departamental.

És veritat que podem dir que Catalunya ens situem a l'avantguarda i com a pionera de la defensa dels drets del col·lectiu LGBTI+, perquè jo crec que com a societat hem sabut convertir les reivindicacions en serveis i en política pública. I seguirem fent-ho. Això és gràcies a la lluita d'un moviment associatiu que des d'aquella manifestació del 77 ha estat empenyent

les institucions, i gràcies també a la resposta positiva d'aquest Parlament, però també dels diferents governs. Venim de lluny i no comencem de zero.

Què estem fent per al desenvolupament de la Llei 13/2025? Començaré amb el tema de la transversalitat, que ha estat una de les qüestions que vostè ha comentat. És veritat, la transversalitat és absolutament imprescindible i necessària per desenvolupar una llei tan àmplia i tan garantista com la 13/2025. I comentar-li que aquest dia 26 d'octubre hem convocat la comissió interdepartamental d'implementació de la llei, tindrà la primera sessió, que servirà per avaluar quin és l'estat actual de compliment, per saber des d'on hem de partir, també per poder establir posteriorment mecanismes per assegurar el seu desenvolupament.

Però no només és imprescindible aquesta comissió interdepartamental; hem de vetllar perquè aquesta coordinació funcioni. I això formarà part de les responsabilitats de la nostra Direcció General de Polítiques Públiques LGBTI+, que liderarà aquesta coordinació entre els departaments, que farà seguiment de la implementació de la llei. Està marcant una estratègia comuna per mantenir la coherència amb el nostre pla departamental i amb les accions que ja tenim planificades com a govern, que moltes d'elles responen precisament al desplegament d'aquesta llei.

I passo a exemplificar aspectes concrets del desenvolupament de la llei i també donant resposta a molts dels aspectes de l'informe d'aquest Parlament, que ens alertava, no?, de que queda molt camí a recórrer per aplicar de manera completa no només la Llei 13/2025, sinó tots aquests aspectes de la 11/2014 que quedaven pendents de compliment.

Un dels aspectes d'aquesta norma que vam aprovar el 2025, en els articles 3 i 53, ampliava la mirada de les polítiques LGBTI+ a totes les etapes de la vida, amb una atenció específica a les necessitats i vulnerabilitats de les persones grans; un àmbit que és una prioritat departamental i en el que estem treballant. Durant aquest any hem impulsat el projecte «Avança en la convivència». Hem format més de 2.600 professionals de residències de gent gran perquè incorporin la perspectiva LGBTI en la seva pràctica quotidiana. Estem impulsant, amb el Departament de Drets Socials i Inclusió, un model residencial que situï les persones al centre, perquè les persones grans tenen dret a rebre una atenció de qualitat en entorns que garanteixin el respecte a la igualtat de tracte i el reconeixement de la diversitat. Amb la creació del distintiu de residències compromeses amb la diversitat LGBTI+, reconeixem els centres que estan fent un pas endavant i que incorporen aquesta perspectiva.

Però també estem incorporant-la a altres aspectes per promoure la igualtat de les persones del col·lectiu en altres àmbits de la societat, per ampliar les polítiques de protecció i inclusió

en àmbits com l'educació, la salut i l'esport. Vostè ha fet esment del tema de l'educació afectivosexual, però també a mi m'agradaria incorporar altres aspectes que vostè no ha mencionat, com el nou servei d'atenció comunitària per a les persones del col·lectiu i també per al seu entorn, que també tenen com a objectiu generar espais de confiança segurs, inclusivament i participatius.

M'agradaria també incorporar l'àmbit laboral, que també és molt important per desenvolupar l'obligació legal de totes les empreses de garantir la igualtat de tracte i evitar qualsevol mena de discriminació en l'entorn de treball. El mes de juliol vam presentar l'eina pràctica que recull orientacions per facilitar, precisament a les empreses i a les persones treballadores, el compliment de les obligacions que la normativa vigent també estipula. Unes orientacions que són fruit d'un treball consensuat amb els sindicats, amb UGT i Comissions Obreres, amb les representacions de les organitzacions empresarials, Foment i Pimec, i també amb els departaments d'Empresa i Treball.

Una altra mesura a què vostè també feia referència: aquesta ampliació de la xarxa o de blindar els serveis d'atenció especialitzada, els serveis especialitzats de la xarxa SAI, incorporant aquesta necessària equitat territorial i de fer-la extensiva al conjunt del territori. Comptem, ja saben, amb cent catorze punts repartits per tot Catalunya i seguirem treballant amb ajuntaments i també amb altres institucions, com universitats, per establir nous serveis.

Un altre aspecte molt important de la norma és la lluita contra la LGTBI-fòbia. Vostè ha fet esment d'una realitat, i és que no paren d'incrementar els casos de LGTBI-fòbia. Malauradament, també agreujant-se per aquesta normalització dels discursos d'odi. I estem treballant per oferir la millor resposta, en coordinació amb el Departament d'Interior i altres departaments de la Generalitat. Per una banda, estem desplegant una atenció, assessorament i acompanyament adequat a les víctimes, centrat en la persona i basat en la proximitat. Per una banda, enfortint la xarxa SAI a tot el territori, perquè cap persona estigui sola i, d'altra banda, treballant per establir també taules territorials per a l'abordatge de la LGTBI-fòbia a cada territori, que integrin tots i cadascun dels agents de manera específica i de forma territorialitzada.

Treballar en la prevenció –vostè ho ha dit–: oferir formació afectivosexual per ensenyar a les persones més joves la importància del respecte a l'altre, però també formant els professionals. També vostè hi ha fet referència. Estem fent formacions en els àmbits penitenciari, des del personal de presons, professionals de centres de justícia juvenil i medi obert o en el judicial, formant el personal de justícia, però no només, sinó també de registre civil, precisament, també per acompanyar aquestes persones. També en els nostres serveis. I a més, ja saben

que comptem amb el postgrau de polítiques públiques LGBTI+ a la gestió pública, que al setembre vam inaugurar la cinquena edició.

I també enfortint la sensibilització, perquè, com vostè deia –som realistes–, la LGTBI-fòbia és estructural i acabar amb ella no serà una fita ràpida, perquè exigeix un canvi cultural profund.

I també sancionant i perseguint la LGTBI-fòbia, aplicant el règim sancionador actualitzat per la llei, que incorpora com a novetat mesures reparatives i mesures de mediació. L'òrgan clau per desplegar-la és l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació. Ja saben que estem treballant per enfortir-la. Ja saben que estem treballant per millorar també la Norma 19/2020, que ens serveix de paraigua per al desenvolupament del reglament del règim sancionador. Estem treballant en desenvolupar el règim sancionador. I estem treballant també en adequar tots aquells aspectes estructurals del nostre departament que són imprescindibles per desenvolupar el que s'aprova aquí en el Parlament. Perquè, moltes vegades, quan arribem a incorporar el que s'aprova o el marc normatiu a la realitat, ens trobem amb algunes situacions que hem de corregir.

Totes aquestes iniciatives que he explicat són exemples del compromís d'aquest Govern, de com convertir els principis de la Llei 13/2025 en actuacions concretes que millorin la vida de les persones, i del compromís conjunt del Govern, no només d'aquest departament de fer-la realitat. Vivim, segons els indicadors internacionals –acabo com he començat– amb el millor país d'Europa per ser LGTBI+. Això no és fruit de la casualitat. És fruit de la causalitat d'un moviment associatiu que ho ha fet possible, d'unes institucions que hi han donat resposta.

I acabo també amb una reflexió. Mai havíem guanyat tant i mai havíem tingut tant a perdre. I acabo també fent esment de la pel·lícula *La bola negra*, que està de plena actualitat i enguany es commemoren els noranta anys del *asesinato...*, de l'assassinat –perdó– de Federico García Lorca. I allò que..., bé, *La bola negra* acaba amb una frase final que diu: «*¡Mira que nos acechan todavía!*» «Mira que ens vigilen encara!» L'odi no ha desaparegut, només ha canviat de forma, ha canviat de llenguatge i, a vegades, de mitjà pel qual s'emet. Per això, avui, quan alguns volen convertir els nostres drets en una batalla cultural i ideològica, quan volen aplicar la censura, quan hi ha qui voldria tornar-nos a fer invisibles, les paraules de Lorca ens han de ressonar amb més força que mai.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. És el torn de rèplica de la diputada i té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, consellera. Jo crec que és evident que segurament..., bé, «segurament» no, és cert que compartim aquest enfocament. De fet, hem pogut treballar amb el seu grup parlamentari aquestes iniciatives legislatives que hem aprovat. Però, consellera, la ultradreta i la garantia de drets..., ha d'anar una mica més enllà de coincidir en els discursos. Es fa amb actuacions concretes, es fa amb polítiques valentes i, sobretot, es fa executant els recursos que tenim per fer les polítiques valentes. I jo crec que això és una de les qüestions que en el seu departament, aparentment, encara hi ha bastants problemes.

Jo crec que, que vostè em digui que a l'octubre –entenc que m'ha dit que és ara, a l'octubre, que es farà la primera reunió de la comissió interdepartamental per al desplegament de la llei–..., clar és que han passat gairebé deu mesos de l'aprovació de la llei. Han trigat deu mesos en fer la primera reunió de coordinació entre els departaments. Home, una mica... Una mica abans potser hauria anat bé, no? Perquè, per exemple, hauria anat bé que es fes abans perquè els diferents departaments, als seus pressupostos, incorporessin ja coses que estan previstes a la llei. Ho podrien haver fet abans de tenir pressupostos, perquè llavors els departaments tinguin clar que han de destinar una sèrie de recursos a poder desplegar aquesta llei. Que la llei es faci a l'octubre..., bé, esperem que serveixi perquè als pressupostos de l'any vinent, prorrogats o no, sí que s'hi puguin incorporar.

Però és que hem anat a mirar l'informe d'execució del seu departament. Llavors, jo no sé si és per tots els canvis que hi ha hagut al seu departament..., que a més ja tindrem ocasió de parlar-ne, d'això, a la Comissió d'Igualtat i Feminisme. No sé per què és. No em digui que és per l'aprovació del pressupost al juliol, perquè insisteixo que el pressupost prorrogat ja es podia gastar des de l'1 de gener. Però és que, segons l'informe d'execució del setembre, al setembre el seu departament, dels 129 milions que té assignats, només tenia..., tenia encara 75 milions de pressupost no compromès ni executat. És a dir, el seixanta per cent del departament. Jo crec que és una xifra bastant preocupant. És a dir, 75 milions que el seu departament encara no té compromesos ni executats.

Però és que si anem a mirar els diferents capítols, el capítol 4, que és el de transferències corrents, que inclou subvencions, contractacions de serveis, el contracte programa, té el vuitanta-u per cent de pressupost no compromès ni executat –el vuitanta-u per cent al setembre. És que queden tres mesos per executar. Altres departaments –Cultura, Drets socials, Educació, Salut–, aproximadament tenen el setanta per cent d'aquest pressupost executat. Crec que en tres mesos hauran de córrer molt per poder executar tot això.

Però és que si entrem a mirar els programes, el de polítiques de dones té el quaranta-set per cent executat. I, a més a més, ens ha sobtat una mica que, dels 14 milions de crèdit inicial, ara apareixen 6,9 milions. Ja treballarem aquest tema en una altra ocasió. Però és que el d'igualtat i diversitat, que és on estan les polítiques LGBTI que han de desplegar aquesta llei, està al vint-i-tres per cent d'execució, al setembre, quan queden tres mesos. No anem bé, consellera –no anem bé. Hi ha una enumeració d'actuacions, però no anem bé.

I després la enumeració de les qüestions que vostè ha fet. A mi m'agradaria que entrés una mica més al detall. Estem fent, estem treballant... Quantes persones han format? Quants cursos de formació? L'educació sexoaffectiva. Vostè ha dit: «Sí, això també, que vostè ho ha esmentat, però...» i m'ha canviat de tema. Entri al detall. En què s'ha treballat en aquest...? Com està encara aquesta qüestió si és tan fonamental? S'han fet avenços perquè ja en el curs 26-27 es puguin implementar ja qüestions com aquestes als centres educatius? Perquè, com a mínim nosaltres no en tenim constància.

Consellera, jo crec que és veritat que a la ultradreta –hi estem tots d'acord– se la combat amb discursos, a la ultradreta se la combat amb unitat de les forces democràtiques, però se la combat fent polítiques valentes i que aquestes polítiques valentes arribin a la gent i que s'executin els diners. Perquè si després de que nosaltres batellem perquè el seu departament tingui més pressupost, el departament arriba a finals d'any i no l'ha pogut executar, això no ens fa un favor a cap de nosaltres. Això li fa un favor a ells. I, a més, no li fa un favor a totes les persones que estan esperant que el seu departament realment lideri les polítiques LGBTI i les lideri amb actuacions concretes.

Aquest protocol que ha d'acompanyar les persones. És que van trigar un any entre encarregar el primer informe i el segon informe –un any! L'argument que es va donar va ser: «Ah, és que els pressupostos no s'han aprovat. Fins que no s'aprovin els pressu...» O sigui, no pot ser que encarregar un segon informe per aplicar un protocol triguí més d'un any. És que em fa pensar en els cinc mesos per resoldre la concessió de la unitat antidesnonaments. El Govern, que una vegada i una altra diu que està per agilitzar les coses, per fer les coses més ràpid i més bé, a la pràctica, en els diferents departaments el que veiem és que agilitat, com a mínim, no és el que es veu.

Gràcies.

El president

Per respondre a la rèplica té la paraula la consellera d'igualtat i Feminisme.

La consellera d'igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies. Jo..., a mi m'agradaria començar la rèplica –i ara li donaré algunes respostes–, dient que jo crec que l'adversari no som nosaltres, diputada Segovia. Li agraeixo el seu to d'empènyer l'acció de govern i de controlar-nos, perquè és la seva obligació. Però jo crec que nosaltres no som l'adversari. I crec que, de la mateixa manera que vostè pot fer, des d'una perspectiva subjectiva, una valoració d'allò en el que jo no he entrat suficientment, jo també podria fer una valoració subjectiva i política de dir que vostès no han entrat en aspectes molt importants del desplegament de la norma, com pot ser l'atenció a les persones grans, el memorial o les polítiques en l'entorn laboral del col·lectiu LGBTI.

Contestant al que vostè plantejava –contestant al que vostè plantejava–, respecte al tema d'execució pressupostària, parlarem a final d'any. Jo també li haig de dir que el noranta per cent de la despesa del nostre departament en l'àmbit de les polítiques públiques LGTBI, precisament per institucionalitzar la resposta i precisament perquè tot el territori tingui recursos per poder tenir un sistema estructural institucionalitzat d'acompanyament al col·lectiu LGBTI, és l'acord marc. És el noranta per cent de la despesa de la direcció general. I aquesta es fa en el moment en el que es fa la transferència als ajuntaments. Parlarem a final d'any i, llavors, si jo haig de demanar disculpes per la meva afirmació, ho faré. Però jo crec que no puc acceptar l'afirmació que vostè ha fet de que nosaltres no estem fent feina o que estem esperant les seves propostes, o que som les culpables de l'avançament de la ultradreta per no executar el pressupost del nostre departament.

Miri, nosaltres..., jo crec que he fet, en la meva resposta..., crec que he entrat en detall en coses. He entrat en detall en aspectes molt, molt concrets del què estem fent com a departament. Per tant, dono per reproduïdes les meves paraules. Hi han altres que depenen de l'execució d'altres departaments. I si és molt o poc el que destinem a fer un determinat protocol o si no hem estat prou àgils en la resposta..., o la referència que ha fet al tema de les subvencions, que també forma part d'una part important de tota la despesa del meu departament, haig de dir que en dos anys hem fet net, perquè vam començar gestionant subvencions del bienni 20/21 i ara estem resolent les convocatòries d'enguany, i podrem estar en disposició d'acabar l'any 2026 fent net de totes les convocatòries anteriors.

I tota aquesta feina és la que s'ha fet des del meu departament, amb menys o més gent. De tota manera, no faré o no és la meua manera de funcionar, fer excuses. Jo mai he posat excuses. Simplement he posat temes sobre la taula..., i respecte als canvis del departament, que ha afectat la Direcció General de Polítiques Públiques LGBTI. Per tant, no sé per què ha posat en relleu aquesta situació sobre la taula.

En qualsevol cas, sí que haig de reconèixer que el procés d'estabilització ha afectat d'una manera important els recursos humans del meu departament, i que no disposar de pressupost fins al mes de setembre també ens ha impossibilitat executar una bona part dels recursos amb l'agilitat que ens hauria agradat. Però li puc assegurar que el meu departament i totes les persones treballadores del meu departament s'estan deixant la pell en executar tot el pressupost i tot allò que ens comprometem des d'aquest faristol.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport al Comboi Internacional de Solidaritat amb Ucraïna

401-00086/15

I, a continuació, abans de suspendre la sessió plenària, llegirem tot seguit la declaració del Parlament de Catalunya de suport al comboi internacional de solidaritat amb Ucraïna. Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer la lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport al Comboi Internacional de Solidaritat amb Ucraïna.

»Des de l'inici de la invasió russa a gran escala al febrer del 2022, la societat ucraïnesa ha hagut d'afrontar una guerra que ha provocat desenes de milers de víctimes, milions de persones desplaçades i una destrucció extensa d'habitatges, infraestructures civils i serveis essencials.

»Els atacs reiterats contra infraestructures energètiques, xarxes d'abastament i potabilització d'aigua, hospitals, escoles, vies de transport i zones residencials agreugen encara més les condicions de vida de la població civil, especialment durant els mesos d'hivern.

»En aquest context, la solidaritat internacional continua essent imprescindible, tant per a donar resposta a les necessitats humanitàries immediates com per a defensar els principis del dret internacional, la sobirania, la integritat territorial, els drets humans i el dret del poble ucraïnès a decidir lliurement el seu futur.

»La societat civil europea ha tingut, des del primer moment, un paper fonamental en aquesta resposta. Organitzacions socials, sindicats, entitats humanitàries, moviments ciutadans i administracions locals han impulsat nombroses iniciatives de suport a Ucraïna i han contribuït a mantenir una xarxa de solidaritat activa entre els pobles europeus i la societat ucraïnesa.

»En aquest marc, sorgeix el Comboi Internacional de Solidaritat amb Ucraïna, impulsat per la Xarxa Europea de Solidaritat amb Ucraïna i per organitzacions de diferents països europeus. El Comboi recorrerà Europa a finals de novembre amb la voluntat de combinar l'ajuda humanitària amb la mobilització social, la sensibilització ciutadana i la construcció de relacions de cooperació a llarg termini entre la societat civil, els municipis, les organitzacions socials i les institucions europees i ucraïneses. El projecte té com a grans objectius el suport humanitari als més vulnerables, reforçar la cooperació institucional i de la societat civil, i mantenir viva la solidaritat europea amb Ucraïna.

»Aquesta perspectiva de futur connecta també amb les demandes expressades per representants de la comunitat ucraïnesa i pels sindicats FPU i KVPU durant la seva visita a Catalunya i al Parlament. Entre aquestes prioritats hi ha la protecció de les persones refugiades mentre no existeixin condicions segures per al retorn, i també la necessitat de crear les condicions socials, laborals i econòmiques que permetin una futura tornada digna i sostenible.

»En aquest sentit, es considera especialment important afavorir una reconstrucció basada en l'accés a un habitatge assequible, uns serveis públics de qualitat, unes condicions laborals dignes, l'enfortiment del diàleg social i l'aplicació dels estàndards socials i laborals europeus, evitant situacions de precarietat, economia submergida o dúmping social. Així mateix, cal treballar en la protecció dels drets humans i socials, incloent-hi la lluita contra la violència sexual i la discriminació, la protecció dels col·lectius LGBTI i la garantia efectiva dels drets laborals i democràtics.

»El Comboi vol ser, així, molt més que el transport de material humanitari. Vol convertir-se en una eina de connexió entre pobles, institucions i societat civil, i contribuir a construir una solidaritat europea amb Ucraïna que sigui duradora, plural i basada en la cooperació directa, la defensa dels drets humans i la construcció d'un futur compartit dins d'una Europa compromesa amb el dret internacional.

»Per aquests motius, el Parlament de Catalunya:

»— Expressa el seu suport al Comboi Internacional de Solidaritat amb Ucraïna i reconeix la tasca de les organitzacions de la societat civil, els sindicats, les entitats i les persones voluntàries que participen en aquesta iniciativa.

»— Reitera la seva solidaritat amb el poble ucraïnès i el seu suport al respecte del dret internacional, la sobirania i la integritat territorial d'Ucraïna.

»— Reconeix la implicació del Govern de la Generalitat, de l'Estat i de moltes institucions catalanes en el suport de la ciutadania ucraïnesa des de l'inici de la guerra i anima les institucions catalanes, els municipis, les organitzacions socials i la ciutadania a participar i col·laborar en les iniciatives vinculades al Comboi, especialment en la recollida d'ajuda humanitària, la cooperació entre municipis i les activitats de sensibilització.

»— Expressa la voluntat de continuar reforçant els vincles entre Catalunya i Ucraïna, tant durant la guerra com en el procés de recuperació i reconstrucció del país.

»— Reconeix la importància de mantenir Ucraïna present en el debat públic europeu i de continuar construint una resposta solidària, democràtica i internacionalista davant una guerra que afecta el conjunt d'Europa.

»— Dona suport a la demanda dels governs d'Espanya, Suècia, Polònia i els Països Baixos perquè els fons russos congelats passin a mans d'Ucraïna com a part d'indemnització per al fons de reconstrucció.

»Amb aquesta resolució, el Parlament de Catalunya es referma en el seu compromís amb la pau, la democràcia, els drets humans, el dret internacional i la solidaritat entre els pobles, i dona suport a una iniciativa que vol transformar la solidaritat amb Ucraïna en acció concreta, cooperació i compromís a llarg termini.

»Palau del Parlament, 21 d'octubre de 2026.»

(Aplaudiments.)

El president

Se suspèn la sessió que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i catorze minuts i es reprèn a les tres de la tarda.